

Ai Nói Thanh Mai Trúc Mã Không Thể Yêu

Contents

Ai Nói Thanh Mai Trúc Mã Không Thể Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	60
23. Chương 23: Chương 22 (tiếp)	62
24. Chương 24: Chương 23	63
25. Chương 25: Ngoại Truyện: Hẹn Hò	65

Ai Nói Thanh Mai Trúc Mã Không Thể Yêu

Giới thiệu

Hàn Ninh có một bí mật mà suốt 24 năm cô không hề nói cho ai biết. Cô yêu phải trúc mã của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-thanh-mai-truc-ma-khong-the-yeu>

1. Chương 1

Sáng sớm, ánh nắng len lỏi vào lớp rèm cửa dày cộp chiếu vào căn phòng báo hiệu một ngày mới lại đến. Trên giường, chiếc chăn hơi màu trắng cuộn tròn lại chỉ nhô ra một cái đầu màu hạt dẻ, hiển nhiên người nằm bên trong không có ý định tỉnh giấc.

Một lúc sau, chiếc đồng hồ báo thức được đặt ở đầu giường đang im lìm bỗng kêu lên:

“Trời đã sáng rồi...trời đã sáng rồi...dậy đi thôi, dậy đi thôi...”

Người nằm trên giường bỗng bật dậy, dùng tốc độ sét đánh vào phòng tắm, đôi mắt vẫn nhắm chặt, bàn tay chuẩn xác làm một loạt các động tác cầm bàn chải đánh răng, bôi kem, đánh, súc miệng, sau đó là rửa mặt... mà không hề sai lệch một vị trí nào.

30 phút sau, một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở đứng trước gương hài lòng nhìn bản thân, cầm túi xách bước ra khỏi phòng, còn không quên ngoái đầu lại nhìn sổ ghi chép được đặt trên bàn.

Hôm nay là một ngày đặc biệt.

Ngày anh trở về.

Nếu có ai đó hỏi Hàn Ninh, ai là người đàn ông mà cô yêu nhất, trước 14 tuổi cô sẽ không ngần ngại mà nói người đó là bố cô: Hàn Siêu. Nhưng từ 15 tuổi trở đi, thì cô sẽ im lặng và nói trong lòng, đó là Hứa Mặc.

Hứa Mặc là thanh mai trúc mã của cô, bố mẹ của hai người là bạn thân và là hàng xóm của nhau, cô và anh còn học cùng lớp, ngồi cùng bàn từ tiểu học đến trung học. Anh là một người ưu tú, cô yêu anh là chuyện bình thường. Nhưng nếu nói quan hệ của hai người mà thuận lợi phát triển từ tình bạn đến tình yêu thì không hề. Người khác không nói, còn với Hàn Ninh và Hứa Mặc, thì khoảng cách giữa tình bạn với tình yêu không chỉ dài bằng dải ngân hà.

Mọi người nói cô và Hứa Mặc có rất nhiều điểm giống nhau: Ngoại hình đẹp, gia thế tốt, thành tích học tập ưu tú, kén ăn, ngay cả sở thích cũng giống nhau. Vì vậy, mỗi lần nhìn thấy cô và anh đi chung với nhau, người lớn trong nhà sẽ nói: hai anh em tình cảm thật tốt. Họ không hề nghĩ đến hai người có đẹp đôi hay không. Chỉ đơn giản vì anh giống cô.

Cô đã từng hỏi cô bạn thân Gia Gia vì sao hai người không thể yêu nhau, cô nàng bĩu môi nói: “Ngày nào cũng nhìn thấy bản sao của mình, không thấy chán đã lạ lắm rồi, cậu còn có cảm giác sao?” Có. Nhưng cô không dám nói, cô sợ nếu Hứa Mặc biết được, anh sẽ rất khó xử.

Sau đó cô từng hỏi anh: “Cậu ưu tú như thế, tớ yêu cậu thì làm sao bây giờ?”

Anh sẽ xoa đầu cô nói không được, nếu chúng ta yêu nhau, một ngày nào đó chia tay, tình cảm sẽ tan vỡ, anh không muốn điều đó. Cô muốn nói nếu không chia tay thì sao, nhưng lại thôi, cô không sợ mình đổi lòng, mà người đổi là anh.

Anh còn nói: “Tình yêu có thể thay đổi, người yêu có thể có nhiều, kết hôn có thể ly hôn, nhưng thanh mai trúc mã sẽ chỉ có một. Mình muốn hai chúng ta là duy nhất của đối phương, không cần phải gắn kết nhau bằng một tờ giấy.”

Nghe được câu nói đó Hàn Ninh đã thấy đủ. Không cần ở bên anh suốt đời, chỉ cần đời này trong lòng anh có cô là được.

12 giờ, trên đường cao tốc xe nối đuôi nhau thành hàng dài không điểm cuối, cứ một lát lại tiến lên một chút, tại các ngã ba đường, cảnh sát giao thông cầm gậy chỉ huy không biết khi nào con đường này mới đi được. Hàn Ninh ở trong xe nhìn đồng hồ mà sốt ruột, cuộc họp kéo dài hơn dự định 30 phút, bây giờ lại là giờ cao điểm, không biết khi nào mới đến được sân bay.

Hàn Ninh muốn tự mình đi đón Hứa Mặc.

Anh đã 3 năm rồi không trở về.

Mặc dù hai người thường xuyên gọi điện nhắn tin, nhưng cô vẫn nhớ anh, nhớ đến mức mỗi đêm cô chỉ muốn bay sang London để được gặp anh, chỉ nghe giọng nói thôi chưa đủ, cô muốn nhìn gương mặt đẹp trai của anh, muốn bàn tay ấm áp của anh xoa đầu cô cho rồi tung lên, muốn nhìn biểu tình bất đắc dĩ của anh mỗi lúc anh nói: “Rõ ràng cậu kém mình một tuổi mà sao không bao giờ gọi một tiếng anh trai thế?”

Vì anh không biết nếu cô gọi anh là anh trai, thì cô mãi mãi sẽ chỉ là em gái của anh thôi. Cô muốn 2 người ở vị thế ngang hàng, chúng ta chỉ là bạn bè, không phải anh em.

Quãng đường từ công ty cô đến sân bay đi mất 1 tiếng đồng hồ. Hàn Ninh nghĩ, chắc không còn kịp rồi.

Lúc cô đi vào sân bay, kim đồng hồ chỉ 12 giờ 50 phút, muộn 5 phút sau khi máy bay hạ cánh. Cô nhìn thấy mẹ và em gái của Hứa Mặc đang đứng, sau đó là một người đàn ông kéo vali đi đến chỗ họ.

Người đàn ông cao trên 1 mét 8, làn da hơi trắng, ngũ quan khắc sâu, đôi lông mày rậm, ánh mắt sắc bén, nhưng nụ cười trên môi lại làm cho thần thái của anh ôn hòa hẳn lên.

Là Hứa Mặc.

Đúng là anh rồi.

Hàn Ninh vui sướng nở nụ cười, đang định bước lại gần thì khựng lại

Bên cạnh anh xuất hiện một cô gái.

Da trắng, xinh đẹp, nhỏ nhắn, người châu Á, hoạt bát, nhí nhảnh.

Thật sự rất quen thuộc.

Lòng Hàn Ninh lạnh xuống.

Cô tự giấu nở nụ cười, quay đầu rời đi.

Mạc Ly Ly rời đi, nhưng vẫn không xóa khỏi hình bóng cô ta trong lòng anh.

Hàn Ninh cô rốt cuộc cũng chỉ là ác độc nữ phụ.

2. Chương 2

Đã từng rất nhiều lần Lí Minh nói mẫu người như Hàn Ninh rất giống với hình tượng nữ phụ trong truyện ngôn tình: Xinh đẹp, giàu có, tài năng và kiêu ngạo. Nếu như cô là đàn ông thì chắc chắn sẽ có nhiều cô gái theo đuổi, nhưng là phụ nữ thì nếu cô không phải người thất bại trong việc tranh giành tình nhân thì cũng chỉ có thể là bạn tri kỉ của nam chính mà thôi.

Hàn Ninh thuộc loại thứ hai.

Cô đã từng rất không cam lòng, vì cái gì những cô gái khác có thể thoải mái theo đuổi Hứa Mặc, mà cô chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn. Thanh mai trúc mã thì thế nào? Giống nhau thì làm sao? đồng tính còn có thể yêu nhau, vì sao cô là nữ, anh là nam thì lại không thể? Thế nhưng lúc cô quyết định bước ra khỏi ranh giới tình bạn giữa hai người thì cũng là lúc anh làm trái tim cô lạnh dần.

Hàn Ninh lái xe lang thang trên đường, không biết hiện tại mình nên đi nơi nào. Cô đã xin nghỉ để đi đón Hứa Mặc, nhưng không đủ can đảm để bình tĩnh đứng trước mặt anh.

Hàn Ninh đã tự nhủ với lòng mình, dù anh có bạn gái hay kết hôn, thì lòng anh vẫn có cô, quan hệ của hai người cũng không biến hóa hay thay đổi. Vì dù anh yêu ai, người đó cũng không thể so sánh được tình cảm suốt 24 năm của 2 người.

Nhưng nói lúc nào cũng dễ hơn làm.

Cô có thể tỏ ra bình thản, nhưng trái tim không chịu khống chế mà đau liên hồi.

Cô sợ mình luống cuống trước mặt anh, khi anh đứng cạnh cô gái đó.

Hàn Ninh chưa gặp cô ta bao giờ, nhưng cô gái đó rất giống một người.

Mạc Ly Ly.

Người khiến cô và Hứa Mặc lần đầu tiên cãi nhau, cũng là lần cuối cùng cho đến bây giờ.

Người khiến anh rời bỏ quê hương và đi du học.

Người khiến cô cảm thấy mình không xứng làm tình địch của những người theo đuổi anh.

Mối tình đầu của Hứa Mặc.

Hàn Ninh đỗ xe vào lề đường, tắt máy, hai tay chống vô lăng rồi gục đầu xuống.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má rồi chảy xuống cằm, hòa vào làn tóc như chưa từng xuất hiện. Chỉ có hai vệt nước trên má và tiếng nức nở nghẹn ngào cổ kìm nén của cô gái mới thông báo: Hàn Ninh đang khóc.

Cô ghen tị cực, ghen tị đến phát điên lên. Rất nhiều đêm ngủ cô mơ thấy mình đứng bên cạnh anh, nắm tay anh và ôm anh với thân phận là một người yêu chứ không phải bạn bè. Những lúc như thế cô chỉ muốn ngủ mãi mà không phải tỉnh lại. Nhưng sự thật lúc nào cũng rất phũ phàng, anh vẫn là anh, là trúc mã của cô, không thể thay đổi.

Không biết bao nhiêu lần cô phải kìm nén tình cảm của mình mà khóc như thế này, nhưng Hàn Ninh tình nguyện chịu đựng một mình mà không nói cho Hứa Mặc biết, vì cô biết với tính cách của anh, chỉ cần cô thông báo, anh sẽ đồng ý.

Như vậy chỉ làm cả hai càng thêm đau khổ.

Cô tình nguyện anh không biết mà sống vui vẻ.

Hồi phục tâm tình, Hàn Ninh lái xe một mạch ra bờ biển. Kéo mui xe xuống để cảm nhận không khí của biển. Từng cơn gió mát thổi qua ập vào mặt làm tâm trạng của cô tốt lên không ít.

Hàn Ninh nghĩ, như vậy cũng tốt. Tình đơn phương của cô đau khổ nhưng ngọt ngào.

Hàn Ninh ở trên xe ngủ một mạch đến chiều, lâu lắm rồi cô không được ngủ trưa như thế này, cảm giác thoải mái hơn hẳn. Cô cầm điện thoại lên nhìn, 12 cuộc gọi nhỡ, có hai cuộc của Hứa Mặc, còn lại là từ Hứa Vi. Chắc là vì trưa cô không đến.

Hàn Ninh chọn số của Hứa Vi rồi gọi lại, bên kia bắt máy ngay lập tức:

“Alô, chị tiểu Ninh”

Cô ngừng một lúc mới nói: “Vi Vi, Hứa Mặc về nhà chưa?”

” Anh ấy về rồi ạ. Chị tiểu Ninh, chị nói hôm nay sẽ đi đón anh trai em mà sao không thấy chị đến. Gọi điện cũng không nghe máy” giọng cô bé oán giận.

Cô cười cười: “Xin lỗi, buổi chiều chị có cuộc họp đột xuất, không bỏ được”. Ngoài lý do này ra, cô không biết phải tìm lý do gì khác để nói. Cũng không thể trả lời là cô đi tìm chỗ để khóc được. “Bây giờ đang trên đường về, lát chị mua bánh kem cho em nha”.

“Tha cho chị.” Hứa Vi chu môi “chị mua loại dâu tây ấy. Không cho anh hai ăn. Anh ấy cứ xoa đầu em cho tóc rối tung ra”

Hàn Ninh bật cười, đây là một trong những tật xấu của Hứa Mặc. “Đồ tham ăn, cẩn thận không thì răng rụng hết đó.”

“Hứ, kệ em. Chị nhớ mua đó nha. Mà này chị tiểu Ninh, anh hai về nước còn dẫn theo bạn gái đó.” Bàn tay cô nắm chặt vô lăng “Thật sao? tò mò quá. Là cô gái như thế nào vậy?”

“Không đẹp bằng chị”

“Con bé này”, Hàn Ninh bật cười “không nói nữa, chị đang lái xe. thôi nha”

“Em nói thật mà” điện thoại ngập ngừng “được rồi”.

Hàn Ninh tháo tai nghe xuống, thở dài, không đẹp bằng chị nhưng đó là cô gái anh trai em yêu.

Biệt thự của Hứa gia nằm trong khu nhà cao cấp của thành phố. Cũng là nơi cô sinh ra và lớn lên. Lúc Hàn Ninh đến nơi trời đã sẩm tối.

Ngay từ bên ngoài, cô đã nghe thấy tiếng cười loáng thoáng vọng ra. Hàn Ninh điều chỉnh tâm tình, cầm hộp bánh vào nhà.

“Xem kìa, bây giờ mới thấy mặt. Sếp lớn bạn quá ha.”

Lòng Hàn Ninh lộp bộp một chút, giọng điệu chua chát như vậy, không phải là Hàn phu nhân thì là ai.

“Cô đừng nói tiểu Ninh như thế, con bé có trách nhiệm với công việc là tốt.”

Cô đặt bánh lên bàn rồi cười: “Chỉ có gì Phương là thương con nhất.”

Hàn phu nhân ngồi vắt chân vào nhau, vuốt vuốt móng tay. “Con gái lớn lên như bát nước đổ đi. Đó, chị xem nó có thương tôi đâu, lớn rồi muốn làm gì thì làm. Haizz, chẳng bù cho tiểu Mặc...”

Hàn Ninh bĩu môi: “Mẹ cũng không thương con đó thôi. Nếu không phải con kém Hứa Mặc một tuổi, thì khả năng lúc sinh ra con và cậu ấy bị tráo đổi là rất lớn. Cứ như Hứa Mặc mới là con ruột của mẹ vậy”.

“Cái con bé này” Hàn phu nhân nói “không biết tính nó giống ai vậy. Gần ba mươi rồi mà chưa có ai thích. Aizzz”

Cô bó tay ” mẹ đừng thở dài nữa, thở dài nhiều có nếp nhăn là con có thêm em trai nữa đó.”

Hàn phu nhân nghiêng rằng: “Ông ấy dám?”

Cô ung dung nói: “Đàn ông trung niên rất có sức hút, nhưng phụ nữ trung niên thì như hoa đã tàn. Không cần thận con có thêm mẹ hai còn trẻ hơn con nữa kìa.”

Hàn phu nhân nhếch môi: “Thôi đi cô, rảnh rồi muốn ăn đòn hả? Hôm nào mẹ tìm cho mấy tấm ảnh mà đi xem mặt, sau đó nghỉ ở nhà mà canh chồng.” bà quay sang nói với người đang cười bên cạnh “tiểu Ninh nhà tôi mà được một phần như tiểu Mặc thì có phải bớt lo hơn không. Đến chuyện tìm bạn trai cũng phải nhờ mẹ nó.” Hứa phu nhân cười gật đầu.

Hàn Ninh cầm miếng táo lên gặm, thầm nghĩ: con dâu có nhờ mẹ tìm.

Bỗng dưng ánh mắt tối sầm lại, một bàn tay dày rộng che lấy mắt cô. Sau đó là giọng nói trầm trầm ấm áp quen thuộc phả vào tai:

“Đoán xem là ai nào?”

Cả người Hàn Ninh cứng lại, tim đập thình thịch như muốn rơi ra ngoài.

Là anh

3. Chương 3

Hàn Ninh chống tay nghiêng người dựa vào lan can nhìn ra bên ngoài. Không khí ở đây rất trong lành, không bị ô nhiễm như ở trung tâm thành phố, thậm chí còn thấy thấp thoáng những ngôi sao lơ lửng trên bầu trời. Cô đã từng ước có thể cùng anh ngắm sao mỗi tối như thế này, mùa hè nóng bức có làn gió từ biển thổi vào, mùa đông lạnh giá có vòng tay ấm áp của anh. Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi.

“Cười cái gì?” Thanh âm trầm thấp bên cạnh vang lên.

Hàn Ninh giật mình quay đầu, phát hiện Hứa Mặc không biết khi nào đã cúi sát mặt mỉm cười nhìn cô. Hàn Ninh hơi ngượng ngùng, trong lúc này cô lại có ý đồ xấu với anh.

“Không có gì. Chỉ là lâu lắm rồi không được ngắm sao như thế này”

“Đúng vậy” - Anh thở dài “Bên đó rất nhiều sương mù”

Cô mỉm cười: “Ai bảo cậu không chịu về, lưu luyến ai đó bên đấy đúng không?”

“Không phải” - Anh nhìn cô- “mình sợ về rồi không muốn đi nữa”

“Tớ không tin” - cô bĩu môi “cậu mà dính nhà thế sao? Hứa Mặc, tớ nói cho cậu biết, chúng ta chơi với nhau từ thời chưa biết nói kìa, sao tớ không biết cậu dính nhà thế?”

“Nhớ cậu”

Hàn Ninh sững sốt

Rồi bật cười: “Ra nước ngoài mấy năm cậu càng ngày càng biết nói ngọt nhỉ”

“Không phải” - Anh nói bằng giọng nghiêm túc - “thật sự”

Cô ngẩn người một lúc, lại nghĩ, không phải anh nghĩ đến chuyện cười của cô đấy chứ. “Nói tớ nghe xem nào”

Hứa Mặc nghiêng đầu, mỉm cười nhìn cô rồi phóng tầm mắt ra xa.

“Ừm, hàng xóm nơi tớ ở rất thích nuôi chó, mỗi lần họ dắt chó đi dạo mình lại nghĩ tới năm 9 tuổi cậu bị một con cún liếm chân liền hoảng sợ chạy khắp công viên, còn bị nó đuổi theo một đến nước mắt nước mũi tùm lum. Kết quả tớ phải công cậu về nhà, nói thế nào cũng không chịu xuống”

Cô nhớ lại cũng phải bật cười: “Mình vốn rất sợ chó mà, hơn một năm sau đó mình còn không dám ra khỏi nhà, đi học lúc nào cũng phải có xe riêng”

Hứa Mặc híp mắt nhìn cô: “Đúng vậy, lúc đó trông cậu thê thảm cực, đầu tóc rối tung, mặt toàn là nước mắt. Không hiểu vì sao con cún đó cứ chạy theo cậu”.

Cô cũng không biết vì sao, mãi đến lúc chủ nhân của con chó tới mới nói cho cô biết, nó thích cái lắc chân trên cổ chân cô, lúc cô chạy con cún nghĩ cô đùa với nó nên mới đuổi theo. Từ đó cô liền không dùng lắc chân nữa.

“Còn có” Hứa Mặc nói :“Bên cạnh trường học có một tiệm kem, mỗi lúc đi qua tớ lại nhớ đến lúc sinh nhật tròn 15 tuổi của cậu, đi học về cậu ăn một lúc 10 ly kem, khuyên thế nào cũng không chịu dừng, kết quả đến tối bánh kem cũng không kịp ăn liền bị đau bụng phải đi bệnh viện”.

Chuyện đó cô vẫn còn nhớ, trên đường đi bệnh viện bụng cô đau quằn quại, nhưng sợ không dám kêu ra tiếng, chỉ cố nhịn đau. Hứa Mặc ở bên cạnh một tay nắm thật chặt tay cô, một tay xoa bụng cô khẽ nói: ”ngoan, không đau”. Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần cô liền không đau nữa.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy tay anh ấm áp thật.

“Sau đó mình bị bố mẹ mắng một trận, nói mình gạ gẫm cậu ăn kem”.

Cô gật gù cười: “Đúng đó, đúng đó”

Hứa Mặc mỉm môi cười: “Còn có, lúc ngủ cậu hay chảy nước miếng, còn nói mơ. Gia Gia làm phiền cậu, cậu liền ném bài tập chưa được học cho cô ấy làm. Cậu còn thường xuyên trốn trong phòng thanh nhạc ngủ gật, còn nữa...”

“HỨA MẶC” - Hàn Ninh nghiêng răng nói - “cậu đang chê cười tớ đấy hả?”

Anh bật cười thành tiếng:“Không có”

“Còn không” Cô nhào qua bóp cổ anh - “Cậu toàn nghĩ đến chuyện xấu của tớ”.

“Không đúng?” Anh nhướn mày - ” tớ còn nghĩ đến cậu thường bắt nạt tớ nữa kìa”.

“Bắt nạt?” - cô nghiêng răng - “Hứa Mặc, cậu chỉ biết học cái xấu”. Rồi vươn tay nhéo eo anh.

“Ai ai, đừng đừng. Tớ biết lỗi rồi, đừng nhéo nữa...”

Hàn Ninh mệt mỏi thở dốc dựa vào vai Hứa Mặc, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh. Lâu lắm rồi hai người không vui như thế này.

“Càng ngày càng gầy” - Anh sờ eo cô nhíu mày. “Cậu ăn gì để sống thế?”

Cô nửa đùa nửa thật nói: “Nhớ cậu nên ăn gì cũng không ngon”.

Anh bật cười:” Vậy tớ phải dưỡng cậu cho mập lên mới được. Ôm vào mới sướng”.

Cô chống tay vào ngực anh đứng thẳng dậy: “Mập lên cũng không đến lượt cậu ôm”.

Hứa Mặc xoa đầu cô: ” Mình là sợ cậu bị ế”

“Lo cho bản thân mình trước đi”. Cô nói, không muốn nhắc đến chuyện này - “Cậu còn đi nữa không?”

Anh lắc đầu nhìn cô: “Tớ phải tiếp nhận gia nghiệp, công ty bên đó đưa ra thị trường rồi, chỉ cần thỉnh thoảng sang đó là được”.

Cô ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh: “Tốc độ cũng thật nhanh”.

Hàn Mặc mỉm cười: ”Vì nhớ cậu nên phải làm việc để nhanh chóng quay về, còn không có thời gian nghỉ ngơi nữa”.

Cô lơ đãng nói: “Vậy mà còn có thời gian quen bạn gái? Tớ nghe Vi Vi kể, còn chưa được gặp mặt người ta nữa.”

“Không phải bạn gái” - anh nói

Hàn Vi sưng sốt, còn chưa kịp cao hứng thì anh nói tiếp:

“Là vợ sắp cưới”.

Bầu trời trước mắt cô âm âm sụp đổ

4. Chương 4

Hàn Ninh còn nhớ rõ từng có một lần cũng trong hoàn cảnh này, anh và cô đứng trên ban công, Hứa Mặc hai mắt tỏa sáng nhìn cô, thông báo:

“Tiểu Ninh, tớ có bạn gái rồi”.

Lúc đó phản ứng của cô là gì? Chính là ngây ngốc đứng im một chỗ, đầu ong ong lên mãi mới hiểu được anh nói cái gì.

Anh có bạn gái.

Người đó không phải là cô.

Bốn năm sau, hiện tại, anh lại mang đến một tin sét đánh.

Vợ sắp cưới????

Cô cười không nổi.

Hàn Ninh không biết gương mặt mình biểu cảm cái gì. Cô chỉ biết là, cô không thể giả vờ như không có gì mà cười đùa với anh được nữa. Không đơn giản vì cô yêu thâm anh, mà còn là vì chuyện lớn như vậy mà anh không hề nói cho cô biết.

Chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

Kể cả trước đây khi anh bắt đầu chú ý và theo đuổi Mạc Ly Ly, cô vẫn biết, còn làm quân sư tư vấn cho anh. Vì dù cô đau lòng đến mức độ nào, thì đối với cô, hạnh phúc của anh mới là quan trọng nhất.

Ngay cả lúc anh quyết định đi du học, hay mở công ty ở bên London, cô luôn là người biết đầu tiên.

Vậy mà bây giờ lại không như thế.

Hàn Ninh đột nhiên nhận ra, thời gian ba năm không dài cũng không ngắn, nhưng đủ để kéo dài khoảng cách giữa anh và cô. Mặc dù không rõ ràng, nhưng cô biết anh thay đổi.

“Tiểu Ninh?”

Hàn Ninh cúi đầu, gương mặt ẩn sâu trong bóng tối, cô hít sâu một hơi rồi thở ra:

“Cậu nói thật sao?”

“Tất nhiên là không” - Hứa Mặc nói - ”cô ấy còn không phải bạn gái mình, sao có thể là vợ sắp cưới chứ. Tớ chỉ đùa cậu chút thôi”.

“...”

Hàn Ninh cảm thấy mình thật ngớ ngẩn.

Giống như một con ngốc luôn suy nghĩ lung tung.

“Nhưng mà, cậu tin thật sao? - anh dụi dụi nhìn cô - ” có phải tớ đùa hơi quá rồi không?”

Hàn Ninh không biết nói gì cho phải, nếu như cô không yêu anh thì rất bình thường.

Nhưng không có nếu.

Thậm chí cô còn suýt nữa thì luống cuống trước mặt anh, chất vấn anh, cãi nhau với anh một lần nữa.

Hàn Ninh rất muốn khóc. Cô không biết nên vui vì lời của anh không phải sự thật, hay là nên buồn với sức ảnh hưởng của anh với cô.

“Tiểu Ninh, tớ đã nói rồi, đối với tớ, cậu là người quan trọng nhất”.

Cô sưng sốt, không biết vì sao tự nhiên anh lại nói như vậy.

“Cô ấy là con gái của giáo sư hướng dẫn tớ tốt nghiệp. Biết tớ về nước nên cô ấy về theo để đi du lịch thôi. Mặc dù rất phiền nhưng tớ lại không thể từ chối. Coi như cho cô ấy ở nhà tớ miễn phí đi”.

Chỉ đơn giản như vậy? một cô gái vì sao lại muốn theo một chàng trai về nhà? không phải để ra mắt bố mẹ chồng tương lai sao? cô không tin anh lại ngây thơ nghĩ như vậy.

Quả nhiên, anh nói tiếp: “Còn chuyện cô ta muốn theo đuổi tớ” - Hứa Mặc nhún vai - ” tớ không quan tâm lắm”.

Trong bóng tối, Hàn Ninh không nhìn rõ mặt anh, nhưng giọng nói trầm thấp lại vang lên rất rõ ràng: “Tiểu Ninh, thật ra, ba năm ở London tớ đã nhớ cậu rất nhiều”.

Nhớ cậu rất nhiều.

Cô không biết anh nhớ cô vì cô là thanh mai của anh hay vì cái gì khác, cô chỉ biết là khi nghe anh nói đến đó, mọi tâm trạng buồn phiền mất đi hết, trong lòng mang theo cảm giác lâng lâng khó tả, thậm chí tim còn theo bản năng mà đập liên hồi.

Hàn Ninh, may thật không có tiền đồ, chỉ nghe anh nói một câu thôi mà đã sung sướng như thế rồi.

Hàn Ninh mệt mỏi ghé vào phòng làm việc, khóe miệng vẫn không tự chủ được mà nhếch lên. Chỉ cần nghĩ đến lát nữa có thể gặp Hứa Mặc, được ăn cơm cùng anh, xem phim với anh, cô liền cảm thấy mệt mỏi một ngày không đáng là gì.

Hàn Ninh còn nhớ lần cuối cùng hai người xem phim là giáng sinh của 4 năm trước. Khi đó Hứa Mặc đặc biệt nhảm chán, hai người liền rủ nhau trốn học đi xem phim 3D. Kết quả đến rạp chiếu phim thì mới biết hết phim hành động, chỉ còn mỗi phim kinh dị, cô liền chọn bữa một bộ phim dài hơn hai tiếng. Cuối cùng phim mới chiếu được 20 phút cả cô và anh đã ngủ say chẳng hay biết gì. Lúc đi ra có một cặp đôi trẻ yêu nhau đi trước hai người, nhìn bộ dáng run rẩy sợ hãi của họ cô mới nhận ra mình đang xem phim 3D kinh dị.

Lúc đó Hứa Mặc cũng nhận ra, anh còn nói: “Cậu xem, xem phim kinh dị phải như họ kia, ai lại như cậu ngủ say như heo á, làm vai tớ lệch sang một bên rồi này”.

Cô trầm nghĩ trong lòng, vậy sao không gọi tớ dậy? nhưng chỉ nói: “cậu cũng thế còn gì.”

Anh liền phản bác: “không giống nhau, cậu là con gái, nếu kêu lên thì tớ sẽ không buồn ngủ, ít nhất cũng biết phim nói về cái gì”

Không hiểu vì sao mặc dù biết anh nói đùa nhưng lúc đó cô vẫn không thoải mái, liền nói: ” Vậy cậu còn bắt tớ đi xem phim làm gì? sao không rủ bạn gái cậu đi?”

Hứa Mặc liền thốt lên: “Cô ấy không thô dây thần kinh như cậu đâu”.

Hàn Ninh liền không để ý đến anh mấy ngày liền.

Nghĩ đến đây, cô liền cười rộ lên, ít nhất thì cảm giác lúc anh giống như cô vợ nhỏ phải lấy lòng cô từng chút một cũng rất buồn cười.

Hàn Ninh vươn vai rồi tắt máy tính, cho tất cả tài liệu vào ngăn tủ rồi khóa lại. Cầm túi xách lên, xem đồng hồ, 5 giờ 30 phút. Cô nghĩ, chắc anh sắp đến rồi, vừa chuẩn bị đứng dậy điện thoại liền rung.

Nhìn tên cuộc gọi đến, cô liền vui vẻ bắt máy:

” Alo, Hứa Mặc, cậu đi đến đâu r...” Chưa nói xong đã bị cắt đứt

“Tiểu Ninh, mình có chuyện đột xuất không đến ngay được. Cậu ở đó chờ mình một chút nhé.”

“Được rồi”

Kết quả Hàn Ninh chờ gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy anh đâu. Đang định gọi điện thoại cho anh thì Gia Gia gọi điện đến.

“Gia Gia tiểu thư, cậu không tranh thủ làm nóng tình cảm với bạn trai đi mà còn có thời gian gọi điện cho tớ sao?”

Đầu dây bên kia nói với giọng thần bí: “Hàn Ninh, đồ cậu biết tớ vừa nhìn thấy ai?”

Cô nhảm chán nói: “Cậu ra đường ít nhất 16 giờ mỗi ngày, gặp mặt bao nhiêu người tớ sao mà biết được?”

“Không phải, Tiểu Ninh, mình vừa nhìn thấy Mạc Ly Ly trong nhà hàng.”

Hàn Ninh nhú mày: ” Cậu gặp cô ta thì làm sao?”

“Quan trọng là người đi cùng cô ta kìa. Cậu muốn biết là ai không?”

Hàn Ninh cảm thấy không ổn: “Ai?”

“Hứa Mặc” - đầu dây bên kia nói - “cô ta ăn cơm cùng Hứa Mặc”.

Chân Hàn Ninh run lên, cô nghiêng người, lấy tay chống mép bàn, cổ ớn định thân thể, run run nói: “Cậu có nhầm không?”

“Không thể nào, tớ chắc chắn mà. Gia Gia tớ xưa nay có nhìn nhầm bao giờ đâu. Hơn nữa, người đàn ông như Hứa Mặc làm sao có thể nhầm được. Hai người họ quay lại với nhau hả? tớ thấy...”

Hàn Ninh căn bản không nghe nổi nữa. Cô giữ nguyên tư thế như vậy một chốc lâu. Trong đầu chỉ có dòng chữ:

Hàn Mặc đi ăn cơm cùng Mạc Ly Ly.

Lại là Mạc Ly Ly.

5. Chương 5

Nếu nói suốt 24 năm qua Hàn Ninh cảm thấy mình bại dưới tay ai, thì người đó chỉ có thể là Mạc Ly Ly. Không phải vì dung mạo, tài năng hay cái gì khác, mà chính là tình yêu của Hứa Mặc.

Cô và Mạc Ly Ly học cùng lớp đại học, mọi người trong lớp luôn mang hai người ra so sánh với nhau. Trong mắt bọn họ, Mạc Ly Ly xinh đẹp thiện lương, còn có chút nhu nhược thường gợi đến sự thương tiếc cho mọi người, đặc biệt là nam sinh. Nếu như bản thiết kế của cô xuất sắc thì mọi người sẽ cho là đương nhiên, nhưng chỉ cần mỗi lần Mạc Ly Ly làm tốt là lại được ủng hộ, khích lệ. Chỉ đơn giản vì cô là nữ thần, còn cô ta là hoa bách hợp. Nữ thần có thể làm tất cả mọi việc, phó chủ tịch hội sinh viên, sinh viên xuất sắc nhất khoa thiết kế, hội trưởng câu lạc bộ piano, còn là hoa hậu giảng đường nên phải hoàn mỹ không tì vết. Còn hoa bách hợp lúc nào cũng tinh khiết, trong trắng cần được che chở, yêu thương.

Hàn Ninh không thích đôi mắt của Mạc Ly Ly. Đôi mắt lúc nào cũng ngân ngấn nước tưởng chừng như sắp chảy ra. Mỗi lần nói chuyện với cô ta Hàn Ninh liền cảm giác như mình độc ác lắm vậy. Cho nên số lần hai người đối mặt nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô cũng không hiểu vì sao Mạc Ly Ly lại được nhiều người thích như thế, cho đến khi chơi thân với Lí Minh, anh ta mới nói: “Đó là tâm lý của mọi đàn ông, khi họ đứng trước mặt cậu thì xấu hổ và sùng bái cậu. Mạc Ly Ly lại đem đến cho họ cảm giác thỏa mãn, nói thể nào nhỉ, giống như là hư vinh của nam giới thôi”.

Lúc đó Hàn Ninh cũng không quan tâm lắm, chỉ ừ cho qua chuyện. Nhưng vấn đề xảy ra từ khi Hứa Mặc và Mạc Ly Ly gặp nhau.

Anh và cô cùng học một trường đại học, khi đó vì muốn học chung với anh mà cô đối nghịch với nguyện vọng của bố, bỏ qua trường nghệ thuật để vào khoa thiết kế, còn anh học kiến trúc. Không chỉ như vậy, cô còn vì anh mà vào hội sinh viên. Anh là hội trưởng, cô là phó.

Lên đại học năm thứ ba, chương trình học của anh được giảm nhẹ nên mỗi lần tan học anh lại đứng trước cửa lớp chờ cô để hai người cùng về. Lúc đó khi nhìn thấy anh, cả lớp liền ồ lên, có một nữ sinh còn vỗ vai Mạc Ly Ly:

“Xem kìa, hoàng tử của cậu đã xuất hiện”.

Hàn Ninh rất không thoải mái. Cô nghĩ, Hứa Mặc chờ cô thì liên quan gì đến Mạc Ly Ly? Bọn họ có ảo tưởng quá không?

Khi biết Hứa Mặc là trúc mã của cô họ liền tự động xem nhẹ, còn thảo luận hai người kia đẹp đôi cỡ nào, khi nào thì Hứa Mặc mới tỏ tình với cô ta.. Thậm chí còn có người đến trước mặt Hàn Ninh nói:

“Nữ thần, trong lòng tớ, cậu luôn là người quan trọng nhất, sẽ có rất nhiều đàn ông ưu tú theo đuổi cậu, đừng vì ghen tị Ly Ly mà làm hại cô ấy”.

“ ... ”

Lúc đó cô nghĩ, thế giới này điên hết rồi.

Nhưng điều khiến cô càng bất ngờ hơn là Hứa Mặc có hứng thú với chuyện này. Trên đường về nhà, anh hỏi:

“Lớp cậu làm sao thế? mỗi lần tớ đứng đó họ liền cổ vũ là sao? còn đẩy cô Ly gì đó đến trước mặt tớ nữa”.

Hàn Ninh chỉ bất ngờ một chút liền cười trả lời: “Lớp tớ có một bạn được xưng là công chúa, nhìn thấy cậu liền nghĩ hoàng tử xuất hiện rồi, không biết khi nào mới tỏ tình với công chúa kìa”.

Hôm đó tâm trạng cô rất tốt, còn có tâm trạng nói đùa: “thế nào? có hứng thú không? cô ấy cũng xinh lắm. Cậu 21 tuổi rồi mà mỗi tình đầu cũng chưa có, cũng kén chọn quá đấy, anh chàng xử nam à”

Nhìn bộ dáng che dấu sự xấu hổ của anh, cô cười đến không thở được. Nhưng sau đó lại thế nào cũng cười không nổi.

Đầu năm đại học thứ tư, hai người chính thức hẹn hò.

Hàn Ninh chỉ muốn vả vào miệng mình mấy cái tát.

Cô không hiểu vì sao lại như thế. Rõ ràng cô và anh như vậy cũng rất tốt, vì sao anh phải có bạn gái? nếu như là vì nghe lời cô, có phải chỉ cần cô nói, anh sẽ yêu cô hay không?

Đáp án có lẽ là không.

Bởi Hàn Ninh nghĩ, nếu anh yêu cô, thì anh đã yêu từ trước rồi, không cần chờ đến bây giờ.

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cô rút cuộc vì sao lại thành ra thế này? Hàn Ninh cô mù quáng cái gì? mà tỉnh lại đi, Hàn Ninh, Hứa Mặc không hề yêu mày, anh ấy thà đi ăn cơm với người yêu cũ còn hơn là đi gặp mày. Mày còn mù quáng chờ anh như vậy. Có đáng không?

Có đáng không?

Hàn Ninh mờ mịt nhìn xung quanh, trong ánh đèn màu vàng mờ nhạt của quán bar, xa xa là tiếng nhạc xập xình vui nhộn, cô ngồi một mình một góc, cô đơn.

“Hàn tiểu thư, cô uống hết hơn nửa chai whisky rồi”. Phục vụ viên nói

Vậy mà một chút cảm giác say cũng không có. Có người từng nói, khi say rượu bạn sẽ không nhớ gì cả, như vậy mới có câu ‘mượn rượu giải sầu’.

Nhưng Hàn Ninh càng uống càng tỉnh táo. Trái tim lại càng đau.

Lần cuối cùng cô uống rượu nhiều như vậy là khi nào nhỉ? Là ba năm trước, khi anh và cô lần đầu tiên cãi nhau.

Đó là ngày sinh nhật tròn 21 tuổi của cô.

Khi đó Hứa Mặc nói sẽ cho cô một bất ngờ.

Đối với Hàn Ninh, nó đúng là rất bất ngờ. Bất ngờ đến mức kinh hách.

Anh bị tai nạn xe.

Vì sao ư? Không phải là Mặc Ly Ly hả?

Lúc cô và mọi người chạy đến bệnh viện, Hứa Mặc đang nằm trong phòng phẫu thuật. Cánh tay của anh bị kính cửa vào, để phòng không có miếng kính nào nằm trong cánh tay, cần phải vào phòng phẫu thuật khâu lại.

Còn Mặc Ly Ly thì bình yên vô sự ở bên ngoài khóc lóc thảm thiết, không ngừng lẩm bẩm: “Là do tôi... là do tôi hại anh ấy...”

“Anh ấy... hức...c... vì tôi mà ...”

Lúc đó Hàn Ninh phần nộ cực, cô dường như mất hết lý trí, giáng cho cô ta một bạt tai mà vẫn không bình tĩnh lại được.

Người thừa kế nhà họ Hứa, thái tử thành phố S, người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng như anh chưa bao giờ có một xây xát nào trên người, bây giờ lại bị tai nạn, còn nguyên nhân là người mà cô căm ghét.

Khi anh được chuyển sang phòng bệnh, chỉ còn hai người, cô liền lập tức chất vấn anh, nhưng Hứa Mặc chỉ nói:

“Không phải do Mặc Ly Ly”.

Hàn Ninh cười lạnh, bị như vậy mà anh còn che chở cho cô ta.

“Vậy cậu nói cho tớ biết, vì cái gì? vì sao cậu lại quay xe để mình đâm vào cột điện mà không bảo vệ bản thân?”

Hứa Mặc không nói.

Sau đó hai người cãi nhau. Chủ yếu là do cô cố tình gây sự, nhưng Hàn Ninh lại càng phần nộ. Anh không nói vì muốn bảo vệ Mặc Ly Ly.

Đến lúc này rồi mà anh còn bảo vệ cô ta.

Sau đó hai người rơi vào chiến tranh lạnh.

Hàn Ninh còn nhớ, sau khi cãi nhau với anh xong cô liền đến đây uống rượu say như thế này. Không, còn uống nhiều hơn nữa, nhiều đến nỗi dạ dày không chịu nổi mà phải vào bệnh viện.

Hàn Ninh bầm sinh dạ dày liền không không tốt.

Nên từ đó đến bây giờ cô không dám uống nhiều rượu.

Chỉ trừ lúc bây giờ.

Hiện tại Hàn Ninh chỉ muốn uống thật nhiều, uống đến khi nào quên được tình yêu của mình với anh mà thôi.

Như thế sẽ không phải chịu dày vò nữa, không phải thấp thỏm vì anh, không phải sống hèn mọn như vậy. Cô sẽ vẫn là chính mình, là thanh mai của anh, là cô gái hoàn mỹ nhất, là nữ thần trong lòng mọi người. Là cô gái tự tin ở khắp mọi nơi

6. Chương 6

Hứa Mặc tiến bác sĩ ra ngoài, sau đó lập tức đi vào phòng ngủ. Trong căn phòng hôn ám, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ là gương mặt của một cô gái xinh đẹp, đôi má hồng hào không bình thường, hơi thở đều đều như đang ngủ.

Mà cô đang ngủ thật.

Hứa Mặc không hiểu vì sao Hàn Ninh có thể ngủ ngon như thế trong khi anh lại đang lo cho cô sắp chết. Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng lúc nhìn thấy cô nằm gục trên bàn trong quán bar, xung quanh là sài lang hổ báo, mà cô thì ngủ không hay biết gì, anh lại không nhịn được tức giận. Ba năm qua cô cũng sống tùy tiện mà không quan tâm đến bản thân mình như thế sao? Biết rõ dạ dày không tốt mà còn uống nhiều rượu như thế.

Nhớ lại lời bác sĩ vừa nói, Hứa Mặc lại một trận bất đắc dĩ, cũng là do anh không tốt, không nên lỡ hẹn với cô. Lúc này ở nhà hàng gặp được Mạc Ly Ly, bị cô ta chặn ngang không nói, vừa may mắn mới thoát khỏi thì lại nhận được điện thoại của bố. Anh cũng không ngờ lại tốn nhiều thời gian như thế. Đến lúc có thể đi gặp cô thì cô lại không nghe điện thoại. Cuối cùng cũng là nhân viên phục vụ quán bar gọi lại cho anh.

Nghĩ đến đây Hứa Mặc lại than nhẹ. Cô luôn muốn tra tấn bản thân mình mà không chia sẻ cho ai biết, chỉ một mình chịu đựng. Hứa Mặc còn nhớ trước đây cũng có một lần như thế, cô đến quán bar một mình uống rượu, kết quả là phải vào bệnh viện rửa ruột. Anh biết lí do vì sao cô như thế, nhưng không có mặt mũi giải thích.

Khi đó là thời gian gần đến ngày sinh nhật của cô, anh vì muốn tạo bất ngờ cho cô mà đi học làm bánh. Hứa Mặc chưa vào bếp bao giờ nên phải mất một thời gian dài để có thể làm một cái bánh hoàn chỉnh. Tiếc là chiếc bánh hoàn mỹ nhất, ngon nhất tự tay anh làm ra lại bị hỏng do tai nạn xe cộ. Lúc đó Hứa Mặc đã cố quay người ra sau để bảo vệ nó nhưng không kịp.

Anh cũng không dám nói cho cô biết. Bởi vì rất mất mặt.

Sau đó anh ở trong phòng bệnh biết cô nhập viện.

Hứa Mặc rất sinh khí, anh nghĩ, cô giận thì giận đi, còn tra tấn bản thân làm gì? Thế là không thèm nói chuyện với cô nữa, chỉ dám đợi lúc cô ngủ mới vào phòng thăm cô.

Kết quả hai người chiến tranh lạnh đến thời gian anh tháo băng. Còn chuyện chiếc bánh kia anh cũng không nói cho cô biết.

Sau đó anh thấy việc thử nghiệm của mình có kết quả liền chia tay với Mạc Ly Ly.

Sau đó nữa, anh đi du học.

Ba năm qua cô chẳng thay đổi gì cả, vẫn ngốc như thế, ngốc đến mức không có anh ở bên cô liền chỉ cúi đầu làm việc, không chịu chăm sóc bản thân. Để bây giờ gầy thành như vậy.

Làm anh đau lòng muốn chết.

Hứa Mặc nghĩ, may mắn anh chỉ ở London ba năm, nếu như anh làm theo kế hoạch thì phải thêm một năm nữa công ty mới đưa ra thị trường được. Đến lúc đó không biết cô gầy thành dạng gì.

Hứa Mặc lại gần bên giường, ngồi xuống, cúi đầu nhìn cô.

Hàn Ninh vẫn đẹp như thế.

Đẹp đến mức giống như một tác phẩm nghệ thuật, làm anh muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay, muốn sủng nịch cô, cảm giác nếu nhúng chàm cô chính là tội đồ.

Nhưng vẫn không nhịn được.

Đầu anh cúi xuống càng ngày càng thấp, đến khi đôi môi ấm áp chạm vào trán cô mới dừng lại, sau đó di chuyển xuống chóp mũi, rồi dừng lại ở đôi môi.

Hơi thở ấm áp của cô phả vào mặt anh làm trái tim Hứa Mặc run lên. Cô không biết ở London anh đã nhớ cô đến mức độ nào, mỗi lần nghe thấy giọng nói của cô anh chỉ muốn lập tức bay về đứng trước mặt cô và nói: nhớ em.

Nhưng Hứa Mặc cưỡng lại được, anh sợ mình trở về lại không muốn đi nữa, anh sợ mình tìm lòng không nổi mà ôm cô vào lòng, hung hăng hôn cô, sau đó chính tay anh làm quan hệ của hai người rơi vào đống băng. Ngay cả danh hiệu trúc mã cũng không làm được nữa. Anh sợ khi mình trở về thì cô lại đang ở bên người khác, mặc dù biết không có khả năng, nhưng anh vẫn không nhịn được tưởng, Tiểu Ninh của anh tốt như thế, có ai mà không thích được chứ.

Rốt cuộc đợi đến lúc công ty của anh ra mắt thị trường, thời gian đủ dài để áp chế dục vọng đang chảy xuôi trong người, có thể bình tĩnh đứng trước mặt cô, thì trong khoảnh khắc nhìn thấy người con gái trong lòng này, tất cả mọi công sức đều đổ đi hết.

Hứa Mặc cười khổ. Anh triệt để thất bại.

Anh càng ngày càng yêu cô.

Thời gian và không gian không thể làm chướng ngại vật ngăn cách tình cảm của anh dành cho Hàn Ninh.

Hứa Mặc không nhớ rõ mình yêu Hàn Ninh từ lúc nào. Anh chỉ biết khi nhận ra thì đã không kiềm chế lại được.

Khi đó, anh nảy sinh dục vọng đối với cô.

Hứa Mặc thấy ghê tởm chính mình.

Từ nhỏ, anh đã được giáo dục phải là người có trách nhiệm, cho nên khi cô em gái Hàn Ninh được sinh ra, trắng trẻo mềm mềm, trên người còn mùi sữa, cậu bé nhỏ đã nghĩ, phải yêu thương chăm sóc em gái, không để cô bị người khác bắt nạt.

Khi hai người dần dần lớn lên, Hứa Mặc biết Hàn Ninh không phải em gái anh, nhưng cũng không khác nhau là mấy. Anh vẫn nghiêm túc thực hiện trách nhiệm của mình, không cho bất kỳ một người khác phái nào đến gần cô. Chú Siêu đã dạy như thế.

Lúc đó anh vẫn không nhận ra mình độc chiếm cô đến mức nào, tình thương của anh đối với cô đã vượt qua một người em gái. Bởi ngay cả em gái ruột Vi Vi anh cũng không sủng đến mức độ này.

Sủng đến mức mặc dù biết là không đúng, nhưng cũng không nhịn được mà chiều theo cô.

Hứa Mặc nhớ hồi còn học cấp 3, có một bạn nam không để ý đến ánh mắt uy hiếp của anh mà ngay tại lớp tỏ tình với cô. Mặt anh đã khó coi đến mức độ nào.

Sau đó anh tìm cơ hội đích thân đánh cậu ta một trận.

Còn nghiêm túc giáo dục cô không được yêu sớm, nói nhiều đến nỗi cô phải bịt tai lại chê anh phiền. Làm anh buồn bực trong một thời gian dài.

Không những thế, anh còn ác liệt đến mức không tha cho người nào xúc phạm đến cô.

Hứa Mặc nhớ ngày đó có một cô gái suốt ngày đối nghịch với anh. Anh nói gì cô ta cũng phản bác, nói anh bại gia, chỉ suốt ngày ăn chơi trác táng.

Anh nghĩ, cô ta có bị thần kinh không? anh thế nào thì liên quan gì đến người khác. Hơn nữa, Hứa Mặc anh cũng không làm gì trái với lương tâm, trái với quy tắc giáo dục của bố và chú Siêu.

Một thời gian về sau, anh dần dần cảm thấy không thích hợp.

Trường học của bọn họ là trường quý tộc, lớp của anh là lớp trọng điểm, có riêng một tầng để làm mọi thứ, còn có cả thang máy và canteen riêng. Chỉ trừ lúc học thể dục. Anh không quan tâm vì sao một học sinh lớp yếu kém lại có việc và lảng vảng ở lớp của anh. Nhưng lúc học thể dục lại không chịu được. Anh đá bóng, cô ta ‘vô ý’ đến gần để bị đá trúng, thậm chí anh còn chưa nói chuyện đã bị bắt xin lỗi. Hứa Mặc lúc đó nói gì nhỉ?

Anh nói: “Cô đi vào sân bóng không phải muốn đá bóng sao? Mới bị trúng một quả đã không chịu được? Nếu không cô ở đây làm gì? Muốn ăn vạ?”

Anh chưa bao giờ kiên nhẫn đối với những người thích gây sự như thế. Chỉ trừ cô ra.

Sở dĩ anh còn nhớ chuyện đó vì đúng lúc Hàn Ninh mang nước đến cho anh. Không hiểu sao thái độ của những người đó lại thay đổi, cô gái kia liền khóc nói:

“Hứa Mặc, sao anh có thể đối xử như thế với tôi?” - Liền chạy đi mất.

Lưu lại anh và đám bạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó tần suất anh ‘vô ý’ gặp cô ta càng ngày càng nhiều, mỗi lần như thế Hứa Mặc lại bắt gặp ánh mắt làm anh ghê tởm muốn chết, càng đáng giận hơn là, cô ta nhìn Hàn Ninh với ánh mắt căm thù như thể cô độc ác lắm vậy.

Lúc đó Hàn Ninh cũng không để ý. Nhưng anh khó chịu.

Cơn tức lên tới đỉnh điểm là khi có một lần cô ta đứng trước mặt anh nói với Hàn Ninh: “Ồ độc ác, cô sao có thể dùng thủ đoạn để chiếm lấy anh ấy như thế. Đừng tưởng như thế là tôi chịu thua, độc ác như cô không bao giờ có thể chiến thắng chính nghĩa đâu”.

Cô ta nói xong còn bỏ thêm một câu: “Ghê tởm. Người như cô sẽ chết không tử tế được”.

Lúc đó phản ứng của anh thế nào? tay anh không chịu khống chế mà quăng cho cô ta một bạt tai.

Hứa Mặc sốc.

Anh luôn luôn là người biết khống chế bản thân, chưa bao giờ ra tay trực diện như thế. Đặc biệt là đích thân ra tay đánh con gái.

Hứa Mặc mắc bệnh sạch sẽ.

Nhưng anh lại vì cô mà động vào thứ anh cho là ghê tởm. Vượt qua khống chế của ý thức.

Anh dần dần cảm thấy không ổn.

Càng không ổn hơn là, đêm anh mơ thấy cô, sáng hôm sau quần ướt đầm một mảnh.

Hứa Mặc có một bí mật mà không thể nói cho ai biết. Khi con trai trưởng thành, tâm lý sẽ không nhận được mà nếm trái cấm, tìm hiểu về quan hệ tình dục.

Anh đã từng xem.

Nhưng thân dưới một chút phản ứng cũng không có.

Hứa Mặc thấy không bình thường, anh còn tưởng mình là gay, nên ngay cả phim tình dục đồng tính cũng xem.

Nhưng chỉ cảm thấy ghê tởm.

Hứa Mặc hoang mang.

Anh còn tưởng mình bị liệt dương.

Cho đến khi vì cô mà tiết ra.

7. Chương 7

Suốt 17 năm trời, Hứa Mặc luôn coi Hàn Ninh là em gái mà đối đãi. Anh chưa bao giờ biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.

So với trước đó vì tính hướng của mình mà hoang mang, thì lần này anh lại càng khiếp sợ.

Anh cảm giác mình thật ghê tởm, ghê tởm đến mức chỉ muốn đánh bản thân một trận, đánh đến khi nào anh không còn dám có ý đồ xấu với cô nữa thì thôi.

Không phải Hàn Ninh không đáng được yêu, mà là anh không thể yêu.

Tuy Hứa Mặc không phải người theo chủ nghĩa truyền thống, nhưng anh cũng có nguyên tắc của riêng mình.

Anh nghĩ, yêu phải cô là một điều cấm kị.

Anh không thể nảy sinh dục vọng với em gái mình, cho dù hai người chẳng có quan hệ huyết thống ràng buộc nào cả, nhưng trong tâm lý của Hứa Mặc, cô là đứa em gái anh yêu thương nhất.

Huống chi Tiểu Ninh tin tưởng anh như vậy, nếu biết anh có ý đồ xấu với cô, chắc hẳn cô không chỉ thất vọng mà còn thấy ghê tởm.

Hứa Mặc không muốn điều đó xảy ra.

Chỉ cần cô luôn dùng ánh mắt mê người kia nhìn anh, trong mắt chỉ có anh, không còn người khác thì tốt rồi.

Nhưng sự thật lúc nào cũng rất phũ phàng. Hàn Ninh sẽ có một cuộc sống của riêng mình, cuộc sống mà không có anh, chỉ có người cô yêu và những đứa con mà cô sinh ra. Anh chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy khó chịu rồi.

Khó chịu đến mức không kiểm soát được mà muốn cô.

Hứa Mặc đã từng suy nghĩ không lẽ anh mắc bệnh biến thái. Nên mới có cảm xúc như vậy. Gần như đêm nào anh cũng mơ thấy cô khóa thân trước mắt mình, dùng cánh tay mềm mại ôm thắt lưng anh. Hứa Mặc liền bắn.

Chỉ những chuyện liên quan tới cô anh mới mất tự chủ như vậy.

Nghĩ đến đây anh chỉ còn biết cười khổ.

Hứa Mặc phải dùng hết thời gian 7 năm cũng không thoát khỏi cô. Trái tim một khi bị đánh mất sẽ không quay trở lại. Bảy năm này anh đã thử dùng những cách anh có thể làm để quên cô, nhưng đến hiện tại cũng không thấy hiệu quả.

Anh cố ý chọn trường đại học không có khoa nghệ thuật, nhưng cô lại vì anh mà học thiết kế. Chỉ cần nhìn ánh mắt chuyên chú cố chấp của cô, lời trách cứ đến bên miệng thế nào cũng không nói ra được.

Anh tham gia vào hội sinh viên, cô cùng anh.

Anh cố ý về muộn, cô kiên nhẫn chờ.

Khi đối mặt với ánh mắt trêu tức của mọi người, Hứa Mặc vừa bất đắc dĩ lại ngọt ngào. Ngọt ngào là trong lòng cô có anh, nguyện ý tha thứ những hành động bất đồng trẻ con của anh, nhưng lại bất đắc dĩ phải kiềm chế dục vọng của mình cố gắng không để cô phát hiện ra được.

Hứa Mặc cũng từng nghĩ anh nên tìm một người thích hợp để ‘đi tình biệt luyện’. Và người đó là Mạc Ly Ly.

Nói thật ra anh không có ấn tượng tốt với cô gái này, nhưng sau khi hỏi ý kiến của một số chuyên gia, anh liền tìm một người có tính cách trái chiều với Hàn Ninh. Để anh không nhìn người này mà nghĩ đến người kia.

Hiển nhiên Mạc Ly Ly là thích hợp nhất.

Kết quả ngay cả nắm tay anh cũng không muốn.

Không phải anh chán ghét Mạc Ly Ly, mà là ngoài Hàn Ninh ra anh không muốn đụng chạm đến một người nào khác.

Hứa Mặc theo bản năng bài xích.

Bác sĩ nói anh bị bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, không chỉ theo kiểu yêu cầu tất cả đồ vật anh chạm cần sạch không tì vết, mà còn tự giữ mình trong sạch.

Một cách thái quá.

Sau khi từ trên người Mạc Ly Ly biết được kế hoạch của anh không thực hiện được. Hứa Mặc lựa chọn cách trốn tránh. Anh quyết định đi du học.

Đến một không gian mà không có cô.

Khi nhìn thấy đôi mắt đờ đẫn không phản ứng lại của cô, anh suýt nữa định thốt lên không đi đâu cả. Nhưng vẫn kiềm chế lại được. Anh không dám tưởng tượng một ngày nào đó tình cảm của mình bị cô phát hiện rồi sẽ như thế nào. Anh chỉ có thể đi một nơi thật xa, cố gắng lấy lại trái tim mình hoặc làm cho tình yêu này phai nhạt dần.

Nhưng một chút cũng không hiệu quả.

Nếu anh hết yêu cô, anh sẽ không làm như thế này, dán môi mình lên môi cô, không hề có ý định rời đi.

Trong lòng anh có cái gì đó như muốn thét gào ra ngoài, từng tầng nguy trang từ từ vỡ ra, tan thành từng mảnh.

Cô ấy đang ngủ, cô ấy sẽ không biết gì cả, cô ấy sẽ không nhận ra.

Đừng bỏ lỡ cơ hội.

Môi Hứa Mặc từ từ mở ra, từng chút từng chút một liếm môi cô như muốn nâng niu thứ trân quý nhất trên đời. Bờ môi mềm mại ngọt ngào làm anh nhịn không được muốn càng nhiều, đưa lưỡi vào trong.

Đúng lúc đó, cô gái dưới thân anh vô thức ‘ưm’ một tiếng.

Hứa Mặc cứng người lại.

Cả người không thể động đậy.

Sau đó anh nhìn thấy cô mở miệng, nói một từ không rõ, nhưng anh có thể nghe thấy rành mạch.

Cô gọi: “Hứa Mặc”.

Cô gọi tên anh.

Gọi tên anh.

Đầu Hứa Mặc nổ tung một tiếng. Sau đó điên cuồng hôn cô, đầu lưỡi không do dự luồn vào miệng cô, càn quấy.

Anh không biết cô còn ngủ hay đã tỉnh, cũng không biết vì sao cô gọi tên anh. Anh chỉ biết là, khi nghe cô vô thức khẽ gọi tên anh, thì Hứa Mặc không kiềm chế được nữa, anh chỉ biết dựa theo bản năng làm sâu sắc nụ hôn này. Anh muốn hôn cô, anh muốn cắn mút đôi môi mà mình mong ước 7 năm trời, anh muốn càn quét chiếm lấy khoang miệng cô, từng chỗ một.

Hứa Mặc nghĩ, chỉ bây giờ thôi.

Anh không muốn kiềm chế mình nữa.

Cái gì mà thanh mai trúc mã, cái gì mà chỉ coi anh như bạn thân, cái gì mà sợ cô phát hiện, anh không muốn nghĩ nữa.

Hứa Mặc bây giờ không phải trúc mã ôn nhu của Hàn Ninh, anh không phải vị tổng giám đốc đa tài bách chiến bách thắng, không phải người thừa kế của Hứa Thị trầm ổn, lãnh ngạo.

Anh hiện tại chỉ là một người đàn ông bình thường yêu đơn phương một cô gái mà không dám nói ra.

Anh chỉ là một chàng trai muốn hôn người con gái mình thích.

Cũng không muốn chịu sự ngăn cách nào nữa.

Được ăn cả, ngã về không.

Hứa Mặc nghĩ, anh hiện tại vừa sung sướng vừa thống khổ. Chờ đợi bấy năm rốt cuộc có thể như ý hôn cô, đặt cô dưới thân tùy ý anh muốn làm gì thì làm. Nhưng cô lại không hay biết gì cả.

Hứa Mặc thở dài.

Nếu cô hiện tại tỉnh dậy thì tốt rồi.

Như thế anh sẽ có dũng khí ngã bài với cô, nói với cô anh xấu xa cỡ nào, đen tối cỡ nào, còn nhân lúc cô không biết gì mà xâm phạm cô. Đến lúc đó cô muốn đánh anh, chửi anh, ghê tởm anh Hứa Mặc cũng chịu.

Nhưng ít nhất cô sẽ biết tình cảm của anh.

Sẽ không phải chịu dày vò như thế này nữa.

Hứa Mặc buông cô ra cười khổ. Anh muốn khóc nhưng không khóc được. Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh khóc là khi nào nhỉ?

Là lúc ở trên máy bay, khi anh rời khỏi cô và sang London. Lúc đó anh cố gắng tặng cho mình một nụ cười cổ vũ nhưng không hiểu sao nước mắt cứ thế mà chảy ra.

Nói anh yếu đuối cũng được, vô dụng cũng được.

Anh không muốn xa cô. Nhưng không thể không rời đi.

Nếu như đứng trước mặt cô anh vẫn có thể trầm ổn như bình thường thì tốt rồi.

Hứa Mặc lại lần nữa thở dài.

8. Chương 8

Hàn Ninh khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng, dạ dày trống rỗng còn cào cào kì khó chịu. Cô ngồi dậy, hai tay đỡ lấy đầu, nhớ lại cảnh hôm qua mình uống rượu điên cuồng cỡ nào, Hàn Ninh hối hận không thôi. Kết quả của việc tùy hứng là đầu đau như thế này đây.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Hàn Ninh ngẩng đầu nhìn, rồi giật bắn cả người. Hứa Mặc đứng trước cửa phòng nhìn cô, mỉm cười rồi bước lại gần.

“Tỉnh rồi hả? Mình nấu cháo cho cậu rồi, đánh răng đi rồi ăn cho đỡ khó chịu”.

Thấy Hàn Ninh vẫn ngốc lảng tại chỗ, anh bước lại gần xoa đầu cô: “Còn đứng ngốc đó làm gì? khó chịu ở chỗ nào sao? Có cần gọi bác sĩ không?”

Anh nói một tràng dài mà cô không phản ứng lại, mãi lâu sau mới nói: “Hứa Mặc, cậu ở đây làm gì?”

“Còn làm gì?” anh cười như không cười nhìn cô- “Mình còn muốn hỏi cậu, tối hôm qua cậu đã làm gì thế?”

Cô theo bản năng trốn tránh: “Không có gì”

“Không có gì? không có gì mà uống rượu say đến nỗi suýt nữa phải đi rửa ruột?”- anh tức giận nhìn cô.

Hàn Ninh im lặng.

Hứa Mặc thở dài, giọng anh mềm xuống: “Được rồi, đừng giận nữa, là tớ không tốt, hôm qua lỡ hẹn với cậu. Nhưng lần sau đừng như thế nữa được không? cậu muốn mắng tớ, đánh tớ cũng được, có chuyện gì thì cứ nói ra, đừng tự hành hạ bản thân mình như thế nữa. Được không?”

Cô mím môi, không chế sự chua xót trong lòng, nói ra thì được chuyện gì? nói ra thì anh có thể yêu cô không? cô nên nói cái gì? cô nên nói khi biết anh ăn cơm với người yêu cũ mà bỏ rơi cô nên cô mới uống rượu? hay nên nói vì tình cảm tuyệt vọng của mình mà cô chán đời.

Chuyện gì cô cũng không thể nói.

“Hôm qua mình gặp Mạc Ly Ly” - Anh nói làm cô giật mình, đột nhiên có chút không muốn nghe, mặc dù nói sẽ chấm dứt tình cảm với anh nhưng cô tạm thời vẫn không làm được.

Hứa Mặc chuyên chú nhìn cô, ánh mắt không bỏ sót một chi tiết nào trên mặt cô. Hiển nhiên, biểu hiện của Hàn Ninh làm anh rất vừa lòng - “Sau đó bị bố gọi đến công ty, không phải tớ cố ý lơ hện với cậu”.

Anh nói xong còn bồi thêm một câu: “Tớ không quay lại với cô ta, cậu không cần khổ sở”.

Mặt cô không tự chủ được đỏ lên: “Ai...ai khổ sở?”

Anh cười, nụ cười trầm thấp mê hoặc lòng cô: “Tớ biết cậu sợ tớ có bạn gái sẽ bỏ rơi cậu, đúng không? yên tâm đi, sẽ không có chuyện đó đâu”.

Hàn Ninh không rõ anh nói không có chuyện đó là sẽ không có bạn gái, hay là có bạn gái rồi sẽ không không để ý đến cô. Cô chỉ thấy nghi hoặc, sao hôm nay thái độ của anh là lạ, cô không biết lạ ở chỗ nào, chỉ cảm giác nụ cười của anh sâu hơn trước, tà khí hơn trước, và...mê người hơn trước.

Dường như cảm giác được cô đang ngẩn người, Hứa Mặc vội vã thúc giục: “Nhanh rửa mặt đi rồi ăn cháo, nguội hết rồi kìa”.

Hàn Ninh ngớ ngẩn làm theo, cô chốc lát lại ngẩn đầu nhìn anh một lần, nhìn nhiều đến mức anh phải bỏ tờ báo xuống hỏi cô: “Có chuyện gì thế?”

Cô lắc đầu, hỏi: “Hôm nay cậu không đi làm à?”

Anh trả lời: “Không. Mình không đi cũng không có ai trừ lương mà phải sợ”.

Cô bĩu môi, làm sếp mà chẳng tạo tầm gương cho nhân viên gì cả. Đường như đọc được suy nghĩ của cô, anh dịu dàng nói: “Cậu bệnh thể này tớ có thể đi đâu được. Làm việc cũng không yên tâm”.

Trong lòng Hàn Ninh tự nhiên có cảm giác ngọt ngào không tả được. Cô cho một thìa cháo vào miệng, khen: “Cháo này ngon thật. Là cậu nấu thật sao?”

Hứa Mặc gật đầu: “Thấy ngon thì ăn nhiều một chút”.

“Tớ không biết cậu còn có tài nấu nướng đó”.

“Tớ học lúc ở bên London” - anh nói, chống tay nghiêng người, nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm - “mỗi lần nhớ cậu là lại muốn nấu ăn, nghĩ khi nào về sẽ nấu cho cậu”

“Lúc đó tớ chỉ cần tưởng tượng người đầu tiên ăn đồ mình nấu là cậu liền cảm thấy rất vui, cũng có thêm động lực nấu tiếp”.

“Kết quả món ngon thì chẳng nấu được, lần đầu tiên nấu lại là cháo trắng”.

Hàn Ninh cúi đầu, anh tiếp tục nói: “Ở bên đó tớ đã thật sự, thật sự rất nhớ cậu, Tiểu Ninh”.

“Hứa với tớ, lần sau đừng uống rượu như thế nữa, được không?”

Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa, cô thầm nghĩ, anh cứ nói vậy cô lại không nỡ hết yêu anh thì làm sao bây giờ. Tại sao cứ mỗi lúc cô quyết định làm một việc gì quan trọng thì anh lại làm thay đổi nó chứ.

Hứa Mặc, anh thật xấu xa.

“Được không?” - anh vươn người ra trước, áp sát mặt vào cô nhẹ giọng.

Hàn Ninh không tự chủ được ừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô đứng lên: “Mình no rồi, muốn đi ngủ”. - rồi không xoay người lại đi vào phòng.

Cô lên giường, đắp chăn lại trùm kín đầu, bàn tay áp lên ngực trái, nơi này vẫn còn đập thành thịch như muốn rơi ra ngoài. Nếu trái tim mà chịu khổng chế của lý trí thì tốt rồi, cô cũng không phải vất vả như vậy nữa, sẽ không phải vừa muốn từ bỏ anh thì anh lại mê hoặc cô lần nữa.

Cũng ...sẽ không muốn độc chiếm anh.

Hàn Ninh suy nghĩ.

Rồi ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, Hứa Mặc nhẹ nhàng bước vào. Anh từ từ bước lại bên giường, nhìn cô, bên môi cũng không không chế được nở nụ cười.

Nếu không phải anh đã cho mình mấy cái tát, Hứa Mặc cũng không tin đó là sự thật, anh còn tưởng mình đang nằm mơ.

Hàn Ninh cũng thích anh.

Cô cũng thích anh.

Cô thích anh.

Thích ...anh.

Lúc đó anh từ khiếp sợ chuyển sang không thể tin được, rồi cuối cùng là vui sướng.

Có lẽ anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng Hứa Mặc rất muốn cảm ơn đám rượu cô đã uống. Nếu không có chúng nó, anh cũng không biết bí mật động trời này.

Có thể nói là vừa yêu vừa hận.

Nghĩ đến đêm hôm qua cô nói mơ rằng mình yêu anh, còn đáp lại nụ hôn của anh. Hứa Mặc rất muốn cười to thành tiếng, anh không phải không sợ cô say rượu nói nhảm, nên đã hỏi chuyên gia rồi, người say rượu là hay nói thật nhất. Vậy không phải là Hàn Ninh cũng giống anh, yêu thầm anh hay sao?

Cũng may hôm qua anh sợ cô có chuyện mà nằm bên cạnh cô nên mới nghe thấy cô nói gì, nếu không thì anh vẫn phải chịu khổ yêu đơn phương rồi.

Hứa Mặc nhìn gương mặt đang ngủ của cô, sau đó ánh mắt tập trung ở đôi môi quyến rũ kia, hôm qua anh không kiềm chế được mà làm nó bị sưng lên, vốn là màu hồng nhuận bây giờ đã hơi hơi đỏ. Cũng may cô không để ý.

Nghĩ đến hôm qua chiếc lưỡi phấn hồng bên trong kia nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh. Hứa Mặc không tự chủ được mà liếm môi, đáng tiếc hiện tại không thể hôn nó lần nữa.

Anh tự nhủ, không vội, từ từ sẽ đến, sẽ có một ngày cô là của anh.

Hứa Mặc cũng từng nghĩ đến ngã bài với cô, bởi hai người là lưỡng tình tương duyệt, anh yêu cô, cô cũng thích anh, nên đến với nhau là chuyện bình thường.

Nhưng tình huống của hai người thì không thể làm thế được. Anh và cô là thanh mai trúc mã, cảm tình khác hẳn với bạn bè bình thường. Nếu hiện tại anh tỏ tình với cô, Hàn Ninh sẽ nghi ngờ. Hoặc là cô cho rằng anh nói đùa, hoặc là cô sẽ nghĩ anh biết tình cảm của cô, vì không muốn áy náy với cô nên mới làm như vậy.

Hơn nữa, Hứa Mặc vẫn chưa biết cô thích anh bao nhiêu, yêu tới mức độ nào. Anh phải tìm một kế sách chắc chắn để cô không chạy mất.

Không trốn tránh cô nữa, không áp chế tình yêu đối với cô, không cố ý giữ khoảng cách với cô nữa. Phải để cho Hàn Ninh vừa nghe thấy, nhìn thấy và cảm nhận được.

Hiển nhiên Hứa tổng giám đốc trên phương diện nào cũng phải suy nghĩ kế hoạch cặn kẽ để bản thân không bị lỗ vốn.

Anh ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn cô một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Sau đó anh nhắc chân ra, nằm xuống, đắp lên người mình, kéo cô lại gần, đặt đầu cô lên cánh tay rồi ôm cô vào lòng. Chính tư thế cho cô xong, anh hài lòng nhắm mắt lại.

Hôm qua anh thức cả đêm, bây giờ sớm đã thấy mệt mỏi.

Hàn Ninh là bị nóng mà tỉnh dậy, cô cảm giác như bị trói chặt lại, cả người toát hết mồ hôi nhót nhót rất khó chịu, mặc dù tư thế rất thoải mái nhưng thật sự là nóng không chịu được.

Cô mở mắt, dây dũa muốn kéo chần ra, rồi đột ngột dừng lại. Tay Hàn Ninh chạm vào một bờ ngực rắn chắc mà ấm áp, chân cô bị một vật đè nặng, đầu cô gối lên cánh tay hữu lực, sau đó ánh mắt dừng lại ở gương mặt đẹp trai chỉ cách mặt cô 10 cm.

Hàn Ninh không phản ứng kịp.

Ai có thể cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra thế này.

Vì sao Hứa Mặc lại nằm trên giường cô?

9. Chương 9

Vì sao cô lại nằm trong lòng anh?

Hàn Ninh không hiểu chuyện gì đang diễn ra, tim cô đập thành thịch, từng nhịp, từng nhịp, vang lên liên hồi tưởng chừng như muốn vỡ ra.

Cô không dám động đây.

Cô không dám làm anh tỉnh giấc.

Hàn Ninh nhìn chằm chằm gương mặt anh một lúc, cảm thấy Hứa Mặc càng ngày càng đẹp trai.

Trời ạ! Trọng điểm không phải chỗ này được không, trong hoàn cảnh này mà cô còn suy nghĩ chuyện khác được.

Hàn Ninh chỉ muốn đánh vào đầu mình một phát.

Nhưng mà không thể phủ nhận anh thật sự rất rất rất đẹp trai! Gương mặt của anh không có một góc chết, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp. Đôi lông mày rậm, hàng mi cong dài, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi mỏng vừa phải quyến rũ mắt cô, làm cho Hàn Ninh không thể rời mắt. Dưới bàn tay cô là bờ ngực săn chắc nóng bỏng nhấp nhô đều đều.

Hàn Ninh không tự chủ được vuốt ve.

Sau đó nuốt nước miếng.

Cô đột nhiên thấy khát nước.

Cô muốn hôn anh.

Đột nhiên đôi môi quyến rũ kia nhếch lên, sau đó truyền ra tiếng cười khê, bờ ngực rung động.

Hàn Ninh giật mình, tầm mắt chống lại đôi mắt đen kịt của anh, đôi mắt sâu thăm thẳm như hút lấy hồn cô, không sao dứt ra được.

Đôi mắt kia yên lặng nhìn cô, sau đó càng ngày càng gần, càng ngày càng lớn, lớn đến mức cô chỉ nhìn thấy một màu đen.

Đột nhiên, cảm giác ấm áp trên môi truyền đến, kèm theo hơi thở nam tính phả vào mặt cô.

Hàn Ninh choáng váng.

Không đợi cô phản ứng kịp, một vật ẩm ướt luồn vào miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô....

Cả người cô nóng lên, bàn tay không nhịn được nắm lại, nhắm mắt.

Đón lấy là một trận điên cuồng càn quét.

Cả người Hàn Ninh như đang lơ lửng trên bầu trời, cô không biết mình ở nơi nào, đang làm gì, cô chỉ biết mình rất khát, càng ngày càng khát, sau đó theo bản năng tìm kiếm nguồn nước, mút lấy.

Không biết thời gian bao lâu, lúc cô cảm thấy hít thở không thông, ý thức không biết ở nơi nào thì ầm ập đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Hàn Ninh thở dốc, thuận khí.

Cô mở mắt, nhìn xung quanh.

Căn phòng trống rỗng chỉ có một mình cô, đâu còn có dấu tích của Hứa Mặc.

Giống như một giấc mơ.

Chỉ có không khí nóng bỏng cùng với cảm giác thiếu không khí cho thấy chuyện vừa rồi đã xảy ra.

Hàn Ninh cười khổ, anh vì sao lại hôn cô? Chuyện đó không có khả năng xảy ra.

Cô lại làm mơ rồi.

Hàn Ninh không biết, người cô cho là mình mơ đến đang ở trong phòng tắm tắm nước lạnh.

Vậy mà vẫn không mềm lại được.

Haizz,... ai bảo anh là xử nam chứ.

“Hàn Ninh.....Hàn Ninh.....HÀN... NINH?”

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn cô gái trước mặt rồi nhìn xung quanh, nói khẽ:

“Cậu làm gì thế? Người ta đang nhìn kìa?”

Cô gái bĩu môi, hất mái tóc lượn sóng ra sau vai, đôi môi đỏ mọng cong lên, quyến rũ chết người:

“Nhìn thì làm sao? Nếu có ai nhìn thì cũng chỉ là ngưỡng mộ vẻ đẹp của tớ thôi” - cô nàng oán giận - “ cũng tại cậu không chịu chú tâm, cứ suy nghĩ đầu đầu, mình gọi mấy lần mà không chịu nghe”.

“Hay là rơi vào lưới tình rồi? Là ai thế? Tớ rất tò mò nha, người đàn ông nào tài giỏi đến mức khiến Hàn tiểu thư tương tư thế?”

Hàn Ninh hết nói nổi, 25 tuổi đầu rồi mà còn...bát quái, nhưng cô không thể nói người khiến cô suy nghĩ nhiều là Hứa Mặc đi, vì vậy cô đổi đề tài:

“Sao dạo này cậu rảnh rỗi thế? Không dính lấy ‘chàng khờ’ của cậu nữa hả?”

Quả nhiên, cô nàng bỏ luôn chuyện vừa rồi, tập trung vào chủ đề hiện tại: “Anh ấy á? Hừ, còn không phải chuyện tốt của chàng trúc mã nhà cậu, từ lúc Hứa Mặc về nước, số lần hai bọn tớ gặp nhau giảm đi hẳn, lúc nào tớ gọi điện Cố Lăng cũng nói đang ở chỗ anh ta” - cô nàng oán giận - “Chẳng biết vì công việc bận rộn hay lấy sếp mình làm cớ rồi vượt rào không biết”.

Hàn Ninh mỉm cười: “Nếu anh ta vượt rào thì cậu làm thế nào?”

“Anh ta dám?” - Cô nàng nâng cao giọng - “anh ta mà làm chuyện gì có lỗi với tớ” - rồi cười vắn vẹo - “Tớ sẽ...thiến. anh.ta cho mất giống luôn, để xem còn vượt rào được nữa không”.

Cô rùng mình, chặc lưỡi: “Không hổ là Gia Gia”, bình thường thì quyến rũ ngọt ngào, lúc cáu lên thì chẳng khác nào sư tử cái.

“Không chỉ Cố Lăng bận đâu” - cô nói - “Hứa Mặc cũng thế nữa, chắc là do cậu ấy mới tiếp nhận công ty nên có nhiều chuyện phải làm. Dù sao thì bây giờ chú Hứa chuyển sang làm hậu trường rồi. Bọn họ bận là phải”.

Gia Gia họ Gia, tên một chữ Gia, ngoại hình xinh đẹp quyến rũ, biệt danh là hồ ly tinh, nếu ai không biết gia thế của cô sẽ không nghĩ cô là một tiểu thư danh gia vọng tộc, mà nghĩ cô là một nhà giàu mới nổi.

Không phải cô không có khí chất, mà khi tính cách của cô bộc lộ thì khí chất mất sạch sành sanh. Và chỉ cần cô mở miệng thì sẽ bộc lộ bản chất của mình.

“Biết ngay là cậu sẽ bênh vực Hứa Mặc mà” - cô nàng bĩu môi - “Anh ta bận là việc của anh ta, lôi kéo Cố Lăng bận theo làm gì? dù sao Hứa Thị cũng không phải của nhà tớ”.

Hàn Ninh bật cười, Hứa Mặc bị Gia Gia ghi thù chắc sẽ rất thâm độc, nhưng cũng nghĩ lại, cô nàng đã lúc nào thắng được anh chứ. Không cần thận anh chơi lại, Cố Lăng lại tăng ca, Gia Gia cũng chịu khổ, nên cô nàng chỉ dám than thở với cô. Hàn Ninh an ủi:

“Nếu Cố Lăng làm tốt thì sẽ nhanh được thăng chức thôi. Hứa Thị sắp đến thời kì thay đổi nhân viên rồi, đến lúc đó chỉ cần anh ấy lập công thì tớ nghĩ sẽ được lên làm phó tổng giám đốc. Như vậy sẽ không phải nghe bà mẹ kế của anh ấy ca cẩm nữa”.

“Mụ đàn bà thần kinh đó hả?” - Gia Gia khinh thường bĩu môi - “Hàn Ninh cậu không biết chứ, lần trước bà ta dám nói tớ là hồ ly tinh chuyên đi dụ dỗ đàn ông, còn nói tớ không có người dạy. Hừ, chính bà ta mới là hồ ly tinh chính hiệu ấy, còn dạy ra một tiểu hồ ly bị thần kinh, suốt ngày quẩn lầy Cố Lăng nhà tớ”. - Cô nàng nói, giọng khinh miệt - “Tớ không có người dạy, ít nhất còn có văn hóa hơn là con gái bà ta, mở miệng là gọi anh hai anh hai, ai là anh trai cô ta. Không biết lên giường với bao nhiêu người đàn ông rồi mà còn giả bộ ngây thơ vô tội, có mà vô số tội thì có”.

Nghe thế, Hàn Ninh chỉ biết cười trừ, dù sao cũng là chuyện nhà người khác, cô không nên nói gì cả.

Gia Gia còn nói tiếp: “Bọn họ tưởng mình là quả hồng mềm chắc? mẹ đã leo lên giường đàn ông rồi mà con cũng không chịu thua, còn muốn quyến rũ Cố Lăng. Mình chẳng hiểu tại sao trên đời này lại có hai người cực phẩm như thế, cũng không biết bố anh ấy bị ăn bùa mê gì mà dung túng bọn họ như vậy, thậm chí còn không coi anh ấy là con trai nữa, cứ như người ngoài vậy. Tớ nghĩ may mà người đàn bà kia còn không có con trai, nếu có, chắc anh ấy sẽ bị đuổi ra khỏi nhà mất. Cũng may Cố Thị không do ông ta quản lý, nếu không cũng sẽ phá sản sớm thôi”.

Hàn Ninh nghĩ đến mẹ kế của Cố Lăng liền gật đầu đồng ý. Quả thật chuyện này có thể sẽ xảy ra. “Vậy hai người tránh mặt họ đi, dù sao thì Cố Lăng cũng đã dọn ra ngoài rồi, bố con anh ấy cũng không có tình cảm gì nhiều”.

Cô nàng nói: “Cậu tưởng tớ muốn chắc? vấn đề là bà ta dạo này rất hay đến nhà chính, mà cậu biết Cố Lăng hiểu thảo thế nào rồi đấy, cứ thỉnh thoảng là phải về thăm bà nội một lần. Dù sao thì tớ không sợ, bà ta mà dám nói tớ, tớ sẽ ghê tởm bà ta một lần, nếu bà ta không ngại bị ghê tởm, tớ sẽ ghê tởm con gái bà ta. Hừ, để xem ai sợ ai”.

Vấn đề là người phải nghe cậu oán giận là mình đó. Trong lòng Hàn Ninh kêu lên, cô đang buồn phiền vì chuyện tình cảm của mình, còn phải ở đây để nghe người khác phát tiết. Người đáng thương nhất không phải là cô sao?

Không phải sao?

Hàn Ninh thở dài. Cô hiện tại còn không biết nên đối mặt với anh như thế nào. Rõ ràng đã quyết tâm từ bỏ anh, nhưng không hiểu sao Hứa Mặc càng ngày càng quyến rũ cô, làm cho cô mỗi lần ở bên anh đều mặt đỏ tim đập.

Hàn Ninh muốn từ chối cuộc hẹn với anh, nhưng chỉ cần nghe thanh âm làm nũng cùng tưởng tượng ánh mắt như con chó nhỏ của anh thì lời nói bên miệng lại không sao thốt ra được.

Cô từ chối không nổi. Nên đành phải vừa vui vẻ vừa dầy vò với những hành động thân mật ái muội của anh.

Nhiều lúc Hàn Ninh cũng từng nghĩ có phải anh thích cô nên mới như thế không? nhưng nghĩ lại thì thấy vô lý. Nếu thích cô thì còn phải đợi đến bây giờ mới thích sao?

Hơn nữa cô cũng không phải mẫu người anh thích.

Vì vậy không nên ảo tưởng quá nhiều. Có lẽ anh chỉ coi cô là thanh mai bình thường mà thôi.

Hàn Ninh nghĩ vậy, liền bị Gia Gia lôi kéo đi mua sắm.

Hôm nay khẳng định sẽ là một ngày mệt mỏi.

Vì sao ư?

Vì Gia Gia tiểu thư là tín đồ của shopping mà.

Quả nhiên, lúc chia tay cô nàng để về nhà thì trời đã gần tối rồi. Thế là mất toi một ngày nghỉ cuối tuần.

Hiện tại cô chỉ muốn lái xe về nhà rồi trèo lên giường cho đôi chân được nghỉ ngơi.

Lập tức!

Nhưng trời không chiều lòng người, cô đang định ra bãi đỗ xe thì bị gọi lại:

“Hàn Ninh?... Cô... là Hàn Ninh phải không?”

Hàn Ninh mệt mỏi xoay người

Rồi không thể nhúc nhích.

Mạc Ly Ly!

10. Chương 10

Buổi tối, quán cà phê khá đông khách.

Hàn Ninh ngồi sát cửa sổ, xuyên qua tấm kính nhìn mặt đường.

Cô còn nhớ hồi học đại học cô và Hứa Mặc cũng ngồi như thế này, nhưng ở một quán cà phê khác. Khi đó hai người đang cười đùa nói chuyện thì bỗng nhiên có một chàng trai bánh bao lại gần, áp sát mặt vào kính. Lúc đó Hàn Ninh còn tưởng rằng anh ta muốn nói với cô điều gì đó, nhưng không phải, chàng trai nhìn thẳng vào bên trong, vuốt vuốt mái tóc sang một bên, quay trái quay phải, ngoáy mũi sau đó chu môi lên, làm một động tác hôn gió rồi mới rời đi.

Lúc đó cả cô và anh phải một phút sau mới phản ứng kịp, sau đó không nhận được mà cười thành tiếng, đến mức không thở nổi.

Còn có một lần hai người đang nhâm nhi tách cà phê thì một chàng trai đi đến, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của hai người, anh ta xin số điện thoại của Hứa Mặc không thành thì trịnh trọng nói: “Tôi nhìn tướng mạo anh chắc chắn sẽ là gay. Nếu có nhu cầu giải quyết sinh lý thì cứ tìm tôi. Số máy của tôi là...”

Lúc đó phản ứng của anh thế nào nhỉ? Cô còn nhớ mặt anh đen lại ngay lập tức rồi trả lời: “Xin lỗi, tôi không có sở thích đặc biệt”

Chàng trai kia còn muốn dây dưa không tha, bị anh dọa sẽ đi tìm quản lý mới lưu luyến rời đi. Kết quả tất nhiên là cô ngồi cười nhìn anh càng ngày càng tức giận.

Hàn Ninh nghĩ đến những chuyện đó cũng không tự chủ được mỉm cười. Ngày đó hai người chỉ toàn là những kỉ niệm vui vẻ. Cho đến khi cô gái ngồi trước mặt cô xuất hiện trước mắt anh.

Hàn Ninh không hiểu nổi đầu óc của mình được làm bằng gì mà có thể bình thản ngồi uống cà phê với người mà cô chán ghét. Cô chỉ biết bây giờ mình đã hối hận.

Càng khó chịu hơn là từ lúc cô ta vào đây còn chẳng thém nói một câu, làm cho Hàn Ninh phải ảo tưởng, không lẽ Mạc Ly Ly không có tiền uống cà phê nên mới mời cô vào, bắt cô trả tiền?

Cũng không quá thực tế đi.

Cô dựa lưng vào ghế, nhìn người đã từng là tình địch của mình, đánh giá.

Gương mặt vẫn như vậy, xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp, mái tóc đen tự nhiên được cắt ngắn ngang vai ép cúp vào trong, trang điểm đậm hơn so với trước, cũng không chỉ mặc mỗi quần áo màu trắng, và... đôi mắt cũng bớt đáng ghét hơn, ít nhất thì không yếu đuối như trước nữa mà mang những cảm xúc mà cô không thể biết được.

Nhưng, có một điều khẳng định là, Mạc Ly Ly thay đổi.

Hàn Ninh nâng tách cà phê lên uống một ngụm, chung quy con người ai cũng sẽ thay đổi, và thời gian đã chứng minh điều đó.

“Lâu rồi không gặp, cô vẫn khiến người khác hâm mộ như vậy”. - Đây là câu đầu tiên Mạc Ly Ly nói kể từ lúc hai người đi vào.

“Cô cũng vậy thôi” - Hàn Ninh đơn giản trả lời, cô không hiểu ý của cô ta là gì, gọi cô chỉ để nói như thế?

“Không giống” - Cô ta nói - “Thật ra ngay từ năm đầu tiên học đại học tôi đã rất hâm mộ với cô. Đến bây giờ vẫn như thế”.

Cô từ chối cho ý kiến: “Thứ tôi có người khác cũng có thể có, chẳng có gì đáng để hâm mộ cả”.

Mạc Ly Ly lắc đầu: “Cô có mọi thứ mà tất cả các cô gái đều ước ao. Cô xinh đẹp vượt trội những người khác, tài năng của cô được nhiều người khen ngợi, cô có bố mẹ là những nhân vật không ai không biết, không chỉ thế, cô còn có chàng trúc mã là nam thần của trường”.- Cô ta dừng lại một chút rồi nói tiếp- “Thật ra không chỉ một mình tôi thích Hứa Mặc, chắc cô cũng biết, trong lớp chỉ cần là nữ sinh thì đều thích anh ấy. Tôi chẳng qua chỉ là một tấm mộc để họ có thể ước ao ảo tưởng những thứ không thuộc về mình. Bởi vì họ biết, một người đàn ông như Hứa Mặc sẽ không thích một cô gái tầm thường, cho dù là trong truyện cổ tích thì cũng phải là nàng lọ lem xinh đẹp”.

Cô ta nhìn Hàn Ninh, như muốn nói ra hết tâm sự của mình: “Mà cô chính là người khiến họ bài xích. Cho dù trong lòng của nam sinh cô chính là nữ thần, nhưng cô sở hữu nhiều thứ khiến người khác phải hâm mộ đến mức nữ sinh ngậm ghen tỵ với cô. Sau đó Hứa Mặc xuất hiện”.

Hàn Ninh thở dài, biết ngay mà. Cô và người này gặp nhau thì có gì để nói chứ. Ngoại trừ chủ đề là Hứa Mặc.

Cô ta nói tiếp: “Bọn họ liền tìm một đối tượng có thể khiến cô mất đi Hứa Mặc, mà người đó phải tầm thường một chút, giống lọ lem một chút. Mà tôi, vừa vặn phù hợp với tiêu chuẩn đó”.

“Tôi không có gia thế hiển hách như cô, không xinh đẹp như cô, không tài năng như cô. Ngoài hình thức ra tôi chẳng có gì cả”

“Nhớ lại hồi đó tôi thật ngây thơ”. Mạc Ly Ly nói - “Bọn họ nói gì tôi nghe cái đó. Tin tưởng đến mức mù quáng”.

Hàn Ninh không lưu tình chút nào nói: “Là do cô ngu ngốc”.

Cô ta bật cười: “Đúng vậy, đúng là tôi ngốc thật, tin vào chuyện tình lọ lem, còn ảo tưởng vào truyện cổ tích. Bây giờ nghĩ lại chắc hồi đó cô ghét tôi lắm đi”.

Cô gật đầu: “Cứ đối mặt với cô là tôi thấy khó chịu” - Dừng một chút còn bổ sung thêm - “Bây giờ thì đỡ hơn nhiều, cô đã trưởng thành, không còn sống ảo tưởng như trước đây nữa”.

“Không muốn trưởng thành cũng không được.” - cô ta nói - “nhìn được nhiều lắm, thể nghiệm cũng nhiều, suy nghĩ cũng phức tạp lên. Bây giờ tôi nghĩ, chỉ có bản thân mới đối tốt với mình nhất”.

Hàn Ninh im lặng đồng ý, cô biết thế là tốt. Đột nhiên cảm thấy cô gái trước mắt này cũng không phải rất đáng ghét, nếu như bỏ qua chuyện quá khứ thì biết đâu được cô sẽ có hảo cảm với Mạc Ly Ly của bây giờ.

Con người đúng là một sinh vật kì lạ. Hôm qua vừa mới là kẻ thù không đội trời chung, hôm nay đã bắt tay giảng hòa. Hoặc giả bây giờ đang là bạn bè tốt, ngày mai sẽ tuyên bố không bao giờ gặp lại.

“Tôi cũng từng có một thời gian ghét cô” - cô ta nói - “bởi vì cho rằng một ngày nào đó cô sẽ dùng thủ đoạn tồi tệ để khiến tôi cách xa Hứa Mặc. Giống như nhân vật nữ phản diện trong phim vậy”.

“Nhưng tôi đã nhầm. Tất cả mọi người đều nhầm” - Mạc Ly Ly nhìn cô - “Thực ra cô mới là nữ chính”

Hàn Ninh không hiểu.

Cô nói: “Không phải cô đã trở thành bạn gái của Hứa Mặc sao?”

“Không ”. - Cô ta lắc đầu, tựa hồ có chút ngạc nhiên - “Cô không biết?”.

Hàn Ninh im lặng. Cô không biết cái gì? giữa hai người họ có chuyện gì mà cô không biết? Không. Phải nói là bọn họ có chuyện gì mà cô biết chứ? ngoại trừ Mạc Ly Ly là bạn gái của Hứa Mặc, thì cô chẳng biết chuyện gì cả.

Vì vậy Hàn Ninh mới có cảm giác nguy cơ. Cô mới cho rằng mình không bằng cô ta. Bởi Hứa Mặc không hề nhắc đến chuyện tình cảm giữa hai người bọn họ. Cô cũng không tự tìm ăn quả đắng mà đi hỏi.

Mạc Ly Ly thấy phản ứng của cô thì cười cười: “Anh ấy cũng có chuyện không nói cho cô biết? thật kì lạ”.

“Chuyện gì?” - Cô không chắc chắn nói.

Cô ta nhấp cà phê lên uống.

“Hứa Mặc không hề thích tôi”.

...

Hàn Ninh ngồi ngốc tại chỗ.

Mạc Ly Ly bình thản nói tiếp: “Anh ấy không hề thích tôi. Lúc đồng ý quen nhau, anh ấy nói là sẽ thử. Nghĩa là chỉ tìm hiểu trong thời gian nhất định, nếu như Hứa Mặc không yêu tôi thì hai người sẽ chia tay. Nhưng trong khoảng thời gian này phải giữ thân phận tình nhân, không được để lộ cho ai biết”.

Cô ta tự giễu cười: “Lúc đó tôi còn ngây thơ cho rằng sẽ có một ngày Hứa Mặc yêu tôi. Nhưng ngay cả nắm tay anh ấy cũng không làm”.

“Kết quả thì cô cũng biết rồi đấy”.

Hàn Ninh còn không tiêu hóa được những gì cô nghe được bên tai.

Mãi một lúc sau, cô mới nghẹn ra một câu: “Nếu không yêu cô thì tại sao anh ấy lại vì cô mà chặn xe?”.

Đây chung quy vẫn là nút thắt trong lòng cô.

“Cô nói là vụ tai nạn ba năm trước á?” Mạc Ly Ly hỏi lại, rồi nghi ngờ nói - “Anh ấy không kể với cô?”

Hàn Ninh lắc đầu.

“Lúc đó tôi cũng nghĩ như cô vậy” - ánh mắt cô ta phức tạp - “cho đến khi nhìn thấy chiếc bánh kem nát bét trong xe”.

“Tôi mới nhận ra, mình đã nhầm”.

Mình đã nhầm.

Hàn Ninh không biết mình về nhà bằng cách nào, cô cũng không hiểu tại sao cô có can đảm lái xe khi tinh thần hốt hoảng thế này.

Trong đầu Hàn Ninh lúc này chỉ toàn lời nói của Mạc Ly Ly.

“Tôi còn nhớ vỏ bọc của chiếc bánh kem rất đặc biệt, trong thành phố chỉ một nơi duy nhất có”.

“Đó là trung tâm dạy làm bánh”.

“Lúc đó tôi mới biết anh ấy nói thật mà không phải đang an ủi tôi. Hứa Mặc là muốn bảo vệ chiếc bánh do anh ấy làm ra”.

Hàn Ninh không dám suy nghĩ nhiều.

Nhưng từng hình ảnh không chịu khống chế mà hiện lên trong đầu cô.

Ngày đó anh nói sẽ cho cô một bất ngờ. Sau đó vì bảo vệ chiếc bánh mà bị tai nạn.

Mỗi lần cô gọi điện thì anh trả lời mình đang đi hẹn hò. Nhưng Mạc Ly Ly lại nói hai người rất ít gặp nhau. Vậy rốt cuộc là anh đi đâu?

Đi học làm bánh.

Điều quan trọng hơn là,

Hứa Mặc không hề thích Mạc Ly Ly.

Anh không hề thích Mạc Ly Ly.

Vậy trong suốt thời gian qua cô đau khổ là vì cái gì?

Hàn Ninh cảm thấy mọi chuyện ...thật nực cười.

11. Chương 11

Tập đoàn Hứa Thị

Chiếc thang máy dừng lại ở tầng cao nhất trong tòa nhà.

Một người đàn ông từ từ bước ra, dáng người cao gầy cường tráng, gương mặt đẹp trai nghiêm túc, anh ta mặc một bộ âu phục màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, tay cầm một xấp tài liệu không biết nội dung.

Nếu như hôm nay là ngày bình thường, các nhân viên nữ ở đây chắc chắn sẽ thưởng thức vẻ đẹp của người đàn ông đã từng đẹp trai nhất công ty, điều này đã được tất cả nhân viên nữ bình chọn, cho đến khi tổng giám đốc mới trẻ tuổi xuất hiện. Nhưng hiện tại họ lại đang làm việc cực kì nghiêm túc, phải nói là vô cùng căng thẳng, bởi áp suất thấp phát ra từ vị tổng giám đốc mới đẹp trai trong phạm vi hàng ngàn cây số mà không ai ở đây không bị ảnh hưởng. Đương nhiên, những nhân viên ở tầng thấp hơn rất may mắn khi không phải đối mặt với sếp, mà chịu khổ chỉ là đám thư kí và các giám đốc bộ phận đến báo cáo ngày hôm nay.

“Chào trợ lý Cố, anh muốn gặp sếp bây giờ sao” - Thư kí ngẩng đầu hỏi

Thấy anh chàng đẹp trai gật đầu, cô ta nhăn mặt một chút, bày ra một biểu tình ‘hi sinh vì tổ quốc’ mà nhấc điện thoại lên, ấn số.

“Chuyện gì?” - Một giọng nói trầm thấp vang lên, mặc dù đã khắc chế rất tốt, nhưng có vẻ như ai cũng nhận ra chủ nhân của giọng nói này tâm tình thật xấu.

Cô thư kí trẻ tuổi nuốt nước bọt, cố gắng để thanh âm thật bình tĩnh:

“Hứa Tổng, trợ lý Cố muốn gặp ngài”.

“...Cho cậu ấy vào đi”.

Thư kí thở nhẹ nhõm một hơi, đặt ống nghe xuống, nhỏ giọng:

“Sếp bảo anh vào” - Dừng một chút, cô ta còn nói thêm: “Anh cẩn thận một chút, hôm nay tâm tình sếp đặc biệt không tốt”.

Cô ta nhấn mạnh hai từ cuối đủ để cho thấy sự việc không ổn đến mức nào.

Cố Lăng gật nhẹ đầu, thấp giọng nói: “Cám ơn” rồi đi vào.

Không phải thư kí hù dọa hay làm quá, mà là hôm nay Sếp thật sự rất đáng sợ.

Có một loại người có năng lực trời sinh làm vương giả, cho dù họ có tính cách như thế nào thì chỉ cần tỏa ra luồng khí áp lực, những người xung quanh sẽ không tự chủ được kính sợ.

Hứa Mặc chính là một người như thế.

Mặc dù lúc đầu anh tỏ ra là một vị Sếp ôn hòa, nhưng không có ai dám khinh thị anh. Huống chi từ sáng tới giờ đã có hơn năm người bị anh mắng mà khi ra ngoài thì chân như nhũn ra, khiến cô ta phải đến đỡ.

Mặc dù trợ lý Cố là một người đặc biệt, nhưng cứ phải nhắc trước cho chắc ăn. Có lẽ cuộc chiến với các nguyên lão trong công ty đã gây áp lực cho sếp. Dù anh ta có tài giỏi cỡ nào thì cũng chỉ là một thanh niên trẻ tuổi.

Hầu hết mọi người đều nghĩ như vậy.

Trong phòng làm việc.

Tâm trạng của Hứa Mặc đúng là không tốt, không, phải nói là kém đến cực điểm.

Tình trạng này không phải chỉ hôm nay mới có, mà là đã kéo dài được vài ngày rồi. Chỉ là lúc đó anh kiểm chế rất tốt, đến hôm nay mới bùng phát.

Hàn Ninh đang trốn tránh anh.

Cô không chỉ trốn tránh anh, mà còn lạnh lùng với anh.

Gọi điện thoại đa số là máy bận, thỉnh thoảng cô bắt máy thì chỉ vội vàng nói vài câu rồi tắt. Được rồi, cô là giám đốc, bận việc là chuyện bình thường.

Cuối tuần hẹn gặp mặt cô, Hàn Ninh lấy cớ đi gặp đối tác. Đùa chuyện gì vậy? cô là giám đốc thì liên quan gì đến ngoại giao?

Anh có một núi việc phải làm, đến lúc tan sở thì đã khuya, đến chung cư tìm cô thì nhấn chuông không ai mở cửa. Gọi điện thoại cho cô thì cô nói gần đây không ngủ được nên phải bật nhạc cả đêm, không nghe thấy tiếng chuông.

Đến thời điểm này mà Hứa Mặc không nhận ra cô đang trốn tránh anh thì uống công hai người quen biết nhau hơn hai mươi năm.

Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra khiến Hàn Ninh như thế, nhưng anh cũng không theo đuổi đến cùng. Đợi đến lúc anh thanh lý hoàn toàn những phần tử không sạch sẽ trong công ty, có thời gian an nhàn thì cô có muốn trốn cũng không thoát.

Vì vậy mấy ngày trước tâm trạng của anh không tốt thì cũng không ảnh hưởng nhiều đến nhân viên.

Nhưng hôm nay thì khác, không, chính xác là bắt đầu từ tối hôm qua.

Thời điểm khi anh về nhà.

Vốn Hứa Mặc có ý định qua đêm ở công ty để giải quyết nốt đồng tài liệu chưa được xét duyệt, nhưng mẹ anh - Hứa phu nhân lại gọi anh về nhà.

Anh nghĩ, hiếm khi bà chủ động yêu cầu anh làm việc gì, thì chỉ là về nhà bồi mẹ ăn cơm, anh không có lý do gì để cự tuyệt.

Nhưng trong nhà không chỉ có vợ chồng ông bà Hứa, mà còn có cả gì Thanh - mẹ của Hàn Ninh ở đó. Được rồi, chuyện này không có gì đáng kinh ngạc, hai nhà cũng thường xuyên sang nhà nhau ăn cơm như vậy.

Chuyện không xong ở chỗ, lời của gì Thanh nói sau khi ăn cơm xong như sét đánh ngang tai.

Gì nói: “Tiểu Mặc à, con và Tiểu Ninh cũng lớn rồi, công việc cũng ổn định, ngày xưa gì bằng tuổi của hai đứa bây giờ thì Tiểu Ninh đã biết nói rồi đó”.

Anh hiểu ý của gì, không phải muốn hai người sớm có gia đình sao, vì vậy đành gật đầu.

Hàn phu nhân tiếp tục nói: “Con thì gì và mẹ con yên tâm rồi, nhưng Tiểu Ninh... haizz” - “Bà thử dài - “Nó ngay cả mối tình đầu cũng không có”.

Tất nhiên rồi, chỉ cần có một tên con trai nào có ý định với cô liền bị anh bí mật xử lý, thì làm sao cô có bạn trai được? Mà khoan, cái gì gọi là đối với anh yên tâm? Anh cũng chưa có bạn gái nữa mà.

“Gì biết con luôn luôn là một người ưu tú, ở phương diện nào cũng cực kì hoàn mỹ, mà con cũng quen biết với nhiều người...”

Hứa Mặc lúc đó thật đắc ý, anh nghĩ, vì vậy chỉ có mình anh là xứng với cô thôi. Nhưng lời nói tiếp theo của gì Thanh lại làm anh đen mặt.

“Vì vậy, con quen biết chàng trai nào tốt, có thể giới thiệu với gì để Tiểu Ninh đi xem mặt không?”

“Cái con bé này, lúc nào cũng khiến người khác lo lắng, nếu gì không nhúng tay vào, chắc nó đến 30 tuổi cũng không lấy được chồng mất”.

“Cũng may con bé đồng ý rồi, nếu không với tính khí cứng đầu đó, thì còn lâu mới chịu đi xem mặt...”

....

Những lời nói đằng sau anh không nghe nổi nữa, trong đầu chỉ có từ ngữ “con bé đồng ý rồi.... con bé đồng ý rồi... con bé đồng ý rồi...”

Cô ấy đồng ý rồi?????

Hàn Ninh đồng ý đi xem mặt?????

...

.....

Vì vậy tâm trạng của anh liền kém vô cùng!

Mặc dù lúc đó anh đã bôi đen tất cả những người đàn ông chưa vợ, rằng họ phong lưu thế nào, đời sống tinh thần kém ra sao, thường xuyên đến hộp đêm thế nào, cầm thú thế nào, ngay cả đám bạn thân cũng không một chút áy náy mà bôi đen tất cả. Thậm chí còn kể ra những tệ nạn thường xuyên xảy ra gần đây nhưng Hứa Mặc vẫn không yên tâm.

Anh biết Hàn phu nhân là người cố chấp cỡ nào.

Bà sẽ không từ bỏ ý nghĩ của mình, hơn nữa lại còn được sự đồng ý của đương sự.

Nghĩ đến đây anh lại tức giận, đáng chết!!

Hàn Ninh, em được lắm!

Anh nghiêng răng nghiêng lợi phê hai chữ “thông qua” to tướng vào tập tài liệu, sau đó tiếp tục nghiêng răng xem một tài liệu khác.

...

Mặc dù trong lòng có tức giận thế nào, thì Hứa Mặc cũng không phá vỡ nguyên tắc của mình.

Việc chưa đến mức không cứu vãn được, anh vẫn sẽ hoàn thành phận sự của một vị tổng giám đốc, nhận ra được cái nào nghiêm trọng cần phải giải quyết trước, không vì sự tùy hứng của bản thân mà gây ảnh hưởng đến người khác. Đương nhiên, ngoại trừ việc tỏa ra áp suất thấp.

Vì vậy, khi kim đồng hồ chỉ mức năm giờ đúng, cả sếp và nhân viên đều thở nhẹ ra. Nhân viên thì có thể rời khỏi nơi làm dây thần kinh của mình căng cứng thế này. Còn sếp thì có thể tan tâm, mặc dù còn vài kiện phiền toái khó giải quyết, nhưng sếp cũng cần được nghỉ ngơi, không phải sao?

Vì vậy trong giờ cao điểm, người ta có thể nhìn thấy một chiếc BMW phi như bay trên đường cùng với tiếng còi xe cảnh sát.

Hứa Mặc mang tâm lý xong việc sẽ đến đồn cảnh sát nộp phạt mà đến công ty Hàn Ninh đang làm.

Anh muốn gặp cô.

Hứa Mặc biết hôm nay cô có cuộc họp, hỏi trợ lý mới biết đến giờ còn chưa xong.

Vì vậy anh lái xe đến đây.

Dừng xe, tắt máy, Hứa Mặc lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc sau, nhân viên dẫn dắt nối đuôi nhau bước ra.

Anh xuyên qua cửa kính nhìn vào trong, sau đó gương mặt biến sắc.

Hứa Mặc kiểm chế cơn giận, mở cửa xe, bước đến gần đôi nam nữ đang ôm nhau, nghiêng rằng :

“Hai người đang làm gì vậy?”

12. Chương 12

Trong khi tâm trạng Hứa Mặc không tốt, thì Hàn Ninh cũng không khá hơn chút nào.

Cô đã tìm mọi cách để trốn tránh anh, thì cũng đồng thời dày vò chính mình.

Cô biết như thế là không tốt, mặc dù anh là trúc mã của cô, nhưng không có nghĩa là phải nói cho cô biết tất cả mọi chuyện . Nhưng con người ai cũng đều ích kỷ, cho dù cô cũng không chịu được anh đã lừa dối mình suốt mấy năm, thậm chí làm tổn thương tình cảm của cô.

Cho dù anh không biết gì cả.

Hơn nữa Hàn Ninh cũng cần có thời gian để bình tĩnh và suy nghĩ lại tình cảm của mình. Đây có lẽ là cơ hội tốt để cô có thể dứt khoát từ bỏ tình cảm với anh.

Cho nên khi nghe những lời lẽ nhai không dứt của mẹ, cô rút cuộc cũng đồng ý đi xem mắt.

Hàn Ninh thở dài, cô đứng dậy, chuẩn bị về nhà sau khi cuộc họp kết thúc.

“Giám đốc Hàn”.

Giọng một người đàn ông vang lên, có chút vội vã.

Hàn Ninh quay lại, nghiêng đầu nhìn người vừa gọi mình. Đó là một người đàn ông rất đẹp trai, khi có một ai đó nhìn thấy người này, họ sẽ phải thốt lên:

“Thật quyến rũ”.

Không phải quyến rũ theo kiểu sức quyến rũ như thần tượng Hàn Quốc, mà là năm tháng lăn lộn trên thương trường đã rèn giũa hắn thành một người đàn ông thành thực mà những thanh niên khác không có được. Giang Hạo - người đàn ông hoàng kim của cả nước, một con hổ trong giới thương trường, cũng là đối tác làm ăn của công ty cô trong dự án này.

“Giang tổng, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi đến trước mặt cô, mặc dù không biểu hiện gì nhưng Hàn Ninh vẫn thấy rõ tơ máu cùng quầng thâm ở mắt hắn.

“Cô có thể dành chút thời gian nói chuyện với tôi không?” - Hắn do dự một chút, nói thêm - “Có liên quan đến tiểu Minh”

Hàn Ninh im lặng tự hỏi, dù sao hôm nay cô cũng không có việc gì, hơn nữa người đàn ông này lại là người nhà của Lý Minh, cô không có lý do gì để cự tuyệt. Vì vậy Hàn Ninh gật đầu đồng ý.

Hai người sống vai đi ra ngoài, đến khúc rẽ thì đột ngột bị một chiếc xe đẩy lao phải, Hàn Ninh không kịp tự hỏi, thân thể đã theo bản năng mà nghiêng người sang bên, chật vật tránh thoát chiếc xe.

Cũng vì vậy mà cổ chân cô khuyu xuống.

Giang Hạo ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy cô, mới không để Hàn Ninh ngã.

Nhưng lại gặp một rắc rối nho nhỏ, chân cô bị trật rời.

Đối với một người đi giày cao gót gần 10 phân, thì đây là vấn đề thật sự nghiêm trọng.

Giang Hạo nhìn cô nhăn mặt, thấp giọng hỏi:

“Chân bị treo rồi?”

Hàn Ninh xấu hổ gật đầu, hần nói: “Để tôi đỡ cô đến ghế ngồi”.

Hai người chưa đi được vài bước thì một người đàn ông bước tới trước mặt họ, hần có thể dễ dàng nhận ra người này tâm trạng không được tốt?

“Hai người đang làm gì vậy?”

Hàn Ninh ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn anh:

“Sao cậu lại ở chỗ này?”

Hứa Mặc âm trầm nói: “Việc này phải để tớ hỏi mới đúng” - anh quay sang nhìn Giang Hạo: “Tớ không nghĩ cậu và Giang tổng lại thân mật đến mức độ ôm nhau giữa ban ngày như thế”.

Hàn Ninh sửng sốt, rồi rũ mắt không nói.

Giang Hạo làm sao không nhận ra không khí kì quái giữa hai người, hần cũng không phải kẻ ngốc, liền nói:

“Hứa tổng hiểu nhầm rồi, giám đốc Hàn bị treo chân nên tôi mới đỡ cô ấy” - Hần lịch sự rút tay lại, xem ra hôm nay không thể nói chuyện theo ý muốn được rồi - “Nếu cậu đã đến thì tôi cũng không còn việc gì cả”.

Hứa Mặc nghe vậy liền như quả bóng xì hơi, rũ xuống. Anh vươn tay đỡ cô, giọng điệu nhẹ nhàng rất nhiều:

“Làm phiền Giang tổng”.

Người đàn ông lắc đầu: “Không sao” - rồi cười nhẹ - “Nếu rảnh rồi tôi muốn mời cậu uống rượu”.

Hứa Mặc cũng mỉm cười: “Không vấn đề gì”.

Giang Hạo quay lại nhìn Hàn Ninh: “Chúng ta sẽ nói chuyện sau”.

Rồi rời đi.

Để lại hai người xấu hổ đứng đối diện nhau.

Một lát sau, Hứa Mặc thở dài, dịu dàng nói:

“Đau không?”

Cô lắc lắc đầu.

Anh cúi xuống nhìn, cổ chân sưng đỏ lên rồi, liền bắt đắc dĩ nói:

“Sưng đến mức này còn nói không đau, cậu trở lên không sợ đau từ bao giờ thế?”

Không đợi cô nói liền tự quyết định: “Chúng ta phải đến bệnh viện thôi”.

Sau đó nhân lúc cô không phản ứng kịp mà bế cô lên, đôi chân dài bước thẳng ra ngoài.

Hàn Ninh theo bản năng ôm cổ anh, nhìn xung quanh xấu hổ nói:

“Thả tớ xuống đi, mọi người nhìn kìa”.

“Thả xuống cậu cũng không đi được. Rất đau”.

“Hứa mặc!”

“Xấu hổ cái gì? lúc nhỏ không phải cậu cứ bắt mình bế sao? Bây giờ không còn giá trị thì bỏ mặc hả?”

“Trước đây và bây giờ sao có thể so sánh với nhau? Cậu đừng đánh trống lảng, thả tớ xuống”.

“Đừng làm ồn” - Anh nhỏ giọng, đi đến bên cạnh chiếc xe - “Đến rồi”.

Hàn Ninh bắt đắc dĩ nhìn một loạt những động tác của anh, Hứa Mặc bao giờ cũng bá đạo như thế.

Bá đạo mà dịu dàng...

... Khiến cô trầm luân.

Hứa Mặc bế Hàn Ninh rời khỏi tầm mắt quái dị của vị bác sĩ trưởng khoa trẻ tuổi.

Mặc kệ những lời châm chọc của tên bạn thân, chỉ bị trẹo chân thì sao? chỉ cần bôi thuốc ngoài da thì sao? bảo bối của anh chỉ cần bị trầy xước da thôi cũng đã đủ nghiêm trọng, anh không bắt chụp X- Quang đã là may lắm rồi, đích thân gọi trưởng khoa chấn thương chỉnh hình đến chữa trị đã là cái gì?

Anh còn không để ý cô bị cậu ta làm đau, thì chỉ muộn tan sở vài giờ đối với cậu ta chẳng là gì cả.

Đặt cô lên xe, Hứa Mặc lập tức gọi điện cho trợ lý bảo cậu ta đến đồn cảnh sát một chút. Hàn Ninh bị thế này, anh làm sao có thể bỏ mặc được.

Sau đó thông thả lái xe đến nhà cô.

Hàn Ninh nhìn cảnh vật quen thuộc bên ngoài, ngập ngừng hỏi:

“Chúng ta đi đâu thế?”

Anh trả lời tự nhiên: “Tất nhiên là đưa cậu về chung cư rồi”.

Hàn Ninh bối rối chớp mắt, làm sao đây?

“Về nhà được không?” - Cô hỏi

Anh nhếch môi: “Cậu có chắc mình muốn mọi người nhìn cậu cái dạng này?”

Cô im lặng.

Cái dạng này là thế nào? Chân tứ căn bản không sao cả, là do cậu làm quá lên bắt người ta quần băng vào thôi. Hàn Ninh bực mình vò đầu.

Chiếc xe thông thả đi vào tầng hầm, rồi dừng lại.

Cô tháo dây an toàn ra, nhìn anh xuống xe, mở cửa xe của cô mà căng thẳng trong lòng.

Sau đó cô nhìn anh đứng trước cửa nhà mình, không xác định hỏi thêm lần nữa:

“Hứa Mặc, cậu... không về sao?”

Anh bị thái độ kì lạ của cô làm nhướng mày:

“Sao vậy? Mình phải mang cậu an toàn vào nhà rồi mới đi được”.

Căn bản là anh không muốn đi.

Hàn Ninh im lặng.

Hứa Mặc cũng không thúc dục. Được ở bên cô thêm càng nhiều thời gian, có sao mà không làm.

Dường như ông trời muốn phá hủy sự im lặng giữa hai người, cánh cửa bên trong đột ngột mở ra.

Giọng nói một chàng trai vang lên:

“Cậu về rồi hả, tớ nghe thấy tiếng động, sao không vào nhà....”

Hứa Mặc hóa đá.

Hàn Ninh che trán thở dài.

13. Chương 13

Hứa Mặc im lặng theo dõi chàng trai ngồi đối diện, gương mặt nhìn nghiêm túc cực kì nhưng không ai nhận ra rằng trong lòng anh đang chuẩn bị tạo ra những cơn bão tố, có lẽ, ngay cả anh cũng không khống chế được.

Hàn Ninh vậy mà cùng một người đàn ông ở chung một nhà!!!!!!

Người sạch sẽ như cô vậy mà ở chung một nhà với đàn ông?

Mà người đàn ông đó không phải là anh.

Chẳng trách, khi anh đến nhà cô thì không có ai mở cửa, hẳn là cô sợ anh sẽ làm điều gì đó tồi tệ đi.

Quả thực hiện tại anh rất muốn đánh người.

Hàn Ninh căng thẳng ngồi bên cạnh anh, muốn thở mạnh cũng không dám. Cô nghĩ anh sẽ tức giận. Đối với một người từ nhỏ đã chăm sóc bảo vệ cô như anh thì có thể anh sẽ không chấp nhận được chuyện cô cho Lý Minh ở trong nhà mình. Đặc biệt là anh cũng không biết cậu ta.

Hàn Ninh đau đầu.

Mặc kệ tâm tư phức tạp của người bên cạnh, Hứa Mặc vẫn chìm trong suy nghĩ của mình.

Rốt cuộc hai người quen nhau khi nào, anh một chút ấn tượng với người này cũng không có?

Chỉ có thể là trong thời gian anh đi du học.

Cô và cậu ta đã phát triển đến mức sống cùng nhau vậy quan hệ phải cực kì thân mật. Bởi trong ấn tượng của anh, người có thể đi vào không gian riêng tư của cô trừ anh và người nhà ra thì chỉ có cô nàng Gia Gia kia thôi.

Vậy có nghĩa, hai người là ... tình nhân?????

Hứa Mặc ghen tỵ!!!!!!

Anh ghen tỵ đến phát điên lên được, hai mắt như phun hỏa nhìn vào người đang ngồi đối diện.

Cậu ta dám cướp Tiểu Ninh của anh!!!!

Điều này không thể tha thứ. Trong chớp mắt, Hứa Mặc đã nghĩ ra được vô số cách để loại trừ cậu ta. Bí mật giết người, sau đó xử lý xác? Không không không, làm thế Tiểu Ninh sẽ đau lòng. Hay là cắt “em trai” của cậu ta?, cũng không được, nếu làm thế mà Tiểu Ninh vẫn không từ bỏ thì sau này cô ấy sẽ mất hạnh phúc. Chuốc thuốc mê sau đó lột sạch quần áo rồi chụp ảnh đen với cô gái khác? Cũng không được, nếu Tiểu Ninh mà đi sâu vào điều tra sau đó biết người chủ mưu là anh thì cũng không ổn....

Vậy.... công khai cướp cô về thì sao?

Hứa Mặc tự giễu cười, bình thường cơ hội của anh đã ít, bây giờ còn ít hơn.

May ra hiện tại cô còn coi anh là một người quan trọng, nếu như... anh không dám nghĩ nữa.

Từ từ!!!

Hứa Mặc quên mất một việc quan trọng, nếu cô có bạn trai rồi thì tại sao lại đồng ý đi xem mắt? Điều này làm anh khó hiểu. Với tính cách của Hàn Ninh, nếu quan hệ đã phát triển đến mức này thì chắc chắn cô sẽ phải thông báo với người nhà, mà sẽ không giấu diếm như thế.

Vậy cậu ta rốt cuộc là ai???

Vì sao ngay cả anh cũng không được biết?

Tội phạm bị truy nã? Phần tử khủng bố? Hay kẻ giết người? Nghĩ đến đây anh lập tức khẩn trương lên, gương mặt nghiêm túc cau lại, vậy Tiểu Ninh có gặp nguy hiểm gì không?

...

Khụ Khụ, được rồi, là anh suy nghĩ quá nhiều.

Hứa Mặc neho mắt lại, cẩn thận đánh giá người có thể là tình địch của mình.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, dáng người thon gầy, làn da trắng nõn, gương mặt xinh đẹp, đôi mắt to tròn.

...

Cô sẽ không thích một tiểu bạch kiểm như thế đi? Hứa Mặc yên tâm một phần, cậu ta không cao bằng anh, không thành thực bằng anh, mặc dù gương mặt xinh đẹp hơn anh nhưng đàn ông là phải nam tính, anh tuần mới có sức quyến rũ.

Ánh mắt dời xuống bên dưới, cậu ta mặc một chiếc áo phông, quần jeen đơn giản, nhìn thì thấy bình thường nhưng anh có thể nhận ra đó là hàng hiệu. Nói chung tổng thể thì nhìn người này như một thanh niên nghiêm túc, không giống tội phạm đang bị truy nã.

Vì vậy, Hứa Mặc rút cuộc mở miệng:

“Cậu là ai?”

Suy nghĩ thì chậm nhưng mọi chuyện xảy ra thì nhanh, đối với Hàn Ninh và Lý Minh, thời gian từ khi anh ngồi xuống đến lúc anh nói chuyện chỉ xảy ra chưa đầy 20s.

Chàng trai xinh đẹp ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt to tròn chớp một cái:

“Lý Minh”

“Tôi không hỏi tên cậu” - Anh nghiêm túc nói - “Tôi hỏi quan hệ của cậu và Tiểu Ninh”.

“Bạn bè”.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“... 22”

Rất tốt, Hàn Ninh 24 tuổi, anh nghĩ cô sẽ không thích người trẻ tuổi hơn mình. Hứa Mặc tiếp tục hỏi:

“Nghề nghiệp?”

“...”

“... Khoa thiết kế trường đại học S”.

Học cùng trường sao? Vậy là hai người cùng ngành nhưng khác khóa. Thân nhau là điều dễ hiểu. Tiếp theo...

“Nhà cậu có bao nhiêu người?”

...

... ..

Hàn Ninh vô lực đỡ trán, thì thào: “Hứa Mặc...” Anh đang lấy khẩu cung người ta đấy à?

Khóe miệng Lý Minh run rẩy, người đàn ông này... anh ta có vấn đề về thần kinh sao?

Ý thức được mình vừa nói gì, Hứa Mặc nghiêm túc nói:

“Xin lỗi, tôi chỉ lo lắng cho Tiểu Ninh” - anh nhún vai - “cậu biết đấy, khu chung cư này mặc dù được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng không có nghĩa là không có cá lọt lưới...”

“Tôi hiểu” - Lý Minh nghiêm túc gật đầu - “Anh lo lắng là rất đúng”.

“Vậy...” - Hứa Mặc neho mắt, vào chủ đề chính - “Có thể cho tôi biết lý do cậu đến ở nhờ nhà cô ấy không?” - dừng một chút, anh tìm từ - “Có lẽ cậu cũng biết một nam một nữ sống chung nhà bất tiện như thế nào, tôi nghĩ cậu cũng không phải không có tiền để thuê khách sạn...”

Lý Minh im lặng.

Cậu không muốn nói.

Vì sao ư? Vì cậu chỉ muốn trốn tránh người đàn ông kia, không muốn gặp người đó một chút nào. Chỉ cần nghĩ đến hắn, tim lại đau.

Từng giọt, từng giọt nước mắt tụ lại thành một mảng lớn làm cho mọi vật xung quanh trở nên mơ hồ, nhưng không có dấu hiệu chảy xuống.

Cậu cúi đầu để ánh mắt được che khuất bởi mái tóc mềm mại, không muốn cho người khác biết sự mềm yếu của mình.

Không muốn cho người khác biết mình muốn khóc.

Rất mất mặt.

Vì sao ư? Vì cậu chỉ muốn trốn tránh người đàn ông kia, không muốn gặp người đó một chút nào. Chỉ cần nghĩ đến hắn, tim lại đau.

Lý Minh chịu đủ rồi, cậu không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Vì vậy, cậu bỏ nhà đi.

Người đàn ông đó có thể tìm cậu bất cứ lúc nào, dù cậu ở đâu. Không ai có thể phủ nhận năng lực của hắn.

Vì vậy cậu chỉ có thể đến chỗ Hàn Ninh, sau đó không ra khỏi chỗ này dù chỉ một bước. Bởi vì dù hắn biết cậu ở đây, cũng không thể làm gì được. Hàn Ninh không phải người dễ dàng có thể động tới.

Được ngày nào hay ngày ấy.

Cậu không muốn khi bước ra ngoài thì nghe được tin người đó đã đính hôn, cũng không muốn hắn tìm được mình sau đó chính miệng thừa nhận.

Nói cậu ngu ngốc cũng được, đại dốt cũng được, cậu chỉ không muốn đối mặt với sự thật.

Không gian bởi vì câu hỏi của Hứa Mặc mà dần dần im lặng xuống dưới, anh hiện tại cũng phát hiện ra đối phương không muốn nói về vấn đề này, trực giác của anh cũng cho biết cậu ta không có ý định làm tình địch của mình. Vì vậy không nói gì nữa.

Tay áo bị nhéo một chút, anh nghiêng đầu, nhìn cô gái ngồi bên cạnh, chỉ thấy cô im lặng nhìn mình, sau đó lấy tay xoa bụng, rồi chỉ nhà bếp.

Hứa Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng một tiếng trước còn muốn đuổi anh đi, sự tình bại lộ rồi thì thần nhiên sai anh hả?

Cũng chỉ có cô không biết xấu hổ như thế, thậm chí anh còn không kịp giận dữ với cô chuyện đi xem mắt nữa. Cũng không đành lòng trách cô. Anh thở dài, đành vậy, bây giờ phải thỏa mãn cho cái bụng nhỏ này đã.

Hàn Ninh tựa vào sofa nhìn vào nhà bếp, bóng dáng người đàn ông mặc tạp dề quay lưng lại với cô thuần thực thái rau nhìn thật dịu dàng. Cô chưa bao giờ biết một người đàn ông khi nấu ăn lại có thể quyến rũ như thế, không giống như khi mặc vest trầm ổn, thành thực, cũng không giống lúc anh mặc quần áo bình thường đầy sức sống. Anh khi đeo tạp dề lại mang theo một phong vị khác, vừa dịu dàng, ấm áp lại vững chãi. Tầm lưng kia... không biết cô gái nào may mắn được dựa vào nó.

Hàn Ninh thu hồi tầm mắt lại, quay sang nhìn Lý Minh, không biết tâm trạng cậu khôi phục từ lúc nào, hiện tại đang tò mò nhìn vào nhà bếp, thấy cô nhìn mình liền hỏi:

“Anh ta biết nấu ăn?”

Cô gật gật đầu. Này, vẻ mặt quái dị kia là có ý gì hả? cậu không biết nấu ăn không có nghĩa là anh ấy cũng không biết nấu nhé. Vì vậy cô bổ sung:

“Anh ấy nấu rất ngon”.

Lý Minh bĩu môi, lầm bầm: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

Cô không nghe rõ liền hỏi lại: “Cậu nói cái gì”

Cậu lắc đầu: “Phải ăn mới biết được”.

Hàn Ninh hừ một tiếng, không phải ai cũng được ăn cơm Hứa Mặc nấu đâu nhé, cậu được ăn là nhờ phúc của tôi, vì vậy đừng bày ra bộ mặt miễn cưỡng đó nữa.

Vì thế nửa tiếng sau, bạn học Lý Minh tròn mắt nhìn những món ăn được bày ra trên bàn, quên luôn thái độ của mình lúc này, rất tự nhiên kéo ghế ra, ngồi xuống, cầm đũa, nở một nụ cười thật tươi với Hứa Mặc:

“Học trưởng, cảm ơn anh”

Sau đó mặc kệ cái nhìn khinh bỉ của Hàn Ninh mà không khách khí gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

“ ... ”

“ ... ”

...Tôi đâu phải nấu cho cậu ăn, cảm ơn cái gì! Hứa Mặc nghĩ.

“...Cậu gọi tôi là học trưởng?”

Lý Minh gật đầu, cố gắng nuốt miếng thịt rồi nói:

“Anh không phải học trên em 3 khóa sao? em gọi anh là học trưởng là chuyện đương nhiên”.

Được rồi, dù sao cũng chỉ là một cách gọi, anh không quan tâm lắm. Hơn nữa nhìn cậu ta thân với Tiểu Ninh như vậy, anh cũng không nên quá lạnh lùng. Hứa Mặc ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau, mở miệng:

“Phải rồi, tôi có một chuyện muốn thông báo cho hai người biết”.

“Chuyện gì thế?” - Hàn Ninh hỏi, sao cô lại có dự cảm chẳng lành thế này.

Lý Minh cũng ngẩng đầu nhìn anh, Hứa Mặc thông thả nói:

“Từ hôm nay, tôi sẽ sống ở đây”

14. Chương 14

Hàn Ninh tâm tình buồn bực ôm gối thở dài, cô không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở lên như thế. Rõ ràng đã cố ý kéo khoảng cách với anh nhưng vì sao lúc nào cũng thất bại giữa chừng?

Nghĩ đến lời nói của anh ngày hôm qua, giống như một tiếng sét đánh văng vẳng bên tai, đầu lại đau.

Có một phiền phức còn chưa đủ hay sao mà lại phải rắc thêm một phiền toái không hề nhỏ chút nào này. Cái gì mà một nam một nữ ở chung một nhà không an toàn? Không phải trước đây anh và cô cũng như thế sao? Lý Minh còn an toàn hơn anh nhiều lắm. Cái gì mà cô bị thương hành động không tiện, cần anh chăm sóc? Hứa Mặc, tớ còn chưa đến mức què đâu.

Đã thế cái tên đồng tính chết tiệt kia lại còn vui vẻ đồng ý, không những thế, cậu ta còn xung phong dọn đồ hộ anh. Cái đồ chỉ biết ăn với ăn, bị Hứa Mặc mua chuộc chỉ vì một bữa ăn, cậu không thể có tiết tháo hơn được sao?

Chẳng nghĩ đến bạn bè gì cả, uống công tôi cho cậu ăn nhờ ở đậu mấy hôm nay.

Nghĩ đến đây Hàn Ninh lại giận giữ cắn mạnh vào miếng táo, haizzz....., phải đối mặt với anh thế nào để không bị lộ sơ hở đây...

“Suy nghĩ chuyện gì thế?”

Thanh âm dịu dàng trầm thấp bên tai làm cô giật mình, quay lại, bắt gặp đôi mắt đen gần sát, Hàn Ninh liền quay đầu, bình tĩnh nói:

“Không có gì, chỉ cảm thấy nhàm chán thôi”.

Hứa Mặc mỉm cười: “Không thích xem ti vi? có cần tớ mang máy tính ra cho cậu không?”

Cô tiếp tục lắc đầu, lâu rồi không nghỉ phép thế này làm cho Hàn Ninh có chút không thói quen. Thực ra chân của cô không nghiêm trọng đến mức phải nghỉ việc, nhưng người đàn ông này lại khẳng định làm theo ý mình. Cơ hội để cô phát biểu ý kiến cũng không có.

“Lý Minh đâu rồi?” Cô lơ đãng hỏi, lúc này vừa ồn ào náo nức anh dạy nấu ăn cho, bây giờ đã không thấy tăm hơi.

“Cậu ấy hả?” - Hứa Mặc nhún vai, ngồi xuống bên cạnh cô - “Về phòng rồi, cậu không để ý sao, hình như là nhìn ti vi một lúc sau đó không nói một lời liền chạy về phòng”.

Hàn Ninh ngẩng đầu lên nhìn, ti vi hiện tại đang chiếu kênh thông tin giải trí, nói về vụ scandal của một nữ diễn viên, cũng không có gì đặc biệt. Ngược lại Hứa Mặc lại đắm chiêu suy nghĩ:

“Cậu ta có liên quan đến tập đoàn Giang thị sao?”

Cô sửng sốt, không biết anh hỏi cái này để làm gì nhưng cũng gạt đầu:

“Cậu ấy và Giang tổng là cậu cháu”.

“Người thừa kế?” - Hứa Mặc nhớ rõ Giang gia hiện tại chỉ còn duy nhất một người cháu trai khác họ, mà cậu ta lại là người thừa kế của Giang thị. Trước đây vì bảo vệ quyền lợi cho cậu ta, Giang Hạo đã dùng thủ đoạn mạnh mẽ đủ để tạo nên huyền thoại trong thương trường. Vì vậy người nhà họ Giang mới không dám tiếp tục làm phản. Không ngờ cậu bé ngày nào lại là Lý Minh.

“Có chuyện gì à?” - Hàn Ninh hỏi, lại nhớ tới lời hứa của mình với cậu, liền dặn dò - “Cậu đừng nói cho Giang tổng biết Lý Minh ở đây, không biết vì lý do gì nhưng cậu ấy không muốn ai biết chuyện này”.

Hứa Mặc gạt đầu : “Nhìn tớ giống người nhiều chuyện lắm sao?” nhưng không nói cho cô biết nguyên nhân tâm trạng Lý Minh không tốt là vì nghe thấy thông tin Giang Hạo sẽ đính hôn với đại tiểu thư nhà họ Mạnh - Mạnh Sở nên mới tức giận. Trực giác cho anh biết, chuyện này không đơn giản.

Nhưng Hứa Mặc cũng không hỏi nhiều. Anh không phải người thích xen vào chuyện của người khác, hơn nữa, mặc dù chỉ mới gặp Lý Minh lần đầu nhưng anh nghĩ cậu là một người rất tốt để quen biết. Anh tin tưởng mắt nhìn người của Hàn Ninh.

Dù sao thì, không phải tình địch của anh là tốt rồi.

Hàn Ninh hiện tại đang rất phiền não, cực kì phiền não, ai có thể nói cho cô biết Hứa Mặc bị ếm bùa gì rồi không?

Đôi mắt dịu dàng thâm tình kia là chuyện gì xảy ra? giọng điệu trầm thấp quyến rũ kia là muốn mê hoặc cô sao? Còn cả những hành động thân mật như có như không nữa, Hứa Mặc, anh có biết hành vi của mình ám muội đến mức nào không? Cô sẽ không nhìn được tưởng tượng anh làm như vậy là có ý với mình.

Nói chung là thời gian ba ngày sống với anh là một cực hình. Không biết có phải anh thay đổi, hay là do cô dạo này tưởng tượng quá nhiều, mà cảm giác khi ở bên anh có chút không giống trước đây. Cũng vẫn dịu dàng, trân trọng như trước, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác nguy hiểm.

Muốn xua đi cũng không được.

Dày vò trong hạnh phúc.

Chỉ cần có bất kì một cô gái nào được anh chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ như thế, cũng sẽ mặt đỏ tim đập, thậm chí là xiêu lòng trước anh. Huống chi là một người yêu thâm anh bao nhiêu năm như cô.

Hàn Ninh bất đắc dĩ nhìn người đàn ông vốn dĩ phải đang ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc bây giờ lại cẩn thận tỉ mỉ gọt táo cho cô, không biết phải phản ứng như thế nào.

Tiểu thư Gia Gia gọi điện cho cô cần nhả oán giận 6 lần, thời gian tổng cộng là gần 5 tiếng đồng hồ, chỉ trong vòng ba ngày, đây là một con số kỉ lục từ trước đến hiện tại mà có lẽ cô nàng sẽ không thể vượt qua được nữa. Một cô gái không thích sử dụng điện thoại chỉ vì dùng nhiều sẽ ảnh hưởng đến da lại chịu gọi điện cho cô bằng tổng thời gian hai người liên lạc trong vòng ba tháng, đủ để thấy được Gia Gia oán giận Hứa Mặc đến mức nào.

Đương nhiên, cô nàng không dám gọi thẳng cho kẻ chủ mưu trốn việc và bắt bạn trai của mình tăng ca, mà chỉ có thể gián tiếp bày tỏ sự bất mãn đó cho cô.

“Cậu không phải làm việc hả?” - Cô xoa xoa trán nói nhỏ.

Hứa Mặc đặt quả táo lên đĩa, cắt ra thành những miếng nhỏ:

“Có chứ” - Anh nói - “Mình còn rất nhiều việc phải làm, nhưng hiện tại...” - Anh cầm miếng táo đặt lên miệng cô - “Cậu quan trọng hơn”.

Mặt Hàn Ninh nóng lên, biết rõ anh không có ý gì nhưng vẫn không nhịn được liên tưởng, cô ho nhẹ một tiếng:

“Không cần phải làm quá lên như thế, mình không phải trẻ con”.

Anh cười cười, chuyển đề tài: “Tớ vẫn hoàn thành trách nhiệm của giám đốc, cậu không cần lo, khi nào Gia Gia tiểu thư gọi điện đến thì cứ đưa cho mình”.

“Được rồi” - Cô nói - “chân mình không còn thấy đau nữa, ngày mai có thể đi làm rồi”.

“Không được” - Hứa Mặc phản đối - “Phải nghỉ hai ngày nữa”. Đùa gì thế, mãi mới có cơ hội ở bên cô, anh phải tìm cách kéo dài thời gian chứ.

“Công việc dồn lên hết rồi” - Cô nhin không được nói - “Chân là của mình, chẳng lẽ mình không biết nó hiện tại thế nào? Nghỉ phép ba ngày đã là quá đủ”.

“Vậy cũng không được” - Anh kiên định phủ nhận, giọng nghiêm túc - “cho dù khỏi rồi cũng phải nghỉ thêm hai ngày nữa, nhờ đâu để lại di chứng thì sao?”

Di chứng? di chứng gì? Hàn Ninh phát hỏa, cô bị tẹo chân chứ có phải gãy chân đâu mà di chứng, hơn nữa ba ngày qua gần như cô không phải đặt chân xuống đất, thì có muốn để lại di chứng cũng không được.

Anh có phải độc tài quá rồi không, dù biết rằng anh làm tất cả cũng chỉ vì lo cho cô, nhưng cũng không cần quá đáng đến mức coi cô là phạt mà hầu hạ như vậy chứ?

Rất khó chịu!

Hứa Mặc nhận ra cô đang chuẩn bị phát hỏa, anh lập tức dịu giọng, mềm mại nói:

“Thôi nào, Tiểu Ninh, nghe lời tớ, phải nghỉ ngơi tốt vào, được không?”

Hàn Ninh không chống đỡ được nhất là giọng điệu này của anh, trong bụng một núi hỏa không có chỗ phát, khó chịu.

Hứa Mặc thấy phương pháp có tác dụng, liền nhanh chóng nói thêm:

“Hơn nữa đối tác của cậu bây giờ không phải là Giang tổng sao? anh ta hiện tại đang lo tổ chức đính hôn thì làm gì có thời gian để ý chuyện này, đúng chứ”.

Lời Hứa Mặc nói cũng không phải không có lý, lần trước Giang Hạo có chuyện muốn nói với cô, nhìn bộ dạng của hắn vội vàng như vậy cô nghĩ chắc chắn là chuyện rất quan trọng. Nhưng mấy ngày rồi mà không thấy hắn gọi đến.

Vì vậy thân thể Hàn Ninh mềm nhũn xuống, đứng dậy đi vào phòng ngủ. Hứa Mặc thấy thế liền liền đứng lên, ôm cô bước nhanh vào phòng.

Hàn Ninh giật giật môi, đợi anh đặt mình xuống giường cô mới nói:

“Cậu có thể đừng coi mình như người tàn tật nữa được không?”

Anh vô tội chớp mắt: “Mình chỉ hơi lo lắng”.

Cậu như thế mà “chỉ” hơi thôi hả? chỉ hơi lo lắng mà tớ đi đâu cậu cũng đi theo, không, phải nói là cậu đều bế tớ đi mới đúng.

Hàn Ninh hết nói nổi. Đến giờ ăn cơm anh tự động bế cô ngồi xuống bàn ăn, cô động tương tự. Không chỉ như thế, đi ngủ, làm vệ sinh cá nhân, hay xem phim cô đều không thể tự đi một mình. Có thể nói là không phải bước một bước nào trong mấy ngày này.

Kháng nghị cũng không có kết quả.

Cô có cần phải cảm thấy may mắn khi anh không làm phiền cô khi đi WC hay đi tắm không?

Vì vậy Hàn Ninh không nhận được nói:

“Cậu lo cho tớ như thế, sao không tắm hộ tớ luôn đi”.

Cho cậu hết lo lắng luôn!

Ai ngờ mắt Hứa Mặc lại sáng lên, hỏi lại:

“Được hả?”

Được hả????

...

... ..

... ..

Hàn Ninh không nhận được ném chiếc gối vào mặt người kia, nghiêng rằng:

“Đi chết đi!!!!!!”

15. Chương 15

Hàn Ninh chán nản ngồi trên ghế sofa, đôi mắt ngao ngán nhìn vào tivi, không thú vị nghe hai người phụ nữ có quyền lực nhất trong nhà lảm nhảm.

“Tiểu Ninh, con xem người đàn ông này nhìn có vẻ không tồi” - Hàn phu nhân cầm tài liệu lên, xem xét - “Gia cảnh không sai, là con trai thứ hai của thị trưởng thành phố A, bộ dáng cũng đẹp mắt. Con có thể thử xem”.

“Không được” - Giọng nói dịu dàng của Hứa phu nhân vang lên - “Tôi nghe anh Chính nói thị trưởng thành phố A năm nay đã là nhiệm kỳ cuối cùng, sang năm không biết thế nào, có vẻ đầu đá căng thẳng lắm”.

“Vậy thì bỏ qua đi. Không thể để Tiểu Ninh gả đến đó để làm tấm bia đỡ đạn được” - Hàn phu nhân trực tiếp lật sang trang khác - “Người này nhìn gương mặt đã thấy đào hoa rồi, mặc dù Tiểu Ninh nhà ta rất ưu tú nhưng có câu nói ‘thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm’, cứ phải phòng đi thì hơn”.

“Người này thì cứng nhắc quá, xem tài liệu chỉ thấy cả ngày đóng cọc ở công ty, Tiểu Ninh mà lấy cậu ta chắc thành oán phụ mất”.

“Người này cũng không được, quá thấp...”

Hàn Ninh ngửa mặt lên trời thở dài, không biết cô còn bị tra tấn lỗ tai như thế này bao lâu nữa. Nếu như có Hứa Mặc ở đây thì tốt, cô thảm nhũ.

Buổi chiều hôm nay vừa tan tầm thì bị Hàn phu nhân khủng bố điện thoại bắt về đây, cô còn tưởng chuyện gì quan trọng lắm, thì ra là chủ đề mà cô đau đầu nhất: Xem mặt.

Cô chưa bao giờ thấy mẹ của mình giữ lời hứa như lúc này, cô không biết phải cảm thấy may mắn khi sinh ra trong một gia đình thế gia mà không phải cưỡng ép lấy người mình không thích, hay là đen đui khi Hàn phu nhân có quá nhiều hứng thú và tinh lực cho chuyện đi xem mặt của mình.

Như thể bà muốn đuổi cô ra khỏi nhà cho khuất mắt vậy.

Nói chung là hiện tại cô cực kì hối hận với lời nói của mình lúc trước. Nếu như cô có thể kiên nhẫn và chờ đợi giọng nói lạnh nhạt bất hủ của nữ vương trong nhà thì cũng sẽ không có tình trạng như ngày hôm nay.

Nhưng bất hạnh một điều là, trên đời không có chữ nếu.

Cô vẫn rối rắm trong chuyện của Hứa Mặc, và thốt ra lời đồng ý trước khi não kịp phản ứng.

Hàn Ninh hối hận.

Hôm nay bố cô mang theo em trai Hàn Kỷ đến khu triển lãm, không về nhà ăn cơm tối.

Hứa Mặc có việc phải ra nước ngoài công tác vài ngày nữa mới về.

Vi Vi thì không thể trông chờ được rồi.

Còn chú Hứa? đừng đùa, ông ấy sẽ rất sẵn lòng khi gì Phương có hứng thú với một việc gì đó.

Chỉ còn lại hai người phụ nữ và cô ở trong nhà, Hàn Ninh có một loại áp lực như hai quả núi đang dần dần đè ép cô khiến cô không thể nào xoay sở được.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình đi xem mặt mà sau khi về nhà Hàn phu nhân trực tiếp hỏi: “Khi nào thì kết hôn?”, Hàn Ninh có một loại xúc động muốn bị bệnh.

“Tiểu Ninh... Tiểu Ninh...?”

Cô giật mình, ngẩng đầu:

“Hai người đã chọn xong rồi ạ?”

“Cái con bé này, chỉ suốt ngày nghĩ đi đâu” - Hàn phu nhân oán giận.

Cô giật giật khóe môi, bất cô ngồi đây đã là một cực hình rồi, chẳng lẽ không thể để tâm hồn cô thoải mái một chút?

“Mẹ và gì Phương đã xem hết những người ở đây rồi, không có ai ưng ý cả” - bà thở dài - “Chắc phải để đợi đến Tiểu Mặc về thì hỏi nó thôi”.

Hàn Ninh đồng ý gật gù đầu, rất tốt, đây là một quyết định cực kì sáng suốt, nếu hai người mà nghĩ như vậy ngay từ đầu thì có phải tốt hơn không.

“Haizz...” - Hàn phu nhân thở dài, gần đây số lần bà thở dài hơi nhiều - “Tiểu Mặc đã bận như vậy rồi mà....chuyện gì cũng phải làm phiền nó”.

Nếu mẹ biết như vậy thì đừng tìm cậu ấy nữa, cả con cũng rất bận mà, chỉ biết quan tâm đến Tiểu Mặc của mẹ thôi. Cô bĩu môi.

“Thật ra con không muốn có bạn trai sớm đâu” - cô nói nhỏ - “Con vẫn còn trẻ mà...”

“Sắp 25 rồi mà còn trẻ” - Hàn phu nhân lườm cô - “Ngay cả mối tình đầu cũng không có”

Đấy đấy, lại là câu nói đó, sau nó là một bài ca bất hủ....

“Con thấy Kỷ Kỷ gần đây rất gầy” - Hàn Ninh đánh trống lảng - “Con nghĩ mẹ nên khuyên em ấy ăn nhiều vào, đừng vì ôn tập nhiều quá mà căng thẳng như thế”.

Chủ đề liên quan đến dòng tộc đình nhà họ Hàn lập tức làm cho Hàn phu nhân dời đi lực chú ý.

“Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, ông ta nói đó là do Kỷ Kỷ đã đến tuổi dậy thì, chiều cao tăng trưởng nhanh nên cơ thể mới gầy đi” - Bà thở dài - “Lúc đó làm mẹ lo lắng muốn chết, cứ tưởng thằng bé bị bệnh”.

Thì ra chỉ là dậy thì. Cô lập tức nhớ tới, mới mấy tuần không gặp thôi mà Kỷ Kỷ đã cao đến tai cô rồi. Con trai cũng phát triển nhanh thật.

Hàn Ninh còn nhớ tới trước đây khi em trai được sinh ra cô còn ghét bỏ nó nhăn nhoe, xấu xí, thậm chí nhìn cũng không muốn nhìn một cái. Mỗi lần muốn đến gần bé thì lại nhắm mắt lại, bảo Hứa Mặc dẫn đi.

Nhưng sau khi sờ vào làn da mềm mại của bé, cô liền lập tức quyết định phá vỡ nguyên tắc chỉ thích những đồ vật xinh đẹp của mình, còn thắm nử, nếu ai dám bắt nạt và nói em trai cô xấu xí, cô sẽ cho kẻ đó biết tay.

Ai ngờ một thời gian ngắn sau làn da của Kỷ Kỷ lại trở lên mềm mại, bóng loáng, trên người còn mùi sữa ngọt ngào rất nhận người thích, hơn nữa thằng bé từ nhỏ đã không giống những đứa trẻ khác hiếu động, nghịch ngợm mà đặc biệt ngoan ngoãn, ít nói. Căn bản chẳng có ai nhẫn tâm đi bắt nạt một đứa bé đáng yêu như vậy.

Cho nên cô chưa bao giờ có cơ hội bênh vực em trai mình. Đây có lẽ là một nỗi tiếc nuối đối với cô.

Hiện tại, thằng bé đâu còn xấu xí như lúc mới sinh nữa mà thanh tú nhả nhặn, môi hồng răng trắng, tính tình ôn nhu, lại còn có khí chất thoát tục của một họa sĩ, tuy chỉ mới 13 tuổi, nhưng nghiêm nhiên là một tiểu hoàng tử trong lòng nữ sinh.

Chỉ là gần đây thằng bé gầy đi trông thấy, trước đây đã ít nói hiện tại còn ngậm chặt miệng hơn, làm cho cô còn tưởng rằng cậu bé vì kì thi cuối cấp mà bị áp lực.

Dù sao thì thằng bé không muốn trực tiếp vào học viện nghệ thuật mà muốn học các môn văn hóa ở trường bình thường, cho nên cần phải ôn để thi. Huống chi Kỷ Kỷ nhà cô còn muốn vượt hai cấp. Cho dù cô biết nó rất thông minh, nhưng cũng không khỏi lo lắng.

“Kỷ Kỷ ấy à... thằng bé từ nhỏ đã rất ngoan, chưa bao giờ phải gặp rắc rối” - Hàn phu nhân lại bắt đầu kể lể - “Từ nhỏ không khóc không nháo, ngoan ngoãn dị thường. Mẹ nghe nói ở trường còn có nữ sinh gửi thư tình cho nó nữa kìa, cũng may thằng bé không thích yêu sớm, nếu không lại khiến mẹ lo lắng chết đi được”.

Tất nhiên, em trai cô ưu tú như vậy, ở trong trường được hoan nghênh là điều đương nhiên.

“Chẳng bù cho con” - Bà nhìn cô - “Nhìn bộ dáng cũng không tệ, sao không có ai theo đuổi vậy? Đột biến gen?”

Được rồi, là đột biến gen, con đã nghe mẹ kể không biết bao nhiêu lần, hồi còn trẻ có một hàng dài nam sinh theo đuổi mẹ, ngay cả bố con là học trưởng nổi tiếng lạnh lùng trong trường cũng xiêu lòng, theo đuổi mẹ ròng rã mấy tháng trời mới gặt đầu miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng tại sao con lại nghe được từ lời gì Phương là mẹ mới là người theo đuổi bố vậy?

Hàn Ninh bĩu môi trong lòng.

Hàn phu nhân còn muốn nói tiếp thì điện thoại của cô vang lên.

Hàn Ninh đứng dậy cầm điện thoại lên, đi ra ban công:

“Alo, có việc gì thế.... tôi biết rồi..... được được.... sẽ đến ngay.... ok”

Cô đi vào, cầm túi sách lên, nói với hai người phụ nữ lớn tuổi:

“Công ty có việc gấp, con phải đến đó ngay, tối sẽ không về đâu”.

Rồi nhanh chóng đi ra cửa, phía sau là tiếng nói loáng thoáng của Hàn phu nhân:

“Con bé này... suốt ngày chỉ biết đến công việc”.

Hàn Ninh lái xe vào khu chung cư quen thuộc, đỗ xe vào hầm rồi cầm chìa khóa vào nhà của mình.

“Cậu không đến công ty hả, giám đốc Hàn?”

Lý Minh ngồi trên sofa ngoảnh đầu nhìn cô, cười mỉa.

Hàn Ninh đặt túi giấy lên bàn, oán giận: “Còn không phải cậu kêu chết đói nên tôi mới đến cứu té sao? Hứa Mặc mới đi được hai ngày đã thành thế này rồi à?”

Cậu cầm lấy cái túi, mở ra, mùi vị thơm lừng của gà rán làm cậu thỏa mãn hít một hơi, miệng không quên đậm chọc:

“Ai bảo cậu là con gái mà không biết nấu cơm”.

“Còn hơn cậu không dám ra khỏi nhà” - Cô phản bác

“Cậu cũng chẳng kém gì, nhắn tin cho tôi bắt gọi điện lại, chỉ để trốn bà mẹ hay cần nhằn của cậu thôi chứ gì”.

Hàn Ninh lạnh lùng cười: “Lý thiếu gia, cậu cần phải cảm ơn tôi khi tôi làm điều đó, nếu không hiện giờ cậu đang chết đói trong nhà tôi đây”.

“Cậu mà dám” - Lý Minh cũng không yếu thế - “sẽ như thế nào nếu khắp các trang báo xuất hiện hình của cậu sau đó kèm theo dòng chữ ‘cảnh sát tìm thấy một xác chết trong nhà nữ giám đốc Hàn Ninh, nguyên nhân tử vong của người này là bị chết đói, mà người chết lại là vị thiếu gia mất tích đã lâu’, mình nghĩ chắc sẽ có người nghi ngờ cậu là một tên biến thái, một kẻ bắt cóc biến thái”.

“Chẳng biết đầu óc cậu chứa những thứ gì” - Cô bĩu môi, còn định nói thêm thì chuông cửa vang.

Không nhìn ánh mắt đắc ý của đối phương, Hàn Ninh ra mở cửa, cũng không biết giờ này rồi mà còn có ai đến tìm cô.

Nhưng người ở bên ngoài lại làm cô rất bất ngờ.

Giang tổng.

Trong nháy mắt, Hàn Ninh thầm nói trong lòng với người ở bên trong:

Xem cậu đắc ý thêm được mấy giây nữa.

16. Chương 16

“Xin lỗi nhưng tôi muốn gặp tiểu Minh” - Giang Hạo nói, giọng hần khàn khàn, đó là hậu quả của việc hút thuốc cả đêm cùng với mất ngủ mấy ngày liền.

Mà nguyên nhân khiến hần mệt mỏi như thế đang ở đây.

“Chuyện này ...” - Hàn Ninh do dự nói, vốn dĩ Lý Minh không muốn gặp người này, nhưng nhìn bộ dáng lôi thôi không giống như Giang tổng thường ngày của hần, cô lại không biết nên làm thế nào.

Người ta ngay cả râu cũng không cạo, quần áo cũng không thay đến tận đây tìm cậu ấy cơ mà.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến thanh âm của Lý Minh:

“Có ai đến tìm thế? sao không vào nhà?”

Nhưng khi trực tiếp nhìn thấy người đàn ông mình vẫn trốn tránh, cậu liền hành động theo bản năng, vứt đồ ăn xuống, chạy vào phòng, khóa cửa lại.

“Tiểu Minh” - Giang Hạo lập tức gọi lại, đuổi theo, cố gắng gõ cửa phòng cậu.

“Tiểu Minh, em đừng trốn tránh tôi nữa được không?” - Hần nhẹ nhàng nói - “Em mở cửa ra, chúng ta nói chuyện”.

Hàn Ninh chậm rì rì đi vào phòng khách, nghe thấy tiếng nói từ bên trong vọng ra.

“Anh đến đây làm gì? xem tôi thê thảm cỡ nào sao? Thấy đủ rồi thì cút đi!”

“Em nghe tôi nói đã, mở cửa cho tôi vào, được không?” - Giọng hần thấp xuống - “chúng ta nói chuyện đằng hoàng nào”.

“CÚT ĐI!!” Lý Minh ở bên trong hét lớn - “Tôi không muốn nghe anh nói”.

“Đừng như vậy” - Hần cầu xin.

“Tôi sai rồi không được sao?” - Âm thanh ngẹn ngào vang lên - “Tôi đã rời khỏi tầm mắt của anh rồi còn chưa đủ thỏa mãn sao? Còn muốn bắt tôi ra nước ngoài...”

“Tôi không bắt em đi” - Giang Hạo mệt mỏi thở dài - “Ngoan, mở cửa cho tôi đi được không?”

“Không bao giờ!! Anh cút đi!!! cút về với vị hôn thê của anh đi!!!”

Hàn Ninh lắc đầu, cậu nhóc này, đã mềm lòng rồi còn mạnh miệng. Cô lập tức đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Giang Hạo.

Hần cảm kích nhìn cô, mở miệng nói ‘cảm ơn’ rồi mở khóa.

Bên trong là tiếng thét chói tai cùng những câu chửi thô tục của người nào đó. Còn chửi ai thì cô không biết, có lẽ là cả hai đi.

Theo thói quen không nên nghe lén việc riêng của người khác, Hàn Ninh lại trở lại phòng ngủ, lần này thì không ra nữa.

“Bỏ tôi ra!!!” - Tiếng thét lại vang lên - “Đừng đụng vào tôi!!!”

“Cút đi!”

“Đồ thần kinh!”

“ ... ”

“ ... ”

Giọng nói của thằng nhóc này cũng to thật. Hàn Ninh nghĩ, cô bật nhạc lên, cầm tai nghe vào tai, nằm xuống, nghe nhạc.

Như thế này thì sẽ không nghe thấy tiếng gì nữa.

Sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc Hàn Ninh tỉnh dậy thì trời đã sáng, cô dụi mắt ngồi dậy, xem đồng hồ. 6h30'. Vừa kịp giờ đi làm.

Mở cửa phòng, trong nhà lặng im không tiếng động, chắc hai người họ từ tối hôm qua đã đi rồi.

Nhìn bộ dáng của Giang Hạo hôm qua cũng không phải không có tình cảm với Lý Minh, chắc là hiện tại mới thông suốt.

Hy vọng hai người họ được hạnh phúc!

Cái nóng nực của mùa hè đã qua đi, thay vào đó là thời tiết se se lạnh của mùa thu. Trời này mà được nhàn nhả nhâm nhi tách cà phê nóng hổi thì thật thoải mái, Hàn Ninh tựa lưng vào ghế, hai chân vắt lên nhau, tạm thời để hết mọi chuyện ra sau đầu thưởng thức thứ đồ uống mà cô thích.

“Cốc cốc cốc ...”

Hàn Ninh bất đắc dĩ đặt tách cà phê xuống, mở miệng:

“Mời vào”

Người đến là vị sếp ‘ngàn năm không đến công ty’ của cô, cũng là vị học trưởng tài ba trên cô 2 khóa:

“Có chuyện gì mà boss hôm nay đột nhiên đến công ty sớm như vậy?” - Cô mỉm cười châm chọc - “Lại còn có thời gian rảnh rỗi mà đến thăm phòng làm việc của nhân viên nữa chứ”.

Người đàn ông đẹp trai mặc vest chỉnh tề, cặp mắt đào hoa chớp chớp:

“Sếp là phải làm gương cho nhân viên chứ, sao có thể không để ý giờ giấc mà đi muộn được?”

May mắn Hàn Ninh được tu dưỡng một cách gia giáo nên không làm ra biểu tình buồn nôn. Anh ta nói hay chưa kìa, cứ như là đương nhiên phải thế, thường xuyên đến công ty sớm vậy.

Thực chất hôm nay trời sẽ có bão đúng không? Nếu không tại sao người đàn ông này lại đổi tính, đến công ty đúng giờ thế này?

Hàn Ninh không thể tin nổi.

“Em đừng làm biểu tình như thế” - người đàn ông nói - “Anh sẽ tổn thương”.

Nếu như việc anh ta đi làm đúng giờ thì biểu hiện trời có bão, thì khi nghe câu nói này, Hàn Ninh sợ rằng ngày mai sẽ tận thế.

Anh ta vừa nói cái gì? tổn thương? Oh my god!!! Hoa hoa công tử nổi tiếng trong thành phố này mà cũng thốt ra được từ tổn thương sao? Anh ta không làm tổn thương người khác thì thôi, cô mà cũng có vinh dự thay chị em phụ nữ xả hận hả?

Hàn Ninh không tin nổi.

“Em đừng biểu hiện rõ ràng trên mặt như thế. Hoa Đào anh đây không đứng đắn như vậy sao”.

Cô gật gật đầu.

“...”

“Được rồi” - Hoa Đào thở dài - “Anh làm người thật là thất bại”

Cô nói: “Anh cũng biết điều đó sao?”

“Hàn Ninh!! Em đừng có chọc tức anh” - Anh ta thở phì phò - “Cẩn thận anh trừ hết lương”.

Cô nhún vai. Không đùa thì thôi vậy. “Tìm em có chuyện gì không?”

“Nhớ em không được hả?” - Lại làm bộ không đứng đắn.

Hàn Ninh cảm tức.

“Được rồi được rồi” Anh ta giơ tay - “Anh có chuyện nghiêm túc muốn thông báo cho em biết” - rồi đi vào phòng cô, ngồi thẳng lên ghế sofa.

Cô cũng đứng dậy, đi đến ngồi đối diện với Hoa Đào, nghiêm mặt nói:

“Được rồi. Nói đi, chuyện gì?”

Anh ta trầm ngâm một lát, tựa hồ không biết nói thế nào khiến cho Hàn Ninh cũng căng thẳng theo. Từ lúc quen biết Hoa Đào đến giờ cô chỉ thấy vẻ mặt này một lần, đó là vào hơn ba năm trước, khi anh ta muốn cô vào làm việc của công ty mình.

“Anh...”

“Ừ, nói đi” - Cô nghiêm túc lắng nghe.

“Hình như...”

Hàn Ninh chờ đợi.

“...Có bạn gái rồi”.

“...”

Thế thì liên quan gì đến cô? Hàn Ninh khó hiểu. Anh ta có bạn gái thì liên quan gì đến cô?

“Đây là chuyện mà anh nói nghiêm túc?” - Cô không xác định hỏi

Thấy đối phương gật đầu Hàn Ninh lại nói:

“Đầu anh bị nước vào hả?”

“Em bị nước vào thì có” - Hoa Đào trừng cô - “Chuyện hạnh phúc cả đời của anh mà không nghiêm túc được à?”

Cô bó tay với ông chú này.

“Học trưởng à, anh có bạn gái là chuyện rất bình thường được không? Người như anh mà không có mới gọi là không bình thường ấy”.

“Nhưng hiện tại chưa có” - Hoa Đào khở não - “Chỉ là sắp có thôi”.

“Anh đang theo đuổi người ta?” - Cô cười nhạt - “VẬY mà đã thông báo rồi”

“Hoa công tử như anh mà theo đuổi cô gái nào thì dù có bạn trai rồi cũng sẽ đi theo anh thôi” - Anh ta tự tin mười phần - “cho nên mới cần em trợ giúp”.

“Trợ giúp cái gì?” - Cô nhướn mày.

“Sắp tới sẽ có đợt tuyển nhân viên” - Hoa Đào rút từ trong cặp ra một xấp hồ sơ - “Anh đang thiếu một thư kí, cho nên cần em suy xét”.

“Anh thiếu thư kí khi nào thế?” - Cô nhướn mày, nhận hồ sơ lên nhìn - “Không biết cô gái nào lọt vào mắt xanh của Hoa công tử nhỉ?”

Sau đó dừng lại. Thật đúng là người quen.

Hàn Ninh mỉm cười.

“Anh thích cô gái này sao?” - Cô nhẹ giọng nói.

Hoa Đào gật đầu.

Một người là hoa bách hợp, một người là hoa đào, hoa với hoa. Thật đúng là xứng đôi. Cô nghĩ tới lần trước gặp Mạc Ly Ly thấy cô ta khác hoàn toàn với lúc trước như vậy, khả năng học trưởng của cô theo đuổi tới tay vẫn còn xa lắm.

Trừ khi để cô ta nhìn thấy dáng vẻ lúc anh làm việc.

Như vậy để cô gái này làm thư kí thật đúng là lựa chọn sáng suốt.

Thế thì có lòng tốt giúp sếp của mình một phen vậy.

“Em chỉ lựa chọn theo năng lực thôi. Sẽ không có chuyện ưu tiên gì đâu” - Cô nói.

Hoa Đào mỉm cười. Anh ta biết cô đã đồng ý rồi, liền vui sướng đứng dậy. Mặc dù biết người anh thích có đủ năng lực, nhưng xã hội này phức tạp nhiều lắm. Kể cả Hàn Ninh công bằng và coi trọng năng lực đến mức nào, thì cô cũng là giám đốc, chưa chắc đã được nhìn thấy hồ sơ của Ly Ly trong tay mình. Bởi vì không có bối cảnh, không có quan hệ, cô ấy chỉ có thể dựa vào sức của bản thân. Cho nên anh chỉ giúp cô có được sự công bằng, còn lại thì phải dựa vào năng lực của cô ấy.

Nhưng Hoa Đào tin tưởng chỉ trong một thời gian ngắn nữa anh sẽ được gặp cô ấy với cương vị là thư kí riêng, sau đó nữa là bạn gái anh.

Hoa Đào tâm tình vui sướng về phòng làm việc của mình. Từ hôm nay trở đi anh phải tập thói quen dậy sớm để làm một vị sếp tốt mới được.

Hàn Ninh ở trong phòng thờ dài, đó, thấy chưa, có bạn gái rồi thì quên đồng nghiệp hả.

Cô đứng lên ngồi vào bàn làm việc, mở tài liệu ra xem.

“Rìng...rìng...rìng...”

Hàn Ninh cầm máy lên, nhấn nút nghe:

“Có chuyện gì thế?”

“Oa...a... Hàn Ninh... mình hiện tại đang ở ngoài biển nha....”

Cô để điện thoại ra xa : “Bạn không ở cùng Cố Lăng hả?”

“Có chứ” - Đầu dây bên kia nói - “Anh ấy cũng đang ở đây nè...”

“Không phải làm việc?”

“A Lăng đi công tác, tớ cũng đi theo luôn” - bên kia vui sướng cười cười - “Bọn tớ coi như là đi nghỉ tuần trăng mật đó. Thích cực kì”.

Cố Lăng trốn việc? Hàn Ninh không tin nổi, chắc lại bị dụ dỗ rồi.

“Hàn Ninh.... Cậu cũng mau chóng tìm bạn trai đi... Đừng để ế như vậy nữa....”

Âm thanh chập chờn như có như không, sau đó trực tiếp cúp máy.

Hàn Ninh ngơ ngẩn.

Hôm nay là ngày đen đủi gì vậy? Hết Lý Minh rồi đến Hoa Đào, bây giờ lại là Gia Gia nữa là sao????

Tại sao đến mùa thu cô đơn rồi mà ai cũng không cô đơn một chút nào vậy?

Vì cái gì mà chỉ trong vòng hai ngày những người xung quanh cô đều từ oán phụ thành cô dâu mới cưới thế?

Cô nhắm mắt thở dài

Chỉ còn duy nhất Hàn Ninh cô đơn một mình!

17. Chương 17

“Tôi xin khẳng định lại lần nữa” - Giọng cô gái vang lên, ngữ điệu bình tĩnh và tự tin - “Thiết kế của chúng tôi sẽ đáp ứng đầy đủ nhu cầu của quý công ty, đồng thời thỏa mãn gu thẩm mỹ của người sử dụng, không thua kém bất kì một bản thiết kế nào khác”.

Cánh cửa phòng họp cuối cùng cũng được mở ra, Hàn Ninh dẫn đầu bước ra ngoài, mỉm cười vươn tay với người đàn ông bên cạnh.

“Giang tổng, hợp tác vui vẻ”.

Giang Hạo nhẹ nhàng cầm tay cô:

“Tôi vẫn luôn tin tưởng năng lực của giám đốc Hàn, cô sẽ không thua bất kì một người nào của nhà họ Mạnh. Cho nên mặc dù quá trình có một vài vấn đề nhỏ, nhưng kết quả vẫn nằm trong dự liệu của chúng ta”.

Hai người nhìn nhau cười. Giang Hạo đang nói đến chuyện hấn hủ hôn với Mạnh Sở khiến cho nhà họ Mạnh muốn bồi thường bằng vụ hợp tác lần này. Nhưng vẫn thua bởi bản thiết kế của Hoa Thị.

“Tôi chỉ làm hết khả năng của mình thôi” - Hàn Ninh vừa đi vừa nói, hơn nữa cô cũng muốn giúp Lý Minh một chút, cậu ta yêu thầm bao nhiêu năm, đến bây giờ mới được người ta đáp lại, nếu giữa đường mà xuất hiện một Trình Giảo Kim cũng không phải là điều vui vẻ gì.

“Đúng rồi” - Giang Hạo đột nhiên nhớ ra - “Tiểu Minh muốn mời cô đến nhà chơi. Mấy hôm nay em ấy học nấu cơm, muốn nấu bữa đầu tiên cho cô ăn”.

Hàn Ninh buồn cười, sao cô lại nghĩ thấy mùi giấm chua nồng nặc trên người đàn ông này nhỉ. Cũng đâu có gì quan trọng lắm. Nhưng vẫn thuận theo ý nguyện của người này mà từ chối.

“Xin lỗi, để hôm khác đi. Hôm nay tôi phải đi họp lớp rồi”.

Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên:

“Vậy sao? tiếc thật, tôi sẽ chuyển lời tới tiểu Minh”.

Khẩu thị tâm phi.

Hàn Ninh bấu môi trong lòng, không nói chuyện với hắn nữa mà nhanh ra ngoài. Hôm nay cô không lái xe đi làm, cho nên hiện tại chỉ có thể đi taxi đến chỗ hẹn.

Nhưng điều bất ngờ là, cô lại nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ trước cổng của tập đoàn Giang Thị. Sau đó cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống, một tay chống lên đỉnh xe, một tay vẫy cô.

Hứa Mặc, anh ở đây làm gì?

Trong lòng nghi hoặc nhưng cô vẫn bước lại gần anh. Nửa tháng không gặp, nhìn anh gầy hơn trước, ánh mắt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cười dịu dàng như vậy.

“Cậu về khi nào thế?” - Cô hỏi, không khống chế được mà đưa tay xoa mắt anh.

“Sáng nay” - Anh trả lời, dịu dàng nhìn cô - “Mình đến đón cậu đi đến chỗ hẹn luôn”.

Cô ngồi vào xe, quay sang nhìn người đàn ông đang thắt dây an toàn bên cạnh, mở miệng:

“Cậu đã bao nhiêu ngày không ngủ đủ giấc rồi? Việc ở bên đó nhiều như vậy?”

Hứa Mặc thản nhiên mỉm cười, Tiểu Ninh vẫn lo lắng cho anh như thế:

“Không có gì, chỉ là lâu rồi lớp mình không tụ họp như vậy, nên muốn về đây sớm hơn dự định thôi”.

Còn một lý do khác mà anh không nói ra. Đó là anh nhớ cô.

Hàn Ninh nhú mày, mở miệng:

“Cậu ngủ một chút đi, để mình lái xe”.

Anh nhìn cô. Hàn Ninh bình tĩnh nói:

“Mình không muốn cái mạng nhỏ này dừng ở đây đâu”.

Hứa Mặc bật cười, cũng không so đo với cô. Hiện tại anh cũng có chút mệt mỏi.

Nhìn người đàn ông mình luôn nghĩ tới mỗi ngày nằm ở ghế sau nhắm mắt lại, lòng Hàn Ninh không bình tĩnh được. Anh đã mệt thành như vậy rồi còn đến đây đón cô. Thật sự chỉ là tiện thể thôi sao? Hay là anh cũng giống cô, ngày ngày nhớ đối phương gần như không ngủ được? Có phải anh... cũng muốn gặp cô hay không? cô không dám nghĩ nữa.

Yêu quá sâu sợ tổn thương lại càng nhiều.

Cho nên không dám nói.

Hàn Ninh như thế, mà Hứa Mặc cũng vậy. Chỉ là đối phương không biết mà thôi.

Nơi tổ chức họp lớp là một CLB VIP nằm ở phía tây thành phố. Hàn Ninh lái xe mất hai giờ đồng hồ mới đến nơi, Hứa Mặc vẫn đang ngủ. Cô tắt máy, nhìn đồng hồ, mới 7 giờ tối. Đợi thêm lát nữa gọi anh dậy cũng được. Nhìn anh ngủ say như thế, cô không đành lòng đánh thức.

Nhưng Hứa Mặc cũng không ngủ quá lâu, nửa tiếng sau anh đã thức dậy, tinh thần tốt hơn trước rất nhiều.

Nhìn ra ngoài cửa xe, buổi tối thành phố lên đèn sáng trưng, từng màu xanh đỏ tím vàng của ánh đèn xen kẽ nhau, tiếng xe cộ đi lại thể hiện sự nhộn nhịp của khu đô thị.

“Sao không gọi tớ dậy?” - Anh xoa mi mắt, hỏi cô.

“Còn sớm mà” - Hàn Ninh nói - “Vội vã làm gì”. Rồi mới thong thả tiến vào gầm đỗ xe. Cô sợ gặp được bạn cũ ở đó lại làm mất giấc ngủ của anh.

Bạn học của hai người thời trung học hiện tại đa số đều ở thành phố khác, hoặc ra nước ngoài, rất hiếm khi tổ chức họp lớp như năm nay. Cho dù có cũng không nhiều thời gian, nên đành phải lên lịch vào buổi tối.

Hai người cầm thẻ VIP trực tiếp đi vào. Cô và Hứa Mặc vẫn chưa phải là đến muộn, lớp cô có ba mươi học sinh mà ở đây mới có hơn mười năm người. Nhìn qua một lượt, rất tốt, mặt mũi ai cũng sáng sủa, trưởng thành nhưng vẫn có thể nhận ra.

“Ai iu, hai người này vẫn cứ dính lấy nhau như vậy à?” - Một giọng nói nũng nịu vang lên, thành công khiến mọi tầm mắt đổ dồn về phía cửa.

“Nam thần nữa thần của chúng ta xuất hiện rồi kìa” - Lần này là giọng nam có chút ngả nón.

“Đến muộn phải chịu phạt đó”.

Hàn Ninh mỉm cười, cùng anh tìm một chỗ ngồi xuống, nói:

“Mẽ Ny, cậu vẫn chưa theo đuổi được Trần Dương hả?”

“Bỏ rồi bỏ rồi” - Giọng nói nũng nịu vang lên, cô gái xinh đẹp bịu môi - “Mình không dai được như hai cậu, đến bây giờ rồi mà còn dính nhau như sam ấy”.

Hàn Ninh từ chối cho ý kiến, lại nói:

“Trần Dương hiện tại là bác sĩ trưởng khoa trẻ tuổi nhất bệnh viện thành phố đó. Không nhanh lên là bị người khác cướp mất thì thật uổng phí”.

“Đừng trêu chọc mình nữa” - Mẽ Ny hừ lạnh - “Mình hết mê tên họ Trần đó từ lâu rồi. Từ lúc hắn nói với mình trước năm ba mươi tuổi sẽ không tìm bạn gái thì mình đã cắt đứt luôn. Hừ, đàn ông mà giữ được như thế thì khẳng định là ‘không thể’ rồi, cứ quần quýt mãi làm gì cho mệt”.

Mọi người cười lăn cười bò, Hứa Mặc còn nói:

“Cậu không thể thật hả? Trần Dương?”

Anh chàng bác sĩ lạnh lùng đập anh một cái, nghiêng rằng:

“Cút đi!”

Hàn Ninh tựa vào ghế mỉm cười. Hiện tại nhìn thấy đám bạn học cũ lại nhớ đến thời niên thiếu của mình cùng Hứa Mặc. So với hiện tại cả ngày chỉ toàn là công việc và bận rộn thì lúc đó vui vẻ nhiều lắm.

Đáng tiếc, cả đời chỉ có một lần, haizz...

Cô cầm cốc bia lên uống một ngụm, nhìn Hứa Mặc thấp giọng nói chuyện với những người khác, cô biết anh cũng giống mình, nhớ lại những ngày ngày thơ trước kia.

“Hiếm khi mới có dịp tụ họp như thế này nhỉ?” - Gia Gia không biết đến từ lúc nào, bây giờ đang ngồi bên cạnh cô cảm thán.

“Sao hả? không ngồi cùng Cố Lăng nữa?”

“Anh ấy bị họ lôi kéo một góc uống rượu rồi” - Cô nàng oán giận - “Đúng là đàn ông”.

Đúng vậy, Hứa Mặc cũng như thế, nếu không anh đã nhắc nhở cô không được uống bia rồi, mặc dù bia không làm ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của cô.

Chưa đến nửa tiếng sau, những người còn lại lần lượt xuất hiện, chỉ có vài người biệt tăm biệt tích, còn đa số là đầy đủ. Bởi vì họ không biết đợi đến khi nào mới có dịp như thế này một lần nữa. Trong số đó, có người thành công, có người thất bại. Có người thừa kế gia nghiệp lên làm tổng giám đốc, có người làm công giống cô, có người đi vào chốn quan trường, bác sĩ, đi vào showbiz, cũng có người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công việc bận rộn. Cũng có người nghe theo gia tộc mà kết hôn rồi ở nhà làm bà chủ.

Nói chung là muôn màu muôn vẻ, rải rác ở khắp mọi nơi.

Bất tri bất giác, mọi người đã uống đến có chút say. Đột nhiên, Ngô Lỗi đứng dậy, đi đến trước mặt cô, hỏi:

“Hàn Ninh, cậu có bạn trai chưa?”

Cô ngơ ngác lắc đầu, anh ta liền nói:

“Mình thích cậu! Làm bạn gái mình đi”.

...

Im lặng.

Gương mặt của Hứa Mặc đen lại, vô cùng khó coi.

...

“Nữ thân, cậu luôn luôn ở trong lòng tớ, chiếm toàn bộ trái tim tớ. Mấy năm qua, mình luôn luôn nhớ đến cậu, từng giây từng phút..”

Anh chàng nói, chấp hai tay trước ngực, làm biểu tình lãng mạn:

“Mỗi đêm mình ngủ đều nhớ đến cậu, trong giấc mơ cũng đều có cậu, từng nụ cười của cậu, từng cái nhú mày của cậu, từng lời nói, biểu tình trên gương mặt cậu mình đều nhớ kĩ”

Hàn Ninh tựa lưng vào ghế, đôi mắt mông lung nhìn cảnh vật trước mặt, họ đang nói gì vậy? Tại sao cô nghe không rõ? Hàn Ninh lắc lắc đầu, nheo mắt lại cố gắng để giữ tỉnh táo, nhưng không hiểu sao mí mắt cứ chìm dần chìm dần rồi nhắm lại.

Mất đi ý thức.

Hàn Ninh cảm giác đầu đau vô cùng, giống như chiếc búa đánh vào đầu cô từng nhát từng nhát.

Không chỉ thế, cả toàn thân cô đều đau. Đặc biệt là thắt lưng.

Ánh sáng chói mắt chiếu lên gương mặt khiến cô theo bản năng nhú mày, mở mắt.

Đập vào mắt là trần nhà màu trắng xa lạ. Cảm giác chiếc đệm dưới thân cũng xa lạ nốt.

Hàn Ninh ngơ ngác nhìn xung quanh, sau đó đứng hình tại chỗ.

Gương mặt của Hứa Mặc sao lại gần như vậy.

Còn nữa, vật nặng ấm áp đang đè lên ngực và chân cô là cái gì thế?? Vì sao nó lại tác động trực tiếp đến làn da vậy?

Hàn Ninh máy móc nhấc tay lên, máy móc bỏ chăn ra, máy móc cúi đầu xuống.

Sau đó,

Sét đánh chết cô đi!!!

18. Chương 18

“Chào buổi sáng!”

Một giọng nói trầm thấp khàn khàn vang bên tai, gần đến mức cảm nhận được hơi ấm của đối phương đang phả vào tai mình. Hàn Ninh chậm chạp quay đầu lại, nở một nụ cười cứng ngắc với đôi mắt sáng long lanh kia:

“Chào buổi sáng”.

Hứa Mặc nở một nụ cười mê người, rất tự nhiên nhồm dậy, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi xuống giường:

“Vẫn còn sớm, em ngủ một lúc đi”.

Rồi không ngần ngại trần truồng bước vào phòng tắm.

Nghे tiếng nước xả đằng sau cánh cửa, Hàn Ninh lại lần nữa khẳng định suy đoán của mình, cô nhìn chăm chăm vào trần nhà, sau đó bật dậy, nhanh chóng mặc quần áo rồi tìm túi xách bị vứt ở đâu đó, mở cửa chạy ra ngoài.

Bước ra phòng khách, Hàn Ninh lại quay trở lại, cầm quần của Hứa Mặc lên, sờ soạng vài cái, cầm chìa khóa xe rồi lập tức chạy ra.

Mặc dù không biết đây là đâu, nhưng nhìn qua kiến trúc ngôi nhà Hàn Ninh có thể khẳng định ngôi nhà này nằm trong khu biệt thự cao cấp, xe taxi không đến được, cô đành phải lấy chìa khóa xe của anh để chạy trốn.

Hàn Ninh cũng vô cùng kinh ngạc với độ tĩnh táo của mình trong khi đầu còn rất đau, kí ức mơ hồ không kịp suy nghĩ đêm qua rốt cuộc hai người tại sao lại như vậy, thậm chí thân thể của cô cũng rất mệt mỏi chứng tỏ di tích của ngày hôm qua.

Cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cũng rất sợ vẻ mặt của anh khi nói sẽ chịu trách nhiệm. Nên đành phải trốn.

Nhìn vào bản đồ xuất hiện trên màn hình, Hàn Ninh biết đây là khu biệt thự gần với CLB hôm qua hai người đến. Chắc là một trong những ngôi nhà của Hứa Mặc. Đầu tiên phải rời khỏi đây rồi tính sau.

Hàn Ninh lựa chọn bỏ mặc tâm tình của anh khi biết cô biến mất.

Cô nhanh chóng lái xe về căn hộ quen thuộc, cởi quần áo đi vào phòng tắm, nhìn vết bầm tím ở thắt lưng và một số chỗ khác, tâm tình cô lại một lần nữa rơi vào đáy cốc. Từ hôm nay quan hệ của hai người sẽ không còn như trước nữa, hiện tại cô chỉ có thể trốn tránh nhất thời, nhưng không thể trốn tránh mãi mãi. Có lẽ Hứa Mặc sẽ ở bên cô, hoặc là lấy cô. Nhưng chưa chắc sẽ yêu cô.

Chuyện này nếu để cho bố mẹ hai bên biết không biết sẽ như thế nào. mẹ cô thì khỏi cần nói, bà sợ cô bị ế nên sẽ nhanh chóng tính đến chuyện kết hôn. Còn bố mẹ của Hứa Mặc thì tôn trọng quyết định của anh ấy.

Với sự hiểu biết của cô với anh. Hàn Ninh biết chắc chắn anh sẽ ‘chịu trách nhiệm’ với cô.

Ảo não thở dài, cô tắt vòi sen, cầm khăn bước ra ngoài. Nhìn màn hình điện thoại không ngừng rung lên, Hàn Ninh đột nhiên rất muốn ném nó vào tường.

Đi vào thư phòng lấy một số tài liệu quan trọng, sau đó bỏ quần áo vào vali, xách ra để sau cốp xe. Hiện tại cô không thể ở lại đây thêm nữa, Hứa Mặc đã có chìa khóa của căn hộ này nên tạm thời cô đành phải về nhà. Nghe mẹ cô lải nhải còn hơn là phải một mình đối mặt với anh.

Sắp xếp xong mọi thứ, Hàn Ninh lái xe đến công ty đi làm như thường, chiếc điện thoại rung quá nhiều đã hết pin, điều này làm cho cô nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại cô đã sợ hãi đến ngay cả tắt điện thoại cũng không dám rồi.

“Giám đốc Hàn, chào cô!”

Hàn Ninh nhẹ nhàng gạt đầu đi vào phòng làm việc của mình, lúc ngồi xuống ghế cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nơi này cũng có thể coi là tạm thời an toàn, ít nhất thì Hứa Mặc cũng không thể tùy tiện đi vào, mặc dù khả năng anh đến đây tìm cô cũng không lớn.

Có thời gian rảnh rỗi, Hàn Ninh lại cố gắng nhớ đến chuyện của ngày hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô nhớ lúc đó có người đứng trước mặt cô, hỏi cô có bạn trai chưa, sau đó...

Hàn Ninh cố gắng nhớ lại, trong đầu là hình ảnh Hứa Mặc dìu cô vào nhà, cô sống chết không chịu buông anh ra, sau đó...

Cô hôn anh!

Hàn Ninh chỉ muốn tát cho mình vài phát. Chuyện này cô thà không nhớ còn hơn. Tại sao người say rượu làm loạn lại là cô chứ?

Không biết lúc đó cô có nói câu gì không nên nói hay không? Nếu lúc say mà tỏ tình với anh thì chết quách đi cho rồi.

Đâu còn mặt mũi để gặp người!

“Cốc cốc cốc...”

Hàn Ninh giật mình ngẩng đầu, bình tĩnh nói:

“Vào đi”.

Một cô gái trẻ bước vào, đưa cho cô một chồng tài liệu, nói:

“Đây là hồ sơ lý lịch của 50 người lọt vào vòng phỏng vấn trực tiếp, giám đốc xem đi ạ!”

Hàn Ninh lấy tay bóp trán, nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy:

“Không cần đâu, chúng ta đi thôi”.

Hôm nay là buổi phỏng vấn tuyển nhân viên của phòng thiết kế, chỉ cần nhìn tài năng của người ta là được, đọc một đồng tư liệu không biết là thật hay giả để làm cái gì? Hàn Ninh cô chưa bao giờ phải nhìn vào bối cảnh của người khác để tuyển chọn.

50 người, không nhiều cũng không ít, nhưng phải mất cả buổi sáng để chọn ra 5 người xuất sắc nhất để kí hợp đồng thử việc trong thời hạn ba tháng. Mạc Ly Ly là một trong số đó.

“Cũng may là bên phòng nhân sự đã lược bỏ bớt những đối tượng không phù hợp đi” - Trưởng phòng Tần nói - “Nếu không chúng ta còn vất vả nữa”.

“Đúng vậy” - Một người khác nói - “Lần trước tập đoàn Giang thị đã làm chúng ta sút đầu mẻ trán rồi, sau việc này phải xin nghỉ phép đi du lịch mới được”.

“Vậy phải xem giám đốc Hàn có đồng ý hay không đã”.

Hàn Ninh mỉm cười, trêu ghẹo:

“Bây giờ xin nghỉ thì đến lúc kết hôn sẽ không có thời gian hưởng tuần trăng mật đâu đó, cô phải suy nghĩ kĩ vào”.

Mọi người cùng cười ồ lên, Hàn Ninh trở về phòng làm việc, đúng lúc cô thư kí đặt ống nghe xuống:

“Giám đốc, vừa rồi Hứa Tiên sinh muốn tìm cô”.

Tim Hàn Ninh đập liên hồi.

19. Chương 19

Hàn Ninh đứng ngồi không yên suốt cả buổi chiều, cô cứ chốc chốc lại nhìn ra cửa một lần, thỉnh thoảng lại ngấm ngấm chiếc điện thoại bàn, mỗi khi nó kêu lên là cô lại giật mình, chậm chạp không chịu nghe.

Kết quả là suốt buổi chiều cô chẳng làm được việc gì nên hồn, nhìn những bản thiết kế cần sửa chữa mà đầu óc trống rỗng, nhìn chỗ nào cũng thấy nó không ổn.

Hàn Ninh quyết định về nhà ngủ một giấc, chứ nếu cứ thế này thì không chỉ tinh thần mệt mỏi, mà công việc cũng sẽ chất đống lên bàn.

Bỏ lơ những lời nói châm chọc của mẹ, cô xách vali đi thẳng một mạch về phòng ngủ ở tầng hai, nơi này lúc nào cũng được dọn dẹp sạch sẽ không chút bụi bẩn, bởi vì bất cứ khi nào cô cũng có thể ngủ lại.

Nằm trên giường nhìn trần nhà, suy nghĩ không biết bay đi đâu, Hàn Ninh lại nhớ những lúc ở bên anh mấy năm trước.

Hồi học cấp một, có một lần học thể dục không cẩn thận bị ngã xước chân, Hứa Mặc đã cõng cô một mạch từ sân thể dục đến phòng y tế. Lúc đó Hàn Ninh đột nhiên nhớ đến một bộ phim từng xem, cũng có cảnh như thế này, thế là cô bắt chước như trong phim:

“Hứa Mặc, sau này lớn lên tớ nhất định sẽ lấy cậu”.

Anh đã trả lời thế nào nhỉ? anh nói:

“Không được!”

“Vì sao? Cậu không thích tớ hả?”

“Không phải”. - Anh trả lời rất ngắn gọn.

Cô phải hỏi dồn mãi anh cũng không chịu nói lý do, chỉ nhẹ nhàng thở dài, gương mặt non nớt của cậu bé học cấp một nhúm mày như ông cụ non:

“Hôn nhân không có tình yêu rất thống khổ. Sau này cậu sẽ hối hận”.

Khi đó Hàn Ninh vẫn chưa yêu Hứa Mặc nên chỉ bĩu môi, không nói. Hiện tại nhớ lại cô chỉ có thể cười khổ, ngay từ lúc đầu anh đã không muốn kết hôn với cô rồi. Cô nhớ anh đã từng nói chỉ muốn hai người mãi mãi là thanh mai trúc mã hiểu nhau nhất, bởi vì vợ chồng cũng có thể phản bội nhau.

Hiện tại, Hứa Mặc vì trách nhiệm sẽ kết hôn với cô, nhưng Hàn Ninh biết anh không vui vẻ gì. Nghĩ đến đây cô chỉ hối hận vì sao trước đây không tìm bạn trai mà để hiện tại vẫn còn là xử nữ. Nếu như hôm qua không phải là lần đầu tiên của cô thì chắc hai người cũng chỉ thấy lúng túng một thời gian rồi lại trở lại như lúc ban đầu.

Lại nói, không biết trước đó Hứa Mặc có thật sự là xử nam không? Dù sao thì anh cũng ở nước ngoài ba năm trời, bên đó con gái mạnh dạn như vậy, anh lại đẹp trai như thế, không biết... có bị quyến rũ không?

Còn nữa, hôm qua... hình như kĩ thuật của anh rất tốt! Cô nghe nói lần đầu tiên của phụ nữ rất đau, nhưng hiện tại cô chỉ thấy mỏi lưng và đau ở những chỗ bị bầm tím...

Nói vậy... anh rất thuần thực? Có nghĩa là...

Không được! Không được! đừng nghĩ nữa, Hàn Ninh lấy chăn trùm kín đầu, cô đang suy nghĩ cái gì thế này? Lúc nào rồi mà còn nghĩ đến những cái bậy bạ, hiện tại nguy cấp nhất là cần phải xử lý chuyện này như thế nào để anh không cần miễn cưỡng cưới cô mà quan hệ của hai người vẫn nguyên vẹn như trước đây. Chứ không phải là suy nghĩ chuyện anh có thuần thực hay không.

Nhưng vì sao... cô chẳng có một chút kí ức gì về cái này?

Hàn Ninh lung tung suy nghĩ, điện thoại đặt trên bàn sau một thời gian ngắt im lặng lại rung lên, nhưng lại là âm thanh rung của tin nhắn. Cô bỏ chăn ra, với lấy điện thoại, mở ra xem.

Là của Hứa Mặc, tim cô đập thành thịch, cẩn thận đọc từng chữ.

“Chúng ta cần nói chuyện!”

Gì thế này? Chỉ thế thôi hả? Hàn Ninh đặt điện thoại xuống, cũng không nhắn lại, một lát sau điện thoại lại rung lên:

“Tôi sẽ cho em ba ngày suy nghĩ!”

Hàn Ninh không hiểu lắm ý của anh, cô phải suy nghĩ cái gì? Tâm trạng mờ mịt nằm xuống, suy nghĩ mãi không ra liền ngủ thiếp đi.

Lúc Hàn Ninh tỉnh dậy thì trời đã tối, cô ôm bụng đói đi xuống nhà, xem trong nhà bếp còn đồ ăn vặt nào không, buổi trưa cô chẳng ăn được bao nhiêu cơm, hiện tại bụng đã đói meo lên, kêu rột rột.

Mẹ cô đang ở phòng khách buôn chuyện với ai đó, giọng nói rất phấn khởi, cứ “Ừ, thế nào?” rồi “Nhân phẩm có tốt không?”, thình thoảng còn liếc nhìn cô khiến cho Hàn Ninh nổi da gà, ăn bánh cũng không thấy ngon.

Cô đành phải chạy vào trong nhà bếp, ngồi xuống bàn ăn, vừa ăn vừa lên mạng.

“Cô chủ, sắp đến giờ cơm tối rồi, đừng ăn nhiều quá” - Quấn gia đứng bên cạnh khuyên nhủ.

Hàn Ninh gật gật đầu, nhét nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng, cầm cốc nước lên uống. Đúng lúc đó thì có tiếng xe đi vào.

Cô vội vã đi ra ngoài, nhìn thấy cậu bé xinh đẹp mặc đồng phục học sinh thì ôm lấy, hôn hai cái lên má cậu bé, than thở:

“Kỷ Kỷ, chị rất nhớ em”.

Cậu bé xấu hổ đỏ bừng mặt, đẩy cô ra, nhỏ giọng nói:

“Em lớn rồi”.

Cô xoa đầu thằng nhóc, con trai mà mái tóc mềm mại như tơ lụa, sờ mãi không thấy chán, có khi còn mềm hơn cả tóc cô.

“Sắp cao bằng chị rồi đấy” - Cô nhìn cái đầu đen bóng vượt qua mũi cô mà cảm thán, trước đây thằng nhóc còn chẳng dài bằng cánh tay cô nữa.

Hàn Kỷ vừa đi vào nhà vừa oán giận: “Em cũng 14 tuổi rồi, các bạn nam cùng lớp đều cao hơn em”.

“Mặc kệ bọn họ” - Cô trực tiếp nói, đối với cô, Kỷ Kỷ cái gì cũng tốt nhất.

Mấy hôm nay bố cô phải sang Pháp để tham dự cuộc triển lãm tranh chân dung hiện đại nên ở nhà chỉ còn ba mẹ con ăn cơm tối ở nhà, Hàn Ninh vừa uống một ngụm canh thì mẹ cô đột nhiên nói:

“Tiểu Ninh, mẹ tìm thấy đối tượng cho con xem mắt rồi!”

“...”

Cô vội vàng nuốt xuống, sau đó lấy nước uống một ngụm, lấy khăn lau miệng xong mới hỏi:

“Mẹ nói cái gì?”

“Thứ bảy con trực tiếp đi xem mắt đi” - Lần này Hàn phu nhân trực tiếp kết luận.

Cũng may cô không làm chuyện gì khiến mình mất hình tượng, tỷ như sắc cơm hay phun nước chẳng hạn. Bao nhiêu năm rồi mà người phụ nữ này vẫn chứng nào tật ấy, lúc nào không nói chỉ canh lúc đang ăn cơm mà nói chuyện khiến người ta không thể không phản ứng mạnh mẽ. Cứ như chỉ có lúc này mọi quyết định của bà mới được mọi người chú ý và không thể không nghe theo.

“Sao lại sớm như vậy?” - Cô ngập ngừng hỏi, trong đầu đang rối như tơ vò chuyện với Hứa Mặc, bây giờ lại đến cả chuyện xem mắt nữa.

Nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, Hàn phu nhân trợn mắt:

“Lần này thì con đừng hòng từ chối, mẹ đã hẹn với người ta rồi, đừng có lấy lý do lý trấu mà không đến biết không?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì hết” - Lời nói bị cắt ngang - “Ăn cơm đi!”

“Độc tài” - Hàn Ninh lẩm bẩm, trong nhà có bốn người mà hầu như mọi quyết định của mẹ đều không có ai có năng lực phản kháng. Cứ nhìn mà xem, chỉ vì cô kiên quyết ý định trong thời gian làm việc thì ở bên ngoài mà mẹ còn để bụng đến bây giờ, thì biết bà cố chấp đến mức nào rồi đấy.

Thôi kệ, xem mắt thì xem mắt, cũng chẳng chết ai, biết đâu được đối tượng lại là người đàn ông tốt, cô có thể lấy lý do đang thử qua lại với anh ta mà từ chối việc chịu trách nhiệm của Hứa Mặc.

Đây có nên gọi là tìm đường sống trong chỗ chết không?

20. Chương 20

Sáng thứ bảy, Hàn Ninh dưới con mắt của Hàn phu nhân không tình nguyện mà dậy sớm thay quần áo, chuẩn bị đi xem mắt, đã thế cô còn bị soi mói kĩ càng:

“Đi xem mắt chứ có phải đến công ti đâu” - Bà nhủ mầy không hài lòng - “Con ăn mặc nghiêm túc vậy để làm gì?”

“Có sao đâu” - Cô lơ đãng - “Con quen rồi”.

“Không được!” - Hàn phu nhân nhủ mầy thật chặt, sau đó kéo cô lên phòng - “Mẹ thừa biết cô cố ý như thế nhé, bà già này không dễ lừa đâu”.

Mẹ cũng biết mình già rồi cơ à, cô thầm nghĩ, trời hôm nay thế nào cũng có bão cho xem.

Sau đó Hàn Ninh không nói gì nhìn mình trong gương, cô mặc một chiếc váy không tay màu kem ngắn ngang đùi, cổ chữ V, eo bó chặt, mái tóc màu nâu xoăn nhẹ rủ xuống vai, đôi xăng-đan cao gót không màu. Nhìn cách ăn mặc kiểu này càng tôn lên màu da trắng nõn cùng vẻ nữ tính trong người cô. Không quá cứng nhắc, không quá nhu nhược, cũng không có vẻ tiểu thư được nuông chiều sinh hư, trang điểm nhẹ nhàng mà vẫn nổi bật.

“Như thế này mới giống con” - Hàn phu nhân thỏa mãn gật gù.

Hàn Ninh không cảm xúc xem đồng hồ, không cảm xúc đi xuống lầu:

“Muộn giờ rồi, nếu đối phương là người đúng hẹn thì cuộc gặp mặt này thất bại cũng không phải do con”

“Này, nhớ bảo tài xế đưa con đi đấy, thực nữ là không được tự lái xe”.

Hàn Ninh hết nói nổi, cô nhìn trời thở dài.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng năm sao cao cấp, lúc cô đến thì đã vượt qua giờ hẹn 10 phút đồng hồ. Hàn Ninh theo chỉ dẫn của phục vụ nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục ở một góc, trên tay là tách cà phê nóng hổi.

Cô bước lại gần:

“Xin hỏi, ngài là Phương tiên sinh?”

Người đàn ông thông thả ngẩng đầu lên, nhìn cô mỉm cười:

“Đúng vậy, Hàn tiểu thư, mời ngồi”.

Hàn Ninh ngồi xuống ghế, gọi cà phê uống rồi im lặng đánh giá đối tượng. Đó là một người thành đạt, chắc tầm tuổi của Giang tổng, mỗi cử chỉ, ánh mắt đều hiện lên vẻ thành thực, hoàn mỹ.

“Xin lỗi đã đến muộn” - Hàn Ninh rũ mắt xuống, đánh giá xong.

“Không có gì” - Phương Dật mỉm cười, không thừa một lời.

Hai người tiếp tục chìm trong im lặng, Phương Dật không có vẻ gì giống như là đi xem mắt, anh ta đưa tầm mắt ra ngoài, nhìn hòn non bộ được thiết kế y như thật, thỉnh thoảng còn uống một ngụm cà phê.

Hàn Ninh rất cuộc hiểu ra ý tứ của người đàn ông này, nhưng cô có chút không hiểu, người như thế không giống như là sẽ bị áp chế bởi người nhà, vậy anh ta ngồi ở đây để làm gì?

Cô tưởng tượng đến những tình huống cầu huyết trong phim, nam chính vì bị người nhà uy hiếp phải lấy một đối tượng môn đăng hộ đối, sau đó hai người trải qua một đêm gieo giống để sinh ra người thừa kế cho gia đình rồi nam chính ra ngoài ở riêng, sống bên nữ chính.

Hàn Ninh tuôn ra mồ hôi lạnh, cô suy nghĩ cái gì thế này, chắc không phải sự thật đâu. Nghĩ vậy nhưng miệng vẫn nói ra:

“Tôi bị vô sinh”

“ ... ”

“ ... ”

Bầu không khí rơi vào tình trạng xấu hổ. Hàn Ninh cũng không biết phải nói gì để cứu vãn tình thế. Ai ngờ người đàn ông lại nói, giọng uy hiếp:

“Làm sao cô biết?”

Cái gì?

“Cô điều tra tôi?” Phương Dật nguy hiểm nói.

Cái quái gì đang xảy ra thế? Hàn Ninh không hiểu hỏi lại:

“Anh nói cái gì?”

“Hàn tiểu thư đừng giả vờ như không biết gì, cô thừa biết chúng tôi không sinh được con nên muốn uy hiếp tôi. Hả?”

“Chúng tôi?” - Cô không xác định hỏi lại.

Có vẻ như Phương Dật giận quá hóa cười, nói thật bình tĩnh:

“Cô biết tôi thích Liễu An, nên muốn uy hiếp tôi? Mặc dù nghĩ Hàn tiểu thư không đơn giản, nhưng không ngờ cô lại lợi hại như thế, còn tra ra được quan hệ của tôi với Liễu An nữa”

Hàn Ninh im lặng suy nghĩ xem là chuyện gì, người đàn ông lại coi sự im lặng là nói trúng tim đen.

“Nói đi, cô muốn gì?”

Hàn Ninh lại im lặng suy nghĩ, Phương Dật, Liễu An, không thể sinh con, biết đến sự tồn tại, điều tra...

Hàn Ninh mỉm cười hiểu ra. Nụ cười đó lại bị hiểu lầm.

“Tôi không cần gì cả” - giọng nói có một chút tiếc nuối, xem ra người tên Liễu An này chính là điểm yếu của Phương Dật, nếu không tại sao cô chỉ nói một vấn đề không liên quan mà người đàn ông này lại miễn cưỡng suy nghĩ sâu xa như thế. Chắc chắn là phải đề phòng dữ lắm.

“Thì ra vẫn chưa ai biết” Hàn Ninh thăm dò. - “Phương tiên sinh dấu cũng kĩ thật”.

Tất nhiên rồi, mẹ cô điều tra mà còn không biết chuyện thì đúng là rất tốt.

“Kĩ cũng không lợi hại bằng Hàn Tiểu thư” - hần cười lạnh.

“Tôi không có ý gì cả” - cô nói, không có ý định giải trừ hiểu lầm - “Chỉ không muốn lấy người không yêu mình thôi”

Phương Dật im lặng. Phải nói đây là một sự hiểu lầm rất buồn cười, Hàn Ninh vì suy nghĩ lung tung mà lỡ miệng, đối phương lại nghĩ mỗi lời nói của cô đều có thâm ý mà suy nghĩ sâu xa.

Thật ra cũng không thể trách Phương Dật lộ tẩy, hần và Liễu An bí mật ở bên nhau 5 năm rồi mà không một ai biết. Vậy mà mẹ hần lại đột ngột nói muốn đi xem mặt, Phương Dật đã có chút thấp thỏm, khi biết đối tượng xem mặt là Hàn Ninh thì đã điều tra về cô, một giám đốc thiết kế trẻ đạt được nhiều thành tựu, tài năng, quyết đoán, rất nhiều người thua dưới trướng của cô. Phải nói là Hoa thị mở rộng lĩnh vực nội thất thành công như bây giờ công lao của Hàn Ninh chiếm một phần không nhỏ.

Ngay từ đầu cô đến muộn 10 phút Phương Dật đã cảm thấy kì quái, bây giờ hiểu lầm cô cũng phải trách hần quá đề phòng. Hơn nữa mọi người cũng đánh giá quá cao về nghiêm túc của Hàn Ninh.

“Nhưng tôi có một việc muốn Phương tiên sinh giúp đỡ” - Hàn Ninh vẫn không quên mục đích của mình.

“Chuyện gì” - Phương Dật nhú mày

“Trước hết anh cứ về suy nghĩ và hỏi ý kiến người kia của anh trước”.

Thấy đối phương thẳng lưng lại như đối địch với kẻ thù, Hàn Ninh lại được dịp mở mang kiến thức. Ấn tượng ban đầu và hiện tại của Phương Dật cách nhau khá xa nha.

Chẳng nhìn thấy vẻ trầm ổn đâu hết.

“Thật ra tôi chỉ muốn anh giả đồng ý...” - Cô bắt đầu tìm từ.

“Hàn Ninh!” - Một giọng nói quen thuộc vang lên, kèm theo sự phẫn nộ.

Cô giật mình quay đầu lại, sau đó run người.

Hứa Mặc vì sao lại xuất hiện ở đây???

21. Chương 21

Hai người im lặng nhìn nhau vài giây, rốt cuộc Hàn Ninh phải mở lời, giọng cầu xin:

“Hứa Mặc, anh đừng như thế.”

Anh nhìn sâu vào mắt cô:

“Là em ép tôi trước”.

Sau đó cúi đầu xuống hôn cô. Nhưng Hàn Ninh lại nghiêng đầu tránh né.

Cô biết kết quả sẽ là như thế này, cô biết ngày này thế nào cũng xảy ra. Hứa Mặc sẽ lấy cô, anh vì trách nhiệm sẽ kết hôn với cô, một cuộc hôn nhân mà cô không muốn, và anh cũng vậy.

“Nhưng em không muốn lấy anh” - Cô nhỏ giọng nói, cố gắng không để nước mắt tràn ra - “Em không muốn chúng ta kết hôn”

Cảm giác được anh dừng tất cả động tác lại, Hàn Ninh lại vô tình ném ra một quả bom mà bản thân cô cũng không biết:

“Anh hãy coi như đêm hôm đó chưa xảy ra chuyện gì đi!”

“Em nói cái gì” - Anh ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói không mang theo chút cảm xúc - “Em nhắc lại lần nữa!”

Dường như cảm giác được tâm trạng anh đang biến hóa theo chiều hướng xấu, Hàn Ninh cũng không dám nhắc lại, cô chỉ nhắm mắt không nhìn anh.

Vài giây sau, trên môi có cái gì mềm mại cọ sát, sau đó luồn vào trong miệng khiến cô phải mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt phóng đại của anh.

Anh lại hôn cô, nụ hôn dịu dàng mà sâu sắc, mãnh liệt và dài lâu. Lúc Hứa Mặc buông môi cô ra, anh nhẹ nói, bằng giọng trầm trầm khàn khàn khiến cô mê hoặc:

“Tiểu Ninh, em không yêu tôi sao?”

Hàn Ninh mờ mịt nhìn anh, nhìn gương mặt gần trong gang tấc mà ngày nào cô cũng nghĩ đến. Không yêu anh sao? Là sao có thể! Cô yêu anh vô cùng, yêu anh một cách hèn mọn. Cô yêu anh đến mức luôn lo được lo mất, không dám thổ lộ với anh, chỉ sợ không được kết quả như mong đợi anh lại rời xa cô. Yêu anh, cam tâm tình nguyện chỉ làm thanh mai của anh, đau đớn nhìn anh đi bên cạnh cô gái khác, chỉ cần được bên cạnh anh là đủ. Yêu anh như thế, nên mới không muốn để anh không được hạnh phúc, không muốn anh phải chịu trách nhiệm lấy người mà anh không yêu.

Anh hiểu được không?

Hàn Ninh nhắm mắt, lắc đầu.

Yêu anh, nhưng phải nói dối anh.

Hứa Mặc nhìn hành động của cô cũng không giận, anh chỉ nâng cằm cô lên để nhìn thẳng vào mắt anh:

“Em nói dối” - Anh phán xét - “Em thích tôi!”

Hàn Ninh liếc mắg lắ đầu, mở miệg:

“Hứa Mặc, em không thích anh, anh đừng đoán mò”.

Anh không nói gì, chỉ nhìn thật sâu vào mắt cô, đôi mắt đen lắ như có ma lực, lát sau anh mới nhếch miệg cười, nụ cười trầ trầ khiến cả người anh run lên:

“Nhưng anh thích em!”

Đầu nổ tung một tiếg, cô không suy nghĩ đượ gì nữa, chỉ ngơ ngắ nhìn anh, thầm hỏi, Hứa Mặc, anh nói cái gì?

“Anh yêu em, Tiể Ninh” - Anh nhắ lại, chầ thành nhìn cô - “Yêu em từ rất lầu, rất lầu rồi”.

“Anh nói dối” - Cô thì thầo, cố gắg nói ra từng chữ - “Anh đừng gặ em”

“Anh không thể”.

“Anh chỉ lắ có để thuyết phục em kết hôn với anh thôi” - Cô nói, bằng giọng kiên quyết nhất có thể - “Cho dù anh làm cách nào thì em cũng không lắ anh đầu”

Hứa Mặc im lặg nhìn cô, ánh mắt đen tối sâu không thấy đắ, lát sau anh mới thở dài:

“Đượ, anh không ép em kết hôn với anh” - Không đợi cô thở phầ nhẹ nhồm, anh lại nói tiếg - “Nhưng từ bầ giờ anh sẽ theo đầo em”.

“..”

“... ..”

Hàn Ninh rồ cuộc chịu không nổi hết lớn:

“Hứa Mặc, anh không hiểu hay giả bộ không hiểu, em đã nói anh không cần phải chịu trách nhiệm, hầ coi chuyện hôm đó như không có gì đi, anh rồ cuộc còn muốn dầ vồ đến mức nào nữa?”

Hứa Mặc bắt đắ dĩ nhíu mầ, đầ là hành động quen thuộc của anh mỗi lầ cô tùy hứng làm sai chuyện:

“Anh không dầ vồ, Tiể Ninh” - giọng anh dịu dàng - “Anh chỉ không hiểu, anh thích em, em cũng thích anh, vì sao em không muốn hai chúng ta tiế thêm một bước nữa?”

Anh thích cô?

Hàn Ninh không có cách nào hình dung nổi tâm trạng cô lúc này, vui sướng vì đượ anh tỏ tình? Không có. Cô lúc này không hề vui vẻ một chút nào, nếu như lời này anh nói từ một tuần trước, cô có khả năng sẽ tin, nhưng hiện tại trong đầu cô chỉ nghĩ đến anh vì muốn chịu trách nhiệm với cô mà nói những lời này thì tim cô lại đau nhói.

Hứa Mặc tốt như vậy!

“Hứa Mặc, anh không cần như thế, cho dù đó là lầ đầ tiên của em nhưng xã hội bầ giờ rất thoáng” - Cô cố gắg tìm từ để cả hai có tiếg nói chung - “Trình tiếg hay cái gì đối với em cũng không quan trọng lắ đầu”

Anh kinh ngạc nhìn cô, khó hiểu hỏi:

“Tiể Ninh, em nói cái gì thế?”

Cô nhắ lại: “Em nói trình tiếg đối với em không quan trọng!”

Anh nhìn cô với đôi mắt kì lạ:

“Chuyện này thì có liên quan gì tới trình tiếg?”

Hai người im lặg nhìn nhau một lúc, sau đó anh dường như hiểu ra cái gì, bật cười:

“Tiểu Ninh, em suy nghĩ cái gì vậy?”

Sau đó cúi đầu xuống, mặt chui vào hõm vai cô, cả người run run. Hàn Ninh bực mình nói:

“Anh cười cái gì?”

Anh không trả lời cô, chỉ tiếp tục cười, tiếng cười kìm ném trầm trầm khiến cô không hiểu sao lại đỏ mặt.

Không biết đợi bao lâu, đến lúc anh không cười nữa, Hàn Ninh tưởng anh đã ngủ quên đi thì bên tai lại có tiếng nói:

“Tiểu Ninh, đêm đó chúng ta không là gì cả”.

Chúng ta không làm gì cả!

Cô ngây ngẩn cả người.

Anh nói cái gì?

Hai người không là gì cả??? Làm sao có thể!!

Ngày hôm đó khi cô tỉnh dậy thì hai người cùng nằm trên một chiếc giường, đều không mặc quần áo, cô rõ ràng còn cảm thấy thắt lưng và đùi đau xót, mỗi nhử. Ngay cả trên vai cô cũng có dấu hôn nữa. Anh nói hai người không làm gì cả thì cô sẽ tin sao?

Dường như cảm giác được cô không tin, anh khẳng định bằng giọng chắc nịch:

“Là thật!”

Hàn Ninh lẳng lẳng nhìn trần nhà, không hiểu chuyện gì, anh lại nói:

“Em nghĩ anh cầm thú đến mức đó cơ à?”

“Vậy... vì sao...em...anh...”

“Hôm đó em uống quá nhiều bia, nôn hết ra cả người anh, chẳng lẽ lại để mặc thế mà ngủ hả?” - Anh trầm ngâm, tuyệt đối không thừa nhận rằng mình có tư tâm - “Quần áo của anh ở đó đã mấy năm không giặt rồi, rất bẩn”.

Cô im lặng tiêu hóa nhưng lời anh nói, một lát sau mới hỏi:

“Em rõ ràng còn cảm thấy thắt lưng rất đau mà...”

“Chuyện đó hả?” - Anh cười sung sướng - “Đêm đó em quấn lấy anh quá chặt, lại không chịu thành thật, sau đó đụng vào bàn...em đừng nói là không nhớ gì cả nhé?”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, anh thở dài:

“Ngày hôm đó em làm anh ngạc nhiên cực kì”.

Hàn Ninh cố nhớ lại đêm đó đã xảy ra chuyện gì, trong đầu lại là cảnh tượng cô chủ động hôn anh. Anh kinh hách cũng là chuyện bình thường! Đến cô còn hoảng sợ không dám nhớ tới nữa là...

Cũng may là đêm hôm đó hai người không làm gì, nếu không... từ từ!

“Anh nói đêm đó không xảy ra chuyện gì???”

Nhìn anh gật đầu, cô lại nói:

“Vậy vì sao còn bắt em lấy anh???”

Nhìn biểu tình vặn vẹo của anh, Hàn Ninh cố sức đẩy anh ra khỏi người mình:

“Anh có cảm thấy mình vô lí không hả?”

Hứa Mặc tức giận xoay người lại tiếp tục đè lên người cô:

“Em còn hỏi anh? Em đi xem mắt là chuyện gì xảy ra?”

Không đợi cô trả lời anh tiếp tục nói:

“Anh cho em thời gian ba ngày, còn tưởng em thành thật ở nhà, ai biết được lại đi xem mắt? Cái tên đồng tính kia thì có điểm gì tốt? hần hơn anh ở điểm nào hả? Trả lời anh!!”

“Em cũng đâu có muốn đi” - Cô nhỏ giọng nói.

“Cái gì mà không muốn đi!” - Anh càng nghĩ càng tức giận - “Rõ ràng mẹ em nói em muốn chủ động xem mắt! cái gì mà gia thế tốt, nhân phẩm không tồi, tốt nghiệp đại học Havard, lại còn tự kiếm tiền. Hừ, người ta cũng chẳng có hứng thú với em!”

Cô thẹn quá thành giận hét lên:

“Liên quan gì đến anh? Em đi xem mắt hay không thì liên quan gì đến anh! Quát em làm gì? ưm..”

Hứa Mặc tức giận chặn cái miệng khiến anh khó chịu kia lại, dứt khoát không để cô nói nữa.

Em cái đồ không chịu trách nhiệm! Rõ ràng nói yêu tôi, không muốn rời xa tôi. Thế mà lại còn bỏ trốn, tắt điện thoại. Bây giờ còn đi xem mắt nữa, em muốn tôi tức chết phải không? Hả?

Anh càng nghĩ càng không cam lòng, cắn mạnh một cái vào môi cô, trong miệng tràn ngập vị máu.

“Ưm...m..” - Hàn Ninh cố sức đẩy cái người kia ra, nghiêng rằng - “Anh là chó hả...”

Còn không đợi cô nói hết, miệng tiếp tục bị chặn lại.

...

Hứa Mặc buông môi cô ra, liếm nhẹ môi dưới vì bị cắn mà sưng lên, nhìn cô gái mơ màng thở dốc dưới thân mình, anh thở dài, nhẹ giọng:

“Anh thích em, Tiểu Ninh”

Rốc cuộc cũng có ngày này. Hứa Mặc thỏa mãn thở dài, vùi đầu vào hõm vai cô, nhắm mắt lại. Cuối cùng cũng có ngày anh có thể nói ra ba từ này với cô. Không sợ gì cả.

Nói anh nhất gan cũng được, nói anh hèn mọn cũng được. Nhưng anh đã từng rất sợ, rất sợ khi thổ lộ ra ba từ này cô lại không gần gũi với anh như trước. Cũng sợ cô sẽ xa lánh anh.

May mắn, may mắn cô cũng thích anh. May mắn tình cảm của anh không rơi vào đường cùng...

“Hàn Ninh, em phải chịu trách nhiệm” - Anh nhẹ giọng nói.

“Trách nhiệm gì” - Cô nói - “Em nợ anh cái gì?”

“Có” - Anh khẳng định, như đinh đóng cột - “Em nói thích anh, cho nên phải chịu trách nhiệm”

Mặt cô đỏ lên, từ mặt cho đến tận cổ: “Em nói khi nào?”

“Không nhớ?” - Anh cười nhẹ - “VẬY anh nhắc cho em nhớ. Đêm hôm đó em chủ động hôn anh, nói em thích anh, nói rất đau khổ...”

“Không nói nữa” - Hàn Ninh bịt miệng anh lại, mặt đỏ bừng - “Không được nói nữa”.

Hứa Mặc mím môi gật đầu, cúi người xuống ôm chặt eo cô, thở dài. Hai người im lặng cảm nhận bầu không khí hiếm có này, cho đến khi... có cái gì cứng cứng...

Cô giật giạt người, không đồng ý nhìn anh:

“Anh...”

“Phản ứng bình thường thôi” - Anh vô tội nhìn cô, cánh tay càng siết chặt - “Cho anh ôm một chút là được rồi”

Hàn Ninh im lặng nhìn anh.

Anh vô tội nhìn lại cô.

Cuối cùng cô thở dài, nằm im không nhúc nhích.

Nhưng chưa được bao lâu thì điện thoại rung. Cả hai người quay lại nhìn điện thoại, rồi nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ.

“Xong đời!”

22. Chương 22

Hàn Ninh nhìn màn hình điện thoại hiện lên hai chữ ‘sếp lớn’ liền biết thế nào cũng bị mắng cho té tát, cô nhìn Hứa Mặc, anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt rất chi là vô tội, hai người cứ như vậy một lúc lâu, nhìn anh xua tay như xua vệt mới uy hiếp nhìn Hứa Mặc một cái rồi nhấn nút nghe.

“Đang ở đâu?” - giọng nói của đối phương rất lạnh lùng

Cô đánh mạnh cái tay đang luồn vào áo mình rồi mới nói:

“Con ở bên ngoài...”

“Hàn Ninh, Hàn tiểu thư, sếp Hàn, cô cũng quá giỏi đi” - Hàn phu nhân nói, bắt đầu một bài ca bất hủ - “Có phải lớn rồi nên muốn làm gì thì làm không hả, cô nghĩ tôi dễ dàng bị cô xoay như chong chóng thế à? Hừ, bây giờ cô không coi bà già này ra gì đúng không, đừng tưởng lớn rồi, có thể kiếm tiền rồi thì có thể coi thường tôi nhá”

Hàn Ninh hất móng vuốt đang đụng vào đùi cô, giải thích:

“Mẹ, con không có, con...”

“Đừng nói nữa” - Đối phương cắt ngang - “Cô nhất định phải muốn tôi mất mặt trước người ta hả? Hàn tiểu thư, cô nghĩ cái gì thế? cô không muốn đi xem mặt thì tôi cũng không thể ép cô, có phải cô triệt để muốn tôi không nhắc đầu lên được đúng không?”

“Mẹ, nghe con giải thích đã, chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu...” - Còn chưa nói xong, một vật mềm mại ầm ầm trượt trên cổ cô khiến Hàn Ninh nổi đóa, tát một cái rõ to lên mặt của ai kia, đẩy người ta ra ngồi dậy - “Con...”

“Ấy... bây giờ nói chuyện điện thoại với tôi cũng khó khăn như vậy à? Hàn Tiểu thư, cô được đấy, tôi sinh ra cô, nuôi cô bao nhiêu năm như vậy, lúc cô muốn dọn ra ngoài ở tôi đã không nói gì rồi, bây giờ có phải không coi tôi là mẹ cô không, hả? Bình thường có việc phải gọi điện năn nỉ cô mới chịu về nhà vài lần, hiện tại đến ngay cả thời gian mấy chục phút cũng không rút ra được, cô cũng bận quá ha!”

Hàn Ninh gơ chân đạp một phát trúng đùi quần của người nào đó, vừa nhìn anh cố nhịn rên rỉ lẫn lộn trên giường vừa nghe mắng. Đáng đời, ai bảo gây ra họa còn không chịu trách nhiệm, hiện tại càng không đứng đắn.

“Nếu cô không thích người ta thì chí ít cũng nên nhẫn nhịn một chút, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được, có cần phải bỏ đi giữa chừng như vậy không hả? Bình thường cô đi xã giao tiệc tùng sao không thấy cô mất kiên nhẫn như vậy bao giờ? Làm hại tôi bị người ta mắng hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống, cô bảo tôi sau này làm sao dám gặp bạn bè nữa hả?”

Được rồi, Hàn phu nhân, con biết đây mới là nguyên nhân chính của mẹ.

“Mẹ, Hứa Mặc đang ở đây!”

“Cô hiện tại mà không về nhà... cô nói cái gì?”

Hàn Ninh lúi ra bìa đỡ đạn an toàn:

“Con nói Hứa Mặc đang ở bên cạnh con, là anh ấy kéo con đi, không cho con xem mắt, mẹ mắng nhầm người rồi ạ”

Đối phương im lặng một lúc mới nói:

“Vậy con đưa máy cho Tiểu Mặc đi”

Gọi tiểu Mặc tiểu Mặc ngọt sốt, vậy mà đối với con ruột thì khách sáo lạ lùng, cô bữu môi đưa điện thoại cho Hứa Mặc, xem anh xử lý thế nào.

“Alô, gì ạ, là con!”

Hứa Mặc híp mắt lại, nói tiếp: “Đúng thế, con đang ở cùng tiểu Ninh”

“Gi à, người đó con biết mà, anh ta là đồng tính luyện ái, nếu để tiểu Ninh tiếp xúc với anh ta có phải là hại cô ấy rồi không?”

“Con chắc chắn mà, gì cứ tin con đi, trên đời này người tốt như con không nhiều đâu ạ”

Hàn Ninh bữu môi nhìn người đàn ông này tự kỉ, lại nhìn quần áo không chỉnh tề trên người mình, không chút đỏ mặt tìm điện thoại của anh gọi điện đến quầy lễ tân tìm một bộ quần áo.

Đối phương vẫn cười cười nói nói với điện thoại, không có dấu hiệu nào cho thấy bị mắng cả, rõ là bất công.

Hàn Ninh bực mình đập điện thoại xuống đệm, đột nhiên muốn giở trò xấu. Cô lục trong túi xách một thỏi son, hí hửng ngồi bên cạnh Hứa Mặc. Anh cười cười, vươn tay sờ mặt cô, Hàn Ninh cũng không né tránh, bắt đầu kiệt tác nghệ thuật của mình.

Hứa Mặc nhú mày, muốn nghiêng đầu lại bị cô đè mạnh lại, vẽ hai vòng xuáy to tướng lên má, lên trên trán anh. Cô hài lòng gật đầu, son của cô nếu không có nước rửa thì khó mà sạch được, Hứa Mặc quá coi thường mỹ phẩm của phụ nữ rồi.

Đáng tiếc cô không thích sơn móng tay đậm màu, chỉ có màu hồng nhạt, nếu không cũng sẽ sơn cho anh.

Hàn Ninh im lặng nhìn gương mặt đẹp trai của anh, nghĩ đến nếu như anh biết vết son trên mặt không thể rửa sạch bằng nước thường thì sẽ như thế nào, thế là cô lại liều lĩnh cởi áo anh ra, nhìn biểu tình ám muội hưởng thụ của anh lại âm thầm giật cúc áo ra.

Chiếc áo bị hỏng triệt để.

“Kính coong... kính coong...”

Hàn Ninh vội vàng chạy ra ngoài, chắc là quần áo được mang đến rồi. Cô mang quần áo đi vào nhà tắm thay, nhìn mấy chiếc áo khoác tắm được treo trên giá thì giật xuống, vút vào thùng rác.

Nghĩ nghĩ lại thấy không yên tâm, cô đi ra ngoài mở tủ quần áo ra, thấy có cái nào mặc được liền ném đi hết. Trong phòng rốt cuộc trống rỗng.

Thấy Hứa Mặc nói điện thoại xong cô liền chỉ vào mặt anh:

“Mặt bẩn chết đi được, đi rửa đi”

Anh nhìn vào gương, thấy kiệt tác của cô thì bất đắc dĩ nhú mày:

“Thối xấu này của em vẫn không thay đổi, trước đây cũng thích vẽ vào mặt anh như thế”.

Cô đẩy anh vào phòng tắm, cười cười:

“Nhanh lên, trong phòng tắm có sữa rửa mặt đó, rửa xong ra ngoài chúng ta nói chuyện”.

Nhìn cửa phòng tắm đóng lại, Hàn Ninh vội vã cầm điện thoại và túi lên, chạy ra ngoài. Cho anh rửa chục lần cũng không sạch.

Hứa Mặc ở bên trong rửa mặt xong, nhìn vào gương thấy mấy vết son vẫn không nhạt đi chút nào, đành phải rửa lại lần nữa. Nhưng chỉ nhạt hơn một chút.

“Tiểu Ninh, em bôi cái gì lên mặt anh vậy, rửa không sạch”

Không có tiếng trả lời.

Anh vội vàng mở cửa ra ngoài, quả nhiên không thấy người đâu.

Hứa Mặc tức đến nghiến răng.

Được lắm, em lại trốn anh!

23. Chương 23: Chương 22 (tiếp)

Hàn Ninh không trực tiếp về nhà để nghe mắng mà đến chỗ của Lý Dương, cậu đang hì hục ở trong bếp làm bánh, không rảnh nói chuyện với cô. Cô cũng không cần có người nói chuyện cùng mình mà chỉ muốn trốn một chỗ yên lặng suy nghĩ một chút. Cô không ngờ rằng hạnh phúc lại đến nhanh như vậy, nó giống như một giấc mơ mà trước đây cô vẫn hay mơ đến trong giấc ngủ.

Anh nói thích cô!

Không phải vì trách nhiệm hay tình cảm anh em, mà chỉ đơn thuần là thích cô. Đây là điều cô ước từ rất lâu rồi, vẹn vẹn gần 10 năm, tình yêu của cô tưởng chừng như rơi vào bể tắc và chỉ có thể im lặng như thế cả đời.

Hàn Ninh chưa bao giờ nghĩ Hứa Mặc cũng thích mình. Cô đã quen im lặng ở bên anh, quen giả vờ như coi anh là bạn thân và không cần anh đáp lại, cô cũng nghĩ sẽ mãi mãi phải như thế. Nhưng anh nói cũng thích cô.

Không thể miêu tả được cảm giác của cô lúc này. Nó giống như khi bạn rất thích một con búp bê nhưng chỉ có thể nhìn nó trong tủ kính và nghĩ rằng mãi mãi không thể có được nó. Nhưng có một ngày mẹ của bạn nói rằng đó là búp bê của con, mẹ đã mua cho con từ rất lâu rồi mà không nói ra. Một con búp bê khi bạn đã ngắm nó từ xa thành quen và đột nhiên được cầm trên tay bạn sẽ thấy khôngỡ, và tiếp tục đặt nó trong tủ kính để ngắm tiếp, nhưng tâm trạng của bạn sẽ không còn thấp thỏm khi sợ con búp bê đó bị người khác cướp mất nữa.

Hiện tại Hàn Ninh cũng như thế.

Cô trốn anh. Nhưng cô biết anh sẽ tìm được mình.

Năng lực thích ứng của cô vẫn luôn rất mạnh mẽ.

“Hàn Ninh! vào đây ném thử một chút đi” - Lý Dương ở trong nhà bếp đột ngột gọi với ra, kèm theo là tiếng bát đĩa đụng chạm.

Cô không tình nguyện vứt gói ôm ra một bên, tại sao hôm nay cô lại ngốc đến mức đến đây làm con chuột bạch thí nghiệm cho món bánh tình yêu của Lý Dương chứ? Đồ ăn cậu ta làm có thể nuốt được sao?

“Nhanh lên”

“Được rồi”

Hàn Ninh đáp, trong lòng lại nghĩ lát nữa đi về phải đến hiệu thuốc mua thuốc đau bụng mới được.

Trong nhà bếp quả nhiên bẽ bộn như cô nghĩ, bát, đĩa, nồi, chảo mỗi nơi một chiếc, trên sàn còn có vụn bột rơi xuống. Hàn Ninh không hiểu nổi, chỉ làm một chiếc bánh thôi chứ có phải đại tiệc gì đâu mà như thế này. Đây chính là tác phẩm của Lý thiếu gia.

Đặt trên bàn ăn là một chiếc đĩa bánh bông lan màu nâu đen, Lý Dương ngồi đối diện mong chờ nhìn cô, cặp mắt to tròn tràn đầy mong đợi:

“Cậu ném thử đi, đây là chiếc bánh hoàn mỹ nhất rồi đó”

Hàn Ninh kéo ghế ngồi xuống, đưa mũi ngửi ngửi, không có mùi gì.

“Đây là lần thứ mấy rồi?”

“Lần thứ năm”

Cô nhìn màu của chiếc bánh, cầm đĩa lên:

“Cậu cho socola vào à?”

Thấy đối phương lắc đầu mới chỉ vào chiếc bánh:

“Thế đây là cái gì?”

Cậu ngượng ngùng cười cười:

“Tôi không cẩn thận làm cháy rồi, chắc không sao đâu”

Cô nghi ngờ nhìn đối phương, cậu ta chắc không bỏ thuốc độc vào đây đấy chứ? Cô cẩn thận lấy một miếng nhỏ cho vào miệng, nhai nhai, ừm ... không có mùi vị gì, khô cứng, nhưng cũng không khó ăn lắm.

“Thế nào?” - Lý Dương mong đợi nhìn cô

“Cậu làm bánh gì thế?” - Cô hỏi

“Bánh sinh nhật, mình định để cậu ăn thử, nếu ngon thì làm thêm cái nữa rồi quét kem vào”

Thì ra là cho cô ăn cái thử nghiệm. Nên tin tưởng vào một người chìm trong tình yêu thì đúng là. . .

“Hôm nay là sinh nhật của Giang Hạo, tôi muốn làm bánh cho anh ấy” - Lý Dương ngọt ngào nói - “Đây là lần đầu tiên làm bánh đó”

Cũng may là làm bánh, tuy là không có mùi vị gì nhưng ít ra vẫn hơn là làm cơm. Lý Dương đây là quyết định sáng suốt nhất của cậu đó.

“Cậu nên cho thêm đường vào, để nhiệt độ nhỏ thôi” - cô nói - “Chiếc bánh này không có mùi vị gì cả”

“Không sao” - Cậu đứng lên - “Đã có cái này rồi” - Nói xong liền mở tủ lấy ra một chiếc bánh.

Hàn Ninh cảm thấy ghen tị sâu sắc. Đó là sự phân biệt đối xử giữa bạn thân và người yêu. Nhìn xem, chiếc bánh kia vừa vàng, vừa mềm, nhìn ngon miệng như thế, so với cái cô được ăn thì đúng là một trời một vực. Cô không nhịn được hỏi:

“Lý Dương, cậu có cần phân biệt đối xử như vậy không hả?”

Đối phương thần nhiên trả lời:

“Thế này là rất tốt rồi đó, ít nhất cậu còn có thể ăn chiếc bánh hoàn mỹ thứ hai. Đến bản thân tôi lần đầu tiên làm bánh mà vẫn chưa được ăn miếng nào đây này”

Hàn Ninh không còn gì để nói.

24. Chương 24: Chương 23

Cô nhìn đối phương lôi từ trong tủ ra một đồng túi kem đủ các loại màu, sau đó lấy ra một chiếc đĩa lớn, phết kem lên đó.

“Cậu làm gì vậy?” - Hàn Ninh nhú mày hỏi

Lý Dương bình thản trả lời:

“Thử nghiệm!”

Cô nhướn mày nhìn cậu tỉ mỉ từng li từng tí viết chữ lên chiếc đĩa, giống như sợ dòng chữ bị hỏng vậy, nếu chỉ nhìn mặt cậu ta thì có ai nghĩ người này lại đang thử nghiệm cơ chứ?

Nhưng Lý Dương thử nghiệm không phải không có lý do.

Dòng chữ “I LOVE YOU” được viết lên bằng màu hồng chỗ đậm chỗ nhạt, chỗ thì lại nhiều kem quá khiến cho dòng chữ giống như bị nhòe, Hàn Ninh không thể tin tưởng một sinh viên khoa thiết kế lại vẽ xấu như vậy.

“Tại tay mình run mà”

Cậu cãi lại.

Lúc Lý Dương hoàn thành chiếc bánh sinh nhật thì cũng đến giờ ăn cơm trưa, bởi vì Giang Hạo đến tối mới về nên cô được phép ở lại ăn trưa một bữa. Ăn xong hai người ngồi xem tivi, điện thoại của Hàn Ninh luôn nằm trong chế độ tắt máy, dù sao thì hôm nay là cuối tuần, cô cũng không phải làm việc, không sợ trợ lý bất ngờ gọi đến. Đột nhiên cô nhớ ra:

“Lý Dương, sinh nhật của Giang tổng không phải là qua rồi sao?”

Cậu vừa nhai táo vừa nói:

“Đó không phải sinh nhật của anh ấy, chỉ là thời gian viết trên chứng minh thư thôi. Anh ấy nói lúc được nhận về nuôi đã không nói ngày sinh nhật của mình mà để cho bà ngoại lấy. Còn sinh nhật thật thì được bí mật”

Làm sao mà lại phải dấu ngày sinh nhật? Hàn Ninh có nghi vấn nhưng không hỏi ra, cô cũng không phải người quá mức tò mò. Người bên cạnh đột nhiên nói:

“Hai người cuối cùng cũng thổ lộ rồi hả?”

Hàn Ninh giật mình hỏi lại:

“Cái gì?”

“Thì chuyện cậu với trúc mã học trưởng ấy”

Cô không phản ứng kịp, nhìn chăm chăm vào người bên cạnh.

Lý Dương vừa nhai táo vừa nói:

“Đừng nhìn tớ như thế, mặc dù cậu dấu rất kĩ nhưng chúng ta là người cùng cảnh ngộ mà, đương nhiên là nhận ra rồi”

Hàn Ninh cũng cầm một miếng táo lên ăn che dấu sự bối rối:

“Cậu biết từ khi nào”

“Lâu rồi” - Cậu nói - “Lúc đó chỉ biết trong lòng cậu có người nhưng không biết là ai, cho đến khi nhìn thấy học trưởng thì mới xác định”

“Tớ không giống những người khác chứng kiến hai người ở bên nhau mười mấy năm, cho nên sẽ không bị lầm tưởng là tình cảm thanh mai trúc mã, hơn nữa tớ cũng có một thời giống cậu nghĩ rằng sẽ yêu mà không được báo lại, vậy nên hiểu rất rõ”

“Tớ thậm chí còn cảm thấy hai người thật ngốc, rõ ràng yêu nhau mà không chịu nói ra, lúc nào cũng sợ sệt. Tớ và Giang Hạo là quan hệ cậu cháu thì thôi đi, hai người chẳng có ràng buộc gì mà cũng trốn tránh”

Hàn Ninh nghe đối phương nói xong mới trả lời:

“Tình yêu mang đến sự dũng cảm, nhưng khi quá yêu sẽ sinh ra cảm giác sợ sệt, tôi sợ kết quả không như mong muốn thì tất cả sẽ chấm dứt”

“Đây gọi là người trong cuộc thì u mê” - Lý Dương khinh thường bĩu môi - “Tớ mà giống như hai người chắc bây giờ đã có vợ rồi đấy”

“Tớ không tàn nhẫn giống cậu, cậu có thể tàn nhẫn với Giang Hạo lại càng tàn nhẫn với bản thân, nhưng tớ không nỡ để anh ấy đau lòng”

“Tất nhiên, mục đích của cậu là muốn Hứa Mặc hạnh phúc, còn tớ thì muốn được ở bên Giang Hạo, cách làm cũng sẽ không giống nhau”

Hàn Ninh trêu đùa: “Thế mới nói cậu thật tàn nhẫn, gây ra một đồng họa rồi bắt Giang tổng giải quyết”

Lý Dương ngạo kiều hất cằm: “Là anh ta tự nguyện” - rồi không nhin được nói - “Ai bảo không chịu nhận tình cảm của mình”

Cô im lặng nhìn đối phương, đột nhiên nhận ra:

“Cậu rời nhà trốn đi cũng là cố ý đúng không?” - Càng nghĩ cô càng thấy đúng, cậu nhóc này làm sao có thể để mình chịu ủy khuất được? nếu muốn trốn đi thì có thể không chuẩn bị kĩ lưỡng sao? căn bản là chỉ muốn Giang tổng lo lắng rồi hủy hôn thôi.

Thấy đối phương im lặng thay vì câu trả lời, Hàn Ninh có chút đồng tình với Giang Hạo. Ngày đó khi nhìn thấy hắn cô đã biết trong thời gian đó hắn đau khổ cỡ nào, trong khi thằng nhóc này lại thanh thoi lười biếng. Sau này chắc còn khổ nữa.

Hàn Ninh lắc đầu, lại nghĩ đến chuyện của mình và Hứa Mặc. Cô có thể làm như vậy với anh giống như Lý Dương đã làm sao?

Căn bản là không thể!

Cô không giống với Lý Dương dám đánh cược tất cả, không dám chắc Hứa Mặc sẽ thích mình, cũng rất sợ hãi anh sẽ rời xa cô, vì vậy cô nhất gan không dám thổ lộ.

Cô không dũng cảm giống như Lý Dương.

Bởi vì trong lòng cô, hạnh phúc của anh vượt lên trên tất cả, chỉ cần anh hạnh phúc là cô cũng sẽ vui vẻ. Cho nên dù chỉ một chút thôi, cô cũng không dám khiến anh đau khổ.

Hàn Ninh nhìn người ngồi bên cạnh ôm gối ngủ gật, lại nhìn người đàn ông cô yêu từ từ bước đến gần, đột nhiên mỉm cười.

May mắn, ở bên cô chính là hạnh phúc của anh!

25. Chương 25: Ngoại Truyện: Hẹn Hò

Hàn Ninh khổ não nhú mày. Cô cầm tách cà phê lên thổi nhẹ rồi uống một ngụm, điện thoại đặt trên bàn vẫn đang để chế độ trò chuyện, mà trong căn phòng chỉ có một mình cô lại có thêm tiếng nói của người thứ hai.

“Nếu đã yêu nhau thì phải hẹn hò chứ? đừng nói với mình là hai người xác định quan hệ được một tháng rồi mà chưa ‘hẹn. hò’ lần nào nha”

Hàn Ninh im lặng uống cà phê.

Điện thoại vẫn tiếp tục phát ra tiếng nói:

“Hai người có phải yêu nhau thật không hả? Lại suốt ngày công việc công việc, các cậu không làm việc một ngày thì chết hả?”

Cô nhẹ nhàng đặt cà phê xuống bàn:

“Anh ấy làm việc để Cố Lăng được rảnh rồi còn gì? Là ai suốt ngày kêu trời kêu đất hả?”

Chiếc điện thoại im lặng vài giây, sau đó mới có chút chột dạ nói:

“Không nói chuyện đó nữa, mình kể cho cậu nghe nè” - giọng nói đột ngột hào hứng hẳn lên - “Trước đây lúc mình với Lăng yêu nhá á, tụi mình đã cùng nhau đi rất nhiều nơi, xem phim nè, tắm biển nè, lên núi nè, công viên giải trí nè, nói chung là làm tất cả những việc mà các cặp yêu nhau thường làm”

Đó là do cậu rảnh rỗi. Hàn Ninh nói thầm.

Điện thoại vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ:

“Cậu hỏi những người khác xem, có ai yêu nhau như hai người suốt ngày công việc với công việc không? Hứa Mặc thì thôi đi, ngay cả đậu cũng vậy là sao?”

Rõ ràng cậu nói chuyện chủ đề khác mà, làm sao lại quay lại điểm xuất phát hả?

“Hàn Ninh” - Chiếc điện thoại kéo dài giọng, hiện lên vẻ bất đắc dĩ - “Cậu nên biết hai người đang đến giai đoạn hâm nóng tình cảm thì phải vui vẻ bên nhau chứ, nếu không sau này cậu già rồi, có muốn hẹn hò cũng mất vị”

“Mình thế này cũng vui vẻ mà”

“ . . . ”

“Thật đấy” - cô khẳng định.

“Vậy hai người cũng phải có kỉ niệm gì đó khi yêu nhau chứ đúng không?” - chiếc điện thoại cố gắng thuyết phục - “là kỉ niệm đó”

Hàn Ninh có chút động lòng. Gia Gia nói chuyện không phải không có lý, mặc dù cô thấy giữ tình trạng hiện tại cũng không có gì, nhưng kỉ niệm thì không phải chỉ ngồi mà có được. Lại nghĩ đến sau này Hứa Mặc có khi càng bận hơn mà cô cũng có hạng mục đang làm liền biết tương lai chưa chắc đã có cơ hội ‘hẹn hò’. Quan trọng nhất là . . .

“Hơn nữa cậu cũng muốn ở bên Hứa Mặc nhiều hơn mà, đúng không?”

Đối phương triệt để đánh gục tâm lí kiên cường của cô.

“Được rồi” - Hàn Ninh thở dài - “Mình sẽ suy nghĩ”

“Còn suy nghĩ gì nữa? phải hành động luôn chứ, tốt nhất là . . . ”

Cô cắt ngang, ngả bài :

“Là mẹ mình nhờ cậu hả?”- thấy điện thoại im lặng cô lại nói - “Kì thực cậu không cần phải để ý, tiếp tục phát đường với Cổ Lăng nhà cậu đi”

Nếu như Hàn Ninh biết Hàn phu nhân muốn tìm mọi cách để có thể nhanh chóng được bế cháu ngoại thì cô sẽ không bình tĩnh như thế này. Cô chỉ đơn giản nghĩ bà đang sợ cô bị Hứa Mặc vứt bỏ liền sốt ruột, vì vậy nói:

“Không cần phải lo lắng, mình sẽ làm được mà”

Câu nói này bị đối phương triệt để hiểu lầm, vui vẻ nói “chúc may mắn” liền mỉm cười cúp điện thoại, kết thúc hơn một tuần khủng bố.

Hàn Ninh lắc đầu tiếp tục làm việc.

Buổi tối về nhà đã thấy Hứa Mặc ngồi trên ghế xem tivi, lại nhìn thức ăn được bày trên bàn liền nhú mào:

“Anh vừa đi công tác về, sao không nghỉ ngơi?”

Đối phương đứng lên, hôn trộm cô một cái liền đẩy cô vào phòng tắm:

“Anh muốn làm cơm cho bạn gái anh, không được hả?”

Hàn Ninh đỏ mặt.

Anh càng lúc càng sến.

Hai người dùng cơm xong ngồi xuống vừa xem tivi vừa ăn táo. Cô cảm thấy như thế này thật giống một đôi vợ chồng già, bình bình đạm đạm, mặc dù ấm áp nhưng mà đúng là thiếu một chút tình thú. Vì vậy liền đề nghị:

“Chúng ta hẹn hò đi”

Trực tiếp đến không thể trực tiếp hơn.

Người bên cạnh cũng phối hợp gật đầu:

“Em muốn đi đâu?”

“Thì xem phim, ăn cơm, đi du lịch, . . . làm những chuyện chúng ta chưa làm”

Khóe miệng Hứa Mặc dương lên thành độ cong nho nhỏ, đôi mắt lại giảo hoạt dị thường:

“Em nghĩ xem còn chuyện gì chúng ta chưa làm thì hiện tại sẽ làm cái đó?”

Hàn Ninh nghiêm túc suy nghĩ:

“Ừm . . . đi xem phim thì chúng ta đi rồi, mà không chỉ một hai lần, cho nên không thể coi là mới mẻ”

Hứa Mặc khoanh tay tựa lưng vào ghế nghe cô liệt kê:

“Nếu đến khu vui chơi thì cũng đi rồi, cái này bỏ” - Cô nhún mày - “Muốn tạo kỉ niệm phải làm điều gì khác lạ mới được”

“Tạo kỉ niệm?” - Anh nhướn mày hỏi.

Cô gật đầu, không phát hiện người bên cạnh đã cười không thấy mặt trời.

“Đi ăn cơm thì quá bình thường, đi dạo . . . chúng ta còn chỗ nào ở thành phố này mà chưa đi đâu”

“Nhưng nếu đi du lịch . . .” - Hàn Ninh tính ngày - “Lịch làm việc của hai chúng ta gần như kín mít rồi, không trùng ngày nào cả, vì vậy cũng không thể đi”

Hứa Mặc vươn tay, kéo cô lại gần mình thuận tiện ôm cô vào lòng nhìn cô khổ não:

“Vậy chúng ta làm gì đây?”

Anh không nói cho người đặc biệt đấy về phương tiện này biết rằng hai người muốn tạo kỉ niệm thì có thể làm vô số việc khác mà không chỉ đơn giản là xem phim, đi dạo. Mà càng ôm chặt lấy cô:

“Cái này thì dễ thôi, chúng ta có thể làm việc khác mà không cần đi đâu cả, thậm chí việc này hầu hết các cặp tình nhân đều làm”

Hàn Ninh ngạc nhiên nhìn anh, quên mất ý định lên mạng tìm hiểu về vấn đề này:

“Là việc gì?”

Anh cúi xuống nhìn cô, đôi mắt đục ngầu không thấy đáy khiến cô tự nhiên cảm thấy nguy hiểm, muốn dịch ra xa nhưng không thể.

Hứa Mặc cúi xuống dụ dàng hôn cô, một lát sau mới buông ra, thì thầm:

“Làm việc chúng ta chưa làm”

Sau đó lấy tốc độ sét đánh bế cô vào phòng.

Đợi lúc Hàn Ninh biết đó là việc gì liền hối hận nghĩ rằng, giới trẻ ngày nay cũng quá phóng khoáng đi.

Trên thực tế mục đích của Hàn phu nhân đã đạt thành một nửa, thậm chí hai người kia còn không cần phải trải qua giai đoạn đầu mà đã trực tiếp đến giai đoạn cuối cùng theo phong cách truyền thống: Hẹn hò, kết hôn, lên giường.

Cuối cùng thì kế hoạch hẹn hò bị vỡ lở, nhưng mục đích thì lại đạt thành.

Đây có đúng nên là một kỉ niệm khó quên không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-thanh-mai-truc-ma-khong-the-yeu>